KAUTUVAIDAS

T. KULAKAUSKAS

Pilnas komplektas

1 (148) nr.

Redakcija ir administracija: KAUNAS, Nepriklausomybės a. 4. Telef. 40-71.

SKAUTŲ AIDAS

Lietuvos skautų ir skaučių laikraštis

Įsteigtas 1923 m. kovo mėn. 15 d.

Kaštuoja: metams — 5 lit. skautams — 4 lit. pask. nr. — 30 c.

Leidėjas LIETUVOS SKAUTŲ SĄJUNGA

Redakcija rankraščių nesaugo ir už skelbimų turinį neatsako.

Redaktorius ANTANAS SAULAITIS

1 (142) nr. | Kaunas, 1935 m. sausio m. 15 d. | XIII metai

NAUJI METAI.

Skamba varpas paslaptingai
Glūdumoj nakties,
Rodos sako, rodos kalba:
„Ei sudiev, sudiev!"
Iš aukštybių krenta snaigės.
Lėtai, pamažu.
Ir užburtos varpo balso
Tyliai šnabžda, šnabžda...
— „Mes atskridom iš aukštybių
Palydėt senus metus
Ir papuošt gražiai kelius,
Kuriais žengs Naujieji Metai!
— Nauji Metai! Nauja laimė.
— Tiek daug džiaugsmo ir vilčių!
— Ei tvarksėkit jaunos širdys:
— Jums ne skausmas, bet daina!
Skamba varpas paslaptingai,
Aidi neramiai:
— Ei sudiev, Senieji Metai,
Mus Naujieji jau lydės!..

A. Strikulytė.

Sveiki sulaukę 1935 metų!

Vyriausias Skautų Štabas.

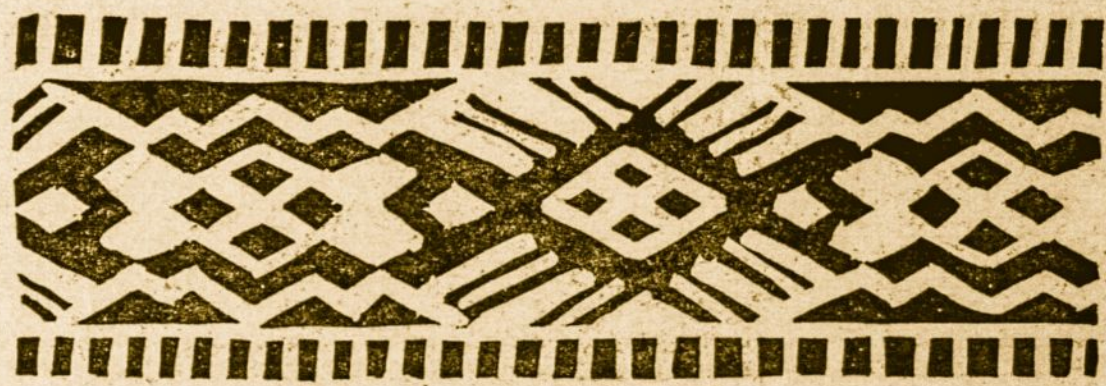

Kaip skaityti Skautų Aidą

Skautų Aidą negalima skaityti, kaip kokį dienraštį, kurį gavus, tuojau vartoma ir žiūrima, kas naujo. Pavarčius kelius kartus ir nepastebėjus nieko ypatingo, ramiai sau dedama į šalį. Šio skautiško žurnalo taip skaityti negalima. Gavus naują **Skautų Aido** numerį, pirmiausia leistina kiek pavartyti kad pamačius, kokie tam numery paveikslai bei fotografijos įdėtos, bet paskui reikia atsiversti pirmąjį puslapį ir uoliai atsidėjus pradėt skaitymą. Ir susitelkus visą perskaityti.

Skaitant tokius straipsnius kaip: Mūsų Šefo A. S. netonos, Baden-Powellio raštus, apie skautų ideologiją, kūno kultūrą, istorinius atsiminimus ir t. t., bendrai, moksliškus dalykus reikia skaityti nuodugniai. Apsistot valandžiukę pagalvoti, pasvarstyti, kaip tas atsitiktų, jeigu aš ten dalyvaučiau. Tik toks skaitymas duos aiškesnį vaizdą. Atsiradus ką nors neaiškaus patartina su kitais draugais panagrinėti tą dalyką sueigose arba šiaip diskusijose, o jeigu ir tie nelabai nusimano, tuomet reikia klausti vyresniųjų, kurie visuomet mielu noru paaiškins.

Negalima moksliškų straipsnių daug skaityti. Užtenka vieną, du dienai. Kitą dieną galima dar kartą peržiūrėti tas pats dalykas, ir taip kasdien eiti toliau. Svarbiausia nedaug skaityti, bet gerai ir nuodugniai. Tuomet Skautų Aidą skaitydami turėsim labai daug naudos!

Kiekviena organizacija turi savo organą, kuris jai nurodinėja veikimo kryptį. Mūsų yra Skautų Aidas. Dėl to jį, kaipo grynai skautišką laikraštį, privalom branginti ir mylėti. Perskaičius nemėtyti, kaipo nereikalingą daiktą, kur nereikia. Juk Skautų Aidas mūsų vadovas. Tai gyvenimo tikslo teorija. Šitokią spaudą turim gerbti.

Perskaitytus numerius neprivalom plėšyti, bet visus surinkti ir susiūti į knygą, taip vadinamą — komplektą.

Ir kaip tai bus malonu po kelių metų atskleisti Skautų Aido komplektą ir paskaityti, kaip tada gyventa, galvota ir dirbta...

Skautai, nenaikinkim savo istorijos, rinkim Skautų Aido komplektus!

Vandas Lakš'utis.

1935 metais

Tempo! Tempo!...

Geroji valia reikia ūgdyti ir stiprinti, kad laimėtų...

Valstybės Prezidentas Antanas Smetona

tautininkų suvažiavime pasakė didelę programinę kalbą.

Mūsų Prezidento pasakyta sausio m. 5 d. kalba plačiai visa Lietuva nuaidėjo. Visuomenė, jos veikėjai gyvai domisi kalbos mintimis.

Svarbios Prezidento mintys padės mūsų visuomenei greičiau orientuotis taip painiuose gyvenimo klausimuose.

Kalbos mintys yra gilios, todėl labiausia vyresnieji joje ras sau naudingų nurodymų.

Mūsų jaunuosius skaitytojus trumpai supažindinsime su Tautos Vado kalbos turiniu, į kurį kiekvienas mūsų turim nuoširdžiai įsigilinti.

Lietuvos laisvė buvo atgauta atėjus didžiajam karui; lietuviai, *„būdami tiek tautiškai susipratę, pasinaudojo Rusijos ir Vokios pairimu, pasiskelbė laisvi, ginklu atsispyrė priešams ir atsistatė savo nepriklausomą valstybę.*

Šiandien mums rūpi kitas, dar svarbesnis klausimas, būtent: KAIP IŠSAUGOTI LIETUVOS LAISVĖ.

Agi jei per karą ji buvo atgauta, tai per karą, jeigu jis vėl kiltų, galėtų būti prarasta. Tąja šmėkla baidosi ir kitos tautos, tuo pačiu žygiu kaip ir mes išsivadavusios iš svetimo jungo.

Dėl to dabar stipriname savo medžiaginį ir dvasinį pajėgumą, kovojame su visokiomis ūkio negerovėmis ir persitvarkome savo šalies viduje. Kaip visiems, taip ir mums valstybės saugumo rūpesčiai visur stoja pirmon eilėn. Bet visų didžiausias uždavinys yra tautiškas auklėjimas, plačiausia to žodžio prasme imamas.

Kas gi dėti tokio auklėjimo pagrindan? Demokratizmas, nūdien pašlijęs į plebejizmą, ar rasizmas, turįs aristokratizmo pretenzijų? Vienas skelbia žmonių ir tautų lygybę, antras — jų nelygybę. Abi tos sąjūdžio srovės smarkios ir gyvos, abi rungiasi viršum prasimušti. O kas yra lygybė ir kas nelygybė, atsakymas eina iš tos plotmės, destis kur stojame. Prieš Dievą esame visi lygūs, prieš žmones — ne. Tatai, pasidairę gyvenime, gauname patirti.

Gamtoje žmogus nėra lygus žmogui: vienas stiprių, kitas silpnų raumenų, vienas didelis, kitas mažas, vienas pajėgus, kitas menko proto. Toks nelygumas vyrauja ir visuomenėje: yra turtingų ir neturtingų žmonių, vieni vadovauja, kiti klauso".

Kalboje nurodoma daug istorijos pavyzdžių, kaip žmonėse niekad nebuvo idealios lygybės.

„Neradę tautos viduje lygybės, veltui ieškotume jos santykyje tautos su tauta, rasės su rase, tariant, žmonių padermės su paderme, iš kurių, kaip tvirtina etnografai, esą, paskum kilusios tautos. Jie skirsto žmoniją arijais, semitais, mongolais, juodaodžiais ir geltaodžiais. Pastebėsime, kad šios teorijos pagrindu kai kurie mokslininkai abejoja.

Šiaip ar taip, padermėse iškyla tautų, pasireiškusių didžia galybe, kuriai turėjo lenktis kitos tautos. Pavyzdžiui, graikai ir romėnai, kinai ir egiptėnai. Visur nelygybė, visur nepastovumas. Vienos tautos ilgiau, kitos trumpiau viešpatauja, ilgainiui silpsta ir galiausiai žūsta rungtynėse".

„Maža tauta, žinoma, nelygi didžiai, viena rasė nelygi kitai, bet ar eina iš to nelygumo, kad viena tauta turėtų vergauti kitoms arba visai išnykti? Egiptėnai ne arijai, tačiau niekas negali neigti jų didingos kultūros; japonai geltosios rasės tauta, bet jų galybė šiandien neginčiojama, jų kultūra gili ir ypatinga. Žydai — semitai, visai nedidelė tauta, gyvenusi mažame Palestinos plote, o kokia milžiniška jų įtaka žmonijai! Jie davė Šventąjį Raštą, palietęsį visas pasaulio tautas. Kuriame žemės kampe trūksta Biblijos? Jokiame. Maža norvegų tauta, o kiek daug palyginti yra davusi genialių žmonių, rašytojų ir muzikų. Plačiau pasižvalgę žmonijos istorijoje, rastume, kad ne didumas ir ne daugumas, ne skaičiaus pajėga sukuria, kas kultūros vardo verta, o dvasia ir asmenybė. Ir ką gero vienos tautos turi, tai turi paveldėjusios iš kitų tautų, sukrovusių lobį ir jau dingusių. Graikai, egiptėnai ir romėnai rado kitų kultūrų metmenis ir audė tolau. Tą pat galima pasakyti apie italus, anglus, prancūzus ir pagaliau vokiečius. Jų didieji mokslo ir meno žmonės sukūrė didžių dalykų, pasisėmę iš tautų lobyno.

Proporcionaliai imant, mažosios tautos savo kūryba drąsiai gali prilygti didžiosioms tai mene, tai moksle, tai technikoje. Įvairumas, o ne suvienodinimas, yra kultūros pažanga".

Rasistai galvoja apie išūgdymą atskiros tautos; ar tai galima?

„Gyvuliui užtenka kūno kultūros, žmogui reikalinga ir dvasios kultūra. Vadinasi, be kūno kultūros, tautą auklėjant, reikia jai duoti dvasinis idealas. O jis nėra įmanomas uždaroje tautoje. Rasė iš rasės, tauta iš tautos mokosi, maitinasi kitų palikimu, perduoda jį vėl kitiems. Tauta įvesta kitų tautų rinkin, iš kur ji daug ką gauna ir daug kitoms perleidžia. Vadinasi, tautoje yra ir žmonijos idealas. Rasizmas, įsitraukęs vien savo narvelin, neįgali duoti idealo savo tautai".

Toliau kalboje svarstomas teisingumas ir teisė gyvenime.

„Pasirinkę teisingumą politinio auklėjimo dėsniu, mes turime jį taikyti ne tik sau, bet ir kitiems. Nėra pagrindo skirstyti tautos doromis ir nedoromis, kultūringomis ir nekultūringomis, jei kultūra ne viršinė technika, o žmogaus geroji valia. Toks skirstymas pramanytas imperialistų, norinčių pateisinti savo grobimą".

„Kultūringai, teisingai elgdamies, patys auklėjamės ir kitus auklėjame".

„Nerasime pasaulyje šalies nei tautos, kur nebūtų neteisybės jausmo, taip pat nerasime vietos, kur nebūtų šiokių ar tokių neteisybių. Geroji žmogaus valia nuolat grumiasi su piktąja, vienur viena, kitur antra laimi.

Taigi, geroji valia reikia ūgdyti ir stiprinti, kad laimėtų. Teisingumo dėsnis visuotiniškas, tinkąs auklėti visoms tautoms ir visuose kraštuose, kur šiokia ar tokia tvarka nustatyta: demokratiška, aristokratiška ar dar kitokia. Jis tinka ne tik tautos viduje, bet ir už jos ribų, santykyje su kitomis tautomis".

P113-8087

Lietuvos TSR
VALSTYBINĖ
BIBLIOTEKA

1935 m. mūsų kūrybinis darbas turi sustiprėti. Mes turime pasitikėti savimi. Užsilikusią mumyse svetimą kenksmingą dvasią turime iš šaknų išrauti, kad nepaliktų jos nei pėdsakų. Tik bendromis jėgomis mes galime geresnių rezultatų pasiekti. Mūsų pareiga yra tautoje auklėti drausmingumą, vieningumą, pasiryžimo ir pasiaukojimo dvasią.

Iš MINISTERIO PIRMININKO J. TŪBELIO kalbos, pasakytos sutinkant 1935 m.

„Lietuvių teisingumo jausmas gilus. Ne tiek ginklu, kiek teisinga politika jie buvo užėmę didžius plotus svetimų žemių ir yra juos valdę kelis šimtmečius. Ir dabar tiek kamuoti, spausti, neteisingai valdyti svetimųjų, nerado jiems neapykantos, manydami, kad už skriaudas yra atsakingos valdžios, o ne jų tautos. Nei mūsų liaudies pasakose nei jos dainose nematyti keršto ar paniekos nei rusams, nei lenkams, nei vokiečiams, nors jie nėra mums palikę gero atminimo. Kai kas piktinasi, mūsų kaimiečiai esą mėgsta bylinėtis. Bet negi jie kalti, kad Lietuva, svetimųjų valdoma, buvo supainiota visokiais nevykusiais įstatymais. Siektis teismo yra ieškoti teisybės. Geriau per teismą, nekaip savo valia.

Ir vis dėlto netrūksta lietuvių būdui ydų: vienos paveldėtos iš senovės, kitos paskiau įsigytos.

Lietuvis linkęs į ekspansiją ir į kosmopolitizmą, į tolimą erdvę ir į laimės ieškojimą svetur.

Tas palinkimas senovėje nuvedė jį ligi Juodųjų Jūrų. Bekariaudamas atsidūręs svetimame krašte, derindamasis į svetimą aplinką, per veikiai atsižadėjo savo kalbos ir per veikiai pamiršo savo pirmąją tėvynę. Praradę savo laisvę, lietuviai lyg ir neberimo savo krašte. Vargo dienos išspaudė liūdną dainą: Oi eisim, eisim, mes čia nebūsim. Savo tėviškė jiems nebe miela, kad nėra dargi juodos duonos. Taigi bėgti ten, kur lengviau gyventi. Nusiminimas, pavargimas kovoti. Kaip anksti ir kaip greitai išnyko mūsų tautiška našysta, tautiški rūbai! Kodėl taip? Lietuvis mėgsta kas svetima, maža tegerbia kas sava, nenori atsilikti mados, gėdisi kitiems pasirodyti koks yra, nori būti panašus į prašmatniuosius, į juos prisitaikinti. Pavyzdys ėjo iš nutaustančių bajorų: didžiavosi esą svetimos kilmės, iš italų, totorių ar iš kitų tautų. Už savo kalbą, kitų niekinamą, jie nestodavo, lengvai pakeisdavo ją rusiškąja, o paskum jau lenkiškąja. Nei Daukša su Giedraičiu nei Kulvietis nestengė paveikti mūsų kunigaikščių ir bajorų, kad grįžtų į savo gimtąją kalbą. Per kelis šimtus metų kuone pusė lietuvių padermės žemių nustojo šnekėję lietuviškai. Kai slavai ėmė pravardžiuoti juos paganais, tai jie lengvai kratėsi tautinių ypatumų. Greta vokiečių gyvendamas, lietuvis davės kapojamas savo pavardės galūnę, o susidūręs su slavais, — ilgino savo pavardę priedu ič arba skij arba ją keitė slaviškai. Ir šiandien, kai mūsų kalbininkai, sekdami kitų tautų pavyzdžiu, ragino savuosius atitaisyti nutautintas pavardes, tai kai kurie mūsų rašytojai šaiposi ir pyksta, kam tat reikią. Sudarkyta pavardė jiems kaip kokia neliečiama nuosavybė. Neretai atsitinka ir dabar laisvojoje Lietuvoje, kad, susiėjus kur keliems lietuviams, ir tai inteligentams, ir atsiradus jų tarpe kokiam nelietuviui, tuojau visi derinasi į jį ir ima kalbėti jo kalba. O koks mūsų šviesuolių pamėgimas daryti mišras šeimas! Iš jų sunku juk laukti tautiškai susipratusios priaugančios kartos. Šit kodėl jau aštuonioliktame amžiuje beliko lietuvių bajorų tik teritorialinis patriotizmas, pažymimas gente lituanus, natione polonus; štai kodėl mūsų prieškarinė inteligentija daugumas yra išauklėję nutautusius vaikus.

Kaip įsikerėjęs mūsų šviesuoliuose gimtosios kalbos negerbimas, tai rodo jų rūpinimasis taisyklingai rašyti: vokiškai, rusiškai ar prancūziškai, ir nesirūpinimas lietuvių kalbos geru mokėjimu.

Svetimųjų, mat, sarmata, o savųjų ne. Senovės yda atsirūgsta. Ir dabar daugeliui mūsiškių maga daugiau žinoti, kaip yra svetur, o ne namie. Senas įprotis atsiliepia: ten gera ir gražu, kur mūsų nėra. Dažnai pasireiškia tautiškos savigarbos nebuvimas. Savomis pajėgomis neprasimušę, partingieji mūsų žmonės siekiasi svetimųjų pagalbos. Argi nebus įkyrėjęs ir tas aimanavimas „kai mes buvome baudžiauninkai"? Ir kituose kraštuose yra buvusi baudžiava, bet ten niekas lozoriškai nebedejuoja. Nėra ko girtis baudžiavą ėjus. Ar ji kokia dorybė?

Dar viena nemaža, dažniausiai inteligentų ar pusinteligenčių yda: tai žodžio palaidumas. Visokiomis apkalbomis įžeisti artimas ar aukštai pastatytas žmogus jiems vieni niekai.

Kone visą laiką gyvename visokių prasimanymų ir gandų rūkuose. Tuo tarpu tamsios pajėgos, nedraugingos Lietuvai, užuodusios jos dujingą orą, džiaugiasi galėsiančios sukelti nerimą ar gal dar ir netvarką mūsų krašte ir pagaudyti savo naudą. Šia nuodėme serga ne vienas ir mūsų laikraščių.

Neteisingai nušviesdami valdžios darbus, žemindami atsakinguosius jos žmones, jie pažemina mūsų tautą ir sumažina mūsų krašto svorį tautų santykiuose. Menkai išauklėtas laikraštininkas neturi gero skonio spaudai. Vaikydamasis sensacijų, norėdamas įtikti minioms, pamiršta jis savo asmens vertę, nepaiso ir tos žalos kraštui, kurios pridaro neteisingas žodis".

Plačiai aptariama tautinių mažumų reikalai mūsų tėvynėje ir kitur.

„Santykyje su savo mažumomis lietuviai turi būti teisingi, darbštūs ir ištvermingi, visose gyvenimo srityse pažangūs, turi pavyzdžiu joms eiti, kaip dera tarnauti savo tėvynei kiekvieną darbą dirbant. Teisingomis sąlygomis lenktynės yra sveikas daiktas tautai. Lenktynės užgrūdina valią, gerą būdą dorojo, lenktynės išūgdo tautos elitą.

Lietuviai džiaugiasi, vėl patekę su savo Vyčiu valstybių eilėn. Tas ženklas yra mūsų tautos garbė. Tai riteriško teisingumo simbolas.

Niekuomet jo nepamirškim nei santykyje su savo mažumomis nei su kitomis valstybėmis. Kol jam būsime ištikimi, tol niekas mūsų neįveiks. Riteris teisingas, bet jis šarvais apsikaustęs ir su kalaviju rankoje. Kada prireikia, tai jis išsitraukia kalaviją ir stoja už teisybę prieš tuos, kurie ją niekina.

Taip vaizduotis teisingumą yra jausti ir elgtis ne tik tautiškai, bet ir valstybiškai.

Teisingumas mūsų valstybės pagrindas!"

Mūsų Klaipėdos žvejų uostas.
Buračo pieš.

Draugininkų sąskrydis - kursai Kaune 1934. XII. 30 — 1935. I. 4.

Praėjusių Kalėdų atostogų metu, „Aušros" bern. gimnazijoje, įvyko draugininkų, atskirų skilčių skiltininkų ir skautų vyčių vadų sąskrydis. Dalyvavo 81 vadovas, iš jų 15 skaučių vadovių. Sąskrydžio vadu buvo vyr. skautų štabo vadų rengimo dalies vedėjas sktn. K. Palčiauskas, vado pavaduotoju — sktn. A. Jurgutis ir ūkvedžiu — psktn. L. Šukys.

Sąskrydžio atidaryme ir vėliavos pakėlimo iškilmėse — 1934.XII.30 d. 13 val. — dalyvavo L. S. S. Šefo pavaduotojas vyr. sktn. **dr. J. Alekna,** vyriausias skautininkas pulk. **J. Šarauskas,** švietimo ministerijos kultūros reikalų departamento direktorius dr. **A. Juška** ir daug kitų svečių ir skautų bičiulių.

Beveik ištisas šešias dienas, ėjo sklandžiai, minutėmis suskirstyta, programa, praktiški ir teoretiški darbai. Visi dalyviai buvo suskirstyti į 4 draugoves: 3 skautų-čių ir 1 skautų vyčių. Sk. vyčių dr-vė turėjo keletą visai atskirų užsiėmimų. Paskaitas skaitė: švietimo vice-ministeris **K. Masiliūnas,** šviet. min. kultūros reikalų dep. dir. dr. **A. Juška,** plk. l. vyr. sktn. **M. Kalmantas,** kūno kultūros rūmų dir. **Vyt. Augustauskas,** prof. **I. Končius,** prof. **S. Kolupaila** (iliustruodamas baidarių kelionės Alytus — Kaunas — Baltijos jūra filma), vyr. sktn. **Ant. Saulaitis,** sktn. **K. Palčiauskas,** sktn. dr. **K. Avižonis,** sktn. **M. Martinaitis,** sktn. **K. Dineika,** sktn. **J. Mašiotas,** sktn. **A. Jurgutis** ir kit.

Be kitų darbų dar buvo aplankyta žymesnės Kauno vietos, kaip: Valstybės Teatras, Vytauto Didžiojo muziejus, Čiurlionies galerija ir k.; ruošiama skautiškos pramogos bei pasilinksminimai: Naujų Metų sutikimas, Kauno skaučių tunto kaukių sueiga ir skautiška arbatėlė. Visuose šiuose pasilinksminimuose dalyvavo ir Vyriausias Skautininkas. Naujų Metų dieną tuntų atstovų grupė su Vyriausiu Skautininku priešaky nuvyko pasveikinti L. S. S. Šefą.

Sąskrydžio tikslas buvo — suburti į laikinąją sostinę visus Lietuvos skautų draugininkus, bendrai atlikti visą eilę svarbių ir aktualių uždavinių, palyginti savo jėgas ir patyrimą, vieniems iš kitų pasimokyti, pripildyti savo širdis bendrai sukaupta energija ir gera skautiška nuotaika, sustiprinti Lietuvos draugininkų aktyvumą kovai su visomis kliūtimis ir neveiklumu, ištrinti iš savo širdžių nuolat užeinantį abejojimą ir dažnai pasireiškiantį visokio darbo delsimą ir atidėliojimą kitam kartui ar kitiems tai padaryti, pasimokyti ir pasiryžti ateinančiais metais padaryti daug daugiau, kaip iki šiol kad daroma, įgauti paspirties vykdant Mūsų Brangaus **Šefo vardo konkursą** ir duoti pirmąjį impulsą imti rengtis Lietuvos skautų tautinei stovyklai. Tie tikslai buvo pilnai atsiekti. Sąskrydis praėjo gyvai, skautiškoje nuotaikoje.

Sąskrydžio uždaryman atvyko vyr. sktn. dr. **J. Alekna,** vyr. sktn. pulk. **J. Šarauskas,** dr. **A. Juška** ir kit. Sąskrydis baigtas L. S. S. Šefo aktu, kuriuo pakelti 6 į skautininko ir 5 į paskautininkio laipsnius, jų tarpe į skautininko laipsnį pakeltas dr. A. Juška.

Po gražių vadovybės kalbų, paskutinį kartą nuslinko žemyn trispalvė ir žalioji skautų vėliavos, lydimos himno žodžių ir gilaus susikaupimo, kuris pripildė jaunatvė ir broliškumas krūtines, pasiryžusias naujais darbais uždegti žibintus, kurie Dievo garbei ir Tėvynės laimei šviestų.

Lietuvos mokykla ir skautybė

Švietimo Ministerijos Kultūros Departamento Direktoriaus Dr. A. JUŠKOS kalba, pasakyta 1934.XII.30 L. S. S. draugininkų sąskrydyje, Kaune.

(Santrauka).

Gerbiamieji svečiai, skautės, skautai. Šiandien Lietuvos mokyklos ir skautybės klausimas yra visai kitoks, negu ankstyvesniais laikais. Šiandien tenka kalbėti apie santykius mokyklos ir skautybės ne kaip apie santykius dviejų institucijų, kurias skiria siena, bet apie skautybės metodų taikymą pačios mokyklos darbe. Reikia kalbėti apie tai, kaip skautizmas galėtų būti lyg ir dalis kito mokyklos darbo.

Pradėsime nuo mokyklos. Mokyklos tikslas išauklėti jaunuolius tinkamais žmonėmis ir lietuviais. Pirmasis mokyklos uždavinys ugdyti žmogus, t. y., plėtoti jo galios: intelektualinės, moralinės, estetinės, fizinės, kurios lygiomis turi įeiti į mokyklos darbą. Mokykla stengiasi ta linkme persiformuoti. Mokyklos reforma, be kita ko, siekia pertvarkyti programos darbo metodus, kad galima būtų išugdyti **visos jaunimo galios,** kaip dvasinės, taip ir fizinės: kad jaunuoliai išaugtų ne tik brandūs protu, bet ir tvirto charakterio, kad skirtų kas gražu nuo to, kas negražu; kad būtų fiziškai stiprūs. Be to, jaunuolis neturi būti neintrali būtybė, bet linkusi savo galias panaudoti gyvenime ten, kur reikia.

Kadangi gyvename savo krašte, esame išaugę savo protėvių kultūroje, tad siekiame, kad mokykla išleistų gerus lietuvius, gerus savo krašto žmones, linkusius dirbti ta linkme, į kurią krypsta mūsų krašto reikalai.

Šių dienų mokykla dar perdaug atsidėjusi vien žinias perduoti. Daugelis išėję iš mokyklos sako: „Mokykla prikimšta bereikšmių, gyvenimui nepritaikomų dalykų, kuriuos štai dabar užmiršau. Kam tad to reikėjo; tik laiką gaišau. Geriau, kad būtų mokoma praktiškų darbų". Ši kritika paviršutiniška. Ir mokomųjų dalykų uždavinys yra ne tik perteikti mokslo žinios,

bet ypač plėtoti protinės galios, kad mokytas savo išsilavinimu skirtųsi nuo kitų žmonių. Vadinasi, svarbu ne vien žinios, bet sugebėjimas jos pritaikyti, sąmoningumas, orientacija. Tas pat pasakytina, pavyzdžiui, apie estetinį ugdymą mūsų mokykloj. Daug kur paišybos ar muzikos pamokų dėmesys yra nukreiptas į rankos ar balso miklumą. Bet mokėjimas gražiai nupaišyti, arba gražiai pagroti — dar nėra estetinis išsiugdymas. Reikia, kad auklėtinis mokėtų pažinti tikrą grožį. Reikia, kad jis, matydamas ar girdėdamas menišką dalyką, jaustų atitinkamą būseną dvasioje, kuri pakeltų jį nuo žemės, kad jis būtų estetiškai nusiteikęs. Jei žmogus išmanys muzikos teoriją, bet jei simfonija nieko jam neteiks, jei jo netrauks koncertai ir jei jis iš jų nieko estetiško neišsineš, tai ne ką tebus verta ir ta teorija.

Be to, reikia ugdyti estetikos jausmą ta linkme, kad ir į gyvenimą išėjęs žmogus ieškotų grožio, jo trokšte trokštų.

Tą patį galėčiau pasakyti ir apie kūno kultūrą, į kurią taip pat buvo menkai kreipiama dėmesio: — ar patvarus ar nepatvarus jaunuolis būdavo vistiek. Dabar į kūno kultūrą kreipiama dėmesio. Dabar žiūrima ir norima, kad išeitų iš mokyklos stiprūs, užgrūdinti, nebiją vėjo pūstelėjimo žmonės.

Ši (naujoji) mokykla siekia ir kolektyvinių auklėjimo tikslų, kad žmogus nebūtų neintralus, bet kad būtų tinkamas tautos narys, kad organiškai priklausytų tautai ir norėtų bendradarbiauti taip, kad tauta realizuotų savo užsimojimus. Vienu žodžiu, kad progresuotų ne tik atskiras žmogus, bet ir visa tauta. Vienu pamokų aiškinimu ir atsakinėjimu šiandien mokykla tenkintis nebegali.

Posėdžiuose ir kitur daug kalbama ir rašoma apie auklėjimą gero žmogaus, gero lietuvio. Kai kur rengiamos auklėjamosios valandėlės, paskaitos, susirinkimai, pramogos, surištos su auklėjimu. Bet viso to maža.

Ieškoma ir kitų kelių. Iš jų, mano supratimu, ypatingos reikšmės turi skautizmo gyvendinimas mokyklose. Tenka tad ir čia pabrėžti skautizmo metodai, kurie senoje mokykloje nebuvo žinomi ar būdavo apleidžiami.

Aš skiriu keturius skautizmo pagrindinius privalumus: jo psichologiškumą, ypatingą dėmesio atkreipimą į charakterį, gyvenimiškumą ir lietuviškumą. Skautizmas labai prisitaiko prie jaunuolio gyvenimo, prie jo amžiaus. Skautų kūrėjas turėjo gerai pažinti jaunuolių pichologiją. Pavyzdžiui, žinome, kiek vaikai linkę į žaidimus. O jie užima pagrindinę vietą skautizmo veikime, ypač mažųjų tarpe.

Ir šiaip visa skautų sąjungos santvarka ir darbo metodai nepaprastai atitinka vaiko ir jaunuolio psichologiją. Be to, skautizmas ugdo vaiką naturaliose sąlygose, pačioje gamtoje.

Skautizmas imasi ne tiek protinių galių ugdymo (tai palieka mokykloms), kiek visą dėmesį kreipia į **charakterį**. Žmogus gali būti ir šviesus ir išauklėtas, bet kas iš viso to, jei jis užsidarys kaip kiaute, jei jis bus nepaslankus bet kuriam darbui. Tam reikia charakterio. Kas iš to, jei žmogus bus gerai nusiteikęs, bet jei jis nemokės tos nuotaikos perduoti kitiems; kas iš to, jei bus didelis poetas, bet jei jis nekurs ir neleis savo kūryba kitiems gėrėtis; kas iš to, kad jis bus stiprus ir gražus, jei tai tenaudos tik savo asmeniškiems, savo egoistiniams reikalams. Neužtenka, pagaliau, pačiam būti visuomenės nariu, bet reikia mokėti traukti į gyvenimą, į kūrybinį darbą ir kitus.

O tai pareina nuo išugdymo charakterio ir valios, ko skautizmas ir siekia. Į tai skautizmas ir yra atkreipęs savo ypatingą dėmesį.

Toliau, skautizmas moko ir skatina dirbti iš pat pirmų dienų namuose, iškylose, stovyklose ir visur kitur paprasčiausius, bet kartu ir svarbiausius, kasdieninius darbus, o taip pat ir geruosius darbelius.

Yra prikaišiojama, kad skautizmas yra nelietuviška organizacija. Ne. Nors ji ir yra kitur, kitam krašte gimusi, bet ji yra visiškai lietuviška. Ne tas geras lietuvis, kuris kasdien kartoja didžiųjų lietuvių vardus ar sakosi mylįs tėvynę, bet tas, kuris savo dvasios gelmėse yra suaugęs su savo kraštu, su savo tauta. Iš šventasis raštas mums sako: ne tas įeis į dangaus karalystę, kuris sakys Viešpatie, Viešpatie, be tas, kuris pildys Dievo valią. Taip išeina ir čia.

Skautai, beiškylaudami po gražesnes krašto vietas, besusieidami su broliais ir sesėmis, pamilsta kraštą ir jo žmones ir įgyja noro jam dirbti, susigyvena su juo. Tuo būdu jie bręsta gyvais patriotais.

Čia norisi atkreipti akį į vyresniuosius žmones, kurie „skautiškai" gyvena, iš kurių galėtumėm pasimokyti. Pav., prof. Kolupaila yra pats apkeliavęs visą Lietuvą, ypač jos vandenis, tad paklausykime kaip jis kalba apie tą mūsų Lietuvą. Arba paimkime gyvai iliustruotus P. Babicko leidinius „Gintaro Krantas", „Marių Pasakos" (arba kitas kurias knygas), kuriose trykšte trykšta meilė to krašto, kuris tinkamai pažintas. Gi prof. Končiui, perėjusiam visus kaimus, padariusiam nuotraukas koplytėlių, kaip jau kitaip atrodo toji pati Lietuva. Ne kitaip kaip patriotiškai nusiteikė ir mūsų vyresniosios kartos didieji tautos darbininkai.

Šitas darbas, kuris yra dirbamas skautybės, turi būti dirbamas ir mokyklos. Šiems laikams jis būtinas. Dėl paties vardo ginčytis netenka. Jei tuo vardu nesivadina kur kitur jaunuomenės sąjūdis, tai dar nereiškia, kad jo ten nėra. Jei italai, vokiečiai šiandien neturi skautų, tai dar nereiškia, kad ten jaunimas neugdomas skautiškais pagrindais. Kitais vardais jie turi skautišką organizaciją.

Mokykla turi persiimti skautizmu, o skautizmas — mokyklos idealais, kad būtų vienas darbas, viena valia, vienas išmanymas.

Dabar mūsų mokykla skirsto savo darbą į III rūšis: vieni dalykai, sako, būtini: kalbos, matematika ir gamtos mokslai ir, jei jų nemokėsi, gali likti antrus metus ar būti priverstas pasitraukti iš mokyklos. Antri — istorija, geografija, kurie gera mokėti, bet nebūtina. Pagaliau treti — kūno kultūra, muzika, paišyba, iš kurių nėra egzaminų, nėra pataisų, kurie esą visai nesvarbūs. Man atrodo, kad mokykloj visi dalykai turi būti pirmaeiliai, visi privalomi. Visais dalykais vienodai mokiniai privalėtų domėtis, dirbti. Dar daugiau: ir tas darbas, kurį dirba skautai, man rodos, turėtų pasidaryti taip pat privalomas, kaip ir kiti darbai.

Daug kalbama apie mokyklos reformas. Taip pat turi būti keliamos reformos ir skautų sąjūdy. Reikėtų laiku žiūrėti, kad būtų pašalinamos pasitaikomos klaidos, kad nepelnytume priekaišto. Geriau gyvenimas pralenkti, negu pasilikti, nespėti kartu su juo eiti.

Į skautų darbą turėtų būti įtraukti mokytojai, kad skautiškas darbas ir mokyklos darbas nesudarytų dviejų dalių. Vienas jaunimas, vienas ugdymas, viena ugdomoji valia, siekiant kilnios asmenybės, atsidėjusio savo krašto darbininko!

Mes turime tapti tobulesni!

(Draugininkų sąskrydyje vieno pranešimo santrauka).

Nepaprastą pergyvenimą mūsų judėjimas turi nuo 1934 m. rugs. mėn. 9 d., kada pradėjome istoriškai didelį **visų sąjungos draugovių konkursą,** skiriamą mūsų organizacijos Vyriausiam Vadui Valstybės Prezidentui, Jo 60 metų amžiaus sukakčių proga, pagerbti.

Mes sukakčių proga rinkdamies pagerbimo būdą, buvome laimingi rinktis pagerbti ne tik Valstybės Vyrą, įžymų veikėją: mes rinkomės gerbti ir savo judėjimo narį, mūsų organizacijos vyriausią vadą ir globėją.

Mes sprendėmės, kad skautų-čių dovana savo Šefui turi būti: **originali, kiekvieno pastangomis gyjama ir atitinkanti Jubiliejato būdui.**

Būdami laimingesni už kitus: — Jubiliejatą turėdami savo tiesioginiu vadu, drįsome užsimoti statyti paminklėlį **visų narių** gyvu darbu.

Ir štai išėjome į 8 mėnesių kelionę, **kuri turi pakeisti kiekvieno mūsų paskirai ir visos organizacijos veidą ir išvaizdą: mes turime tapti skautiška prasme tobulesni.**

Šefo jubiliejaus garbei konkursas per tuos 8 mėnesius (ligi balandžio mėn. 30) **yra svarbiausias darbas kiekvienam mūsų ir visiems kartu!**

Šio konkurso vyriausia prasmė pagerbti mūsų Šefą jo 60 metų jubiliejaus proga. Pagerbti Vyrą, kurio vardas organiškai sijasi su atgimusia Lietuva.

Kaip antraeiliais konkurso uždaviniais, išplaukiančiais iš vyriausiojo tikslo, galime laikyti norą:

1. pasiekti aukštesnio organizuotumo,
2. pakelti visų skautų-čių prityrimą,
3. įsigyti būtiniausių priemonių skautų-čių auklėjimui ir lavinimui, ir
4. prisiruošti svarbiausiems organizacijos darbams artimiausioje ateityje.

Konkurso metu mūsų skautišką veiklą turi žymėti:

1. **SUMANUMAS,** kurio turi visame darbe rodyti vienetai, vadai ir skautai;
2. **RYŽTINGUMAS,** be kurio negalima laukti bent pakenčiamų rezultatų;
3. **BENDRAVIMAS,** kuris visame 8 mėn. laikotarpyje lieka neišvengiama dorybė;
4. **SAVARANKIŠKUMAS,** ugdąs kiekvieną vadą ir skautą sėkmingiausiam laimėjimui ir įgalinąs didinti pasisekimą kitoms savybėms;
5. **TEISINGA SAVO VIENETO MEILĖ,** kuria vainikuojama ideali pusiausvyra tarp to, kas reikia, ir to, kas yra;
6. **ENTUZIAZMAS,** be kurio skautų darbas negali būti vadinamas skautų darbu!

Konkurso programa, uždaviniai bei sąlygos yra paskelbtos **Sk. Aido** 1934 m. 18 nr. (334 — 335 pslp.).

Konkurso sąlygos turi būti kiekvienam skautų būkle, kambaryje ir kiekvienoj (kad ir mažiausioje) galvoje.

Nepertraukiamas minties siūlas turi syti visą šio laikotarpio veikimą **sėkmingam konkursų rezultatui.**

Kad konkurso rezultatas išeitų toks, reikia, kad:

1. būtų draugovėje konkursinio veikimo programa ir planas,
2. būtų tinkamai pasiskirstyta darbu ir
3. būtų reikalingos propagandos bei susidomėjimo.

Ar gali draugovė turėti pasisekimo, jei joje dirbama viskas vienu laiku ir visų? Atsakymas gali būt tik neigiamas. Ramaus planingumo turi būti maximum.

Konkurso akcijon turi įsitraukti visi: **vadai, skautai ir tėvai bei rėmėjai.**

O **skautai** gerai tvarkomoje draugovėj tokiu atveju yra labai entuziastinga jėga visą darbą išnešti į laimėjimų lauką. Jie tikrai viso atsisakys ir nugalės visus kliuvinius, jei tik vadas bus tvarkoje, jei tik tinkamai veiks vadovybė.

Skautų Aide esame iškėlę kuo ir kaip galėtų konkursuos padėti tėvai ir rėmėjai. Kiekvienas jūsų savo sąlygose surandate gal tikslesnių receptų, kurie jūsų sąlygose duoda daug geresnių vaisių.

Patarimus taikykite savo sąlygoms. Juo daugiau galvosite, juo daugiau ieškosite, tuo savo draugovei užtikrinsite didesnį pasisekimą.

Tūlas gali pasakyti, kad konkurso programoje daug dalykų yra tokių, kur sijasi su medžiaginėmis vertybėmis. Toks gali primesti, kad skautybės judėjimas nėra ekonominė organizacija ir kad skautams svarbiausia būdas, siela; vienu žodžiu, skautams svarbiausia dvasiniai reikalai.

Atsiginti tokiam užpuolimui, rodos, lengva. Užtektų nurodyti vegetuojančias draugoves, kurios neįsigyja stovyklinio inventoriaus, kurių skautai nėra uniformuoti, kurių ryšiai su gyvuoju skautijos darbu yra silpni, — ten pamatysime toli gražu draugoves „ne su didžiausiu dvasingumu".

Mūsų judėjime visgi minimumas medžiaginių priemonių yra vienintėlė sąlyga sėkmingam maximumui dvasinio laimėjimo srityse.

Tas minimumas yra ištikra mažas. Ir vieną sykį pasiektas, toliau ilgiausiam laikui yra tvirtas pagrindas tikram pasisekimui, kurį duoda skautybė jaunimo auklėjimo darbe.

Tų minimumo sąlygų mes ir siekiame šio konkurso laikotarpyje.

Tai yra būtina! Be to vėl sektų merdėjimas ir tūpčiojimas...

O mes norime eiti pirmyn, mes norime į rytojų neštis laimėjimą po laimėjimo!

Mūsų konkursas vaikams jaunystėje yra didelė gyva pamoka vieningam darbui, darbui pirmiausia ne savo naudai, bet savo draugų, brolių ir visų laimei.

Skautų Aido platintoja.

Naujų Metų dieną Kauno skaučių tuntas suruošė pasilinksminimą - maskaradą. Daugelis skaučių buvo, pav., grybais, paukščiais ir p. O viena — net Skautų Aido prenumeratos rinkėja. Tam tikra komisija šiai skautei pripažino premiją. Skautės sumaniai dirba. Jos konkurse labai aktyvios. Puiku!

AIŠKINAMĖS KONKURSŲ SĄLYGAS.

20. **Ar yra paskirta taškų už skautiškų laikraščių platinimą?**

— Už kiekvieną skautą-ę, įsigijusį **Skautų Aido 1935 m. prenumeratą,** draugovė Šefo konkurse gauna **10 taškų;** o už **Vadovę** ar **Skautų Vadą** — po **5 taškus.**

Dr-vė, surinkusi Sk. Aido, Vadovės ar Skautų Vado prenumeratorių, gauna už Sk. Aidą — 10 taškų, o už V. ir Sk. Vadą po 5 taškus.

21. **Ar kandidatės, esančios vyr. skaučių dr-vėje, gali įsigyti specialybių ir gauti taškų, jei jos yra III pat. laipsnio skautės?**

— III-čio patyrimo laipsnio skautės specialybių negali įsigyti. Specialybių įsigyti gali tik II ar I pat. laipsnio skautės (žiūr. L. Sk. Br. st. 94 §).

Konkurse taškų už skautes, įsigijusias specialybes, gauna ir vyresniųjų skaučių draugovė.

22. **Ar konkurso sąlygose minimą už baidarę taškų skaičių draugovė gali gauti, jei ji turi ne baidarę, bet paprastą valtį?**

— Už paprastą valtį konkurso sąlygos nenumato draugovei taškų. **A. S.**

Didysis tikslas — **tautos vienybė** — nenužengs iš kitur. Ją išugdyti turime savybėje. **Mūsų berniukai turi nuotaikingai jausti vienybės idealo gyvybę savo darbe dar šiandie!**

To siekiame dabar.

Mes pasirinkome kuklų, bet, rodos, praktišką kelią: su meile visiems vieningai dirbti tuo tarpu skautišką darbą, kurio gražūs žiedai turi suspindėti dabar ir kurio geri vaisiai gali subręsti vėliau **didžiajame tautos kultūros darbe.**

Šiuo savo užsimojimu mes dar nepastatome savo širdingajam Globėjui Jo jubiliejaus proga brangaus bronzinio paminklo, dar Jo vardo nesugebam labiau įamžinti negu jis yra pats įsiamžinęs. Bet mes jau dabar dirbdami ir veikdami norime siekti visiems laimingesnio rytojaus!

A. S.

Naujųjų Metų naktį.

(Vienas išėjęs į šaltas sniego dykumas teturėdamas tik revolverį ir peilį, užpultas vilkų, pūgos siautime! Paklydusio kalnakasio nuotykiai Naujųjų Metų išvakarėse).

I. Atstumtas.

— Išeik! Mes neturim tau vietos. Išeik, kitaip išmesiu pro duris.

Jonas Christy patraukė pečiais ir drąsiai pažiūrėjo į akis kalbančiam.

— Aš manau, tamsta klysti, Jesse Blake. Tamsta ir tamstos graži gauja padarėte šitą stovyklą nepakenčiamą. Nuo jūsų atvykimo šios vietos nebegalima pažinti.

— Kraustykis tamsta, sakau! — suriko Jesse Blake, prie kurio prisidėjo dar keli jo tokie pat draugai, ir žymios jėgų persvaros Jonas Christy buvo priverstas išeiti iš trobos.

Christy buvo kalnakasys ir dabar lošė kortomis savo draugų kompanijoje. Belošiant jis buvo apkaltintas sukčiavimu. Christy užginčijo įtarimą, bet jo nenorėjo klausyti, ir štai dabar jis atsidūrė išmestas iš trobos, nykiame sniego nuklotame kalno šlaite, apsivilkęs tik tais rūbais, su kuriais buvo troboje, beturįs tik revolverį ir lenktinį peilį.

Jonas apsidairė. Jis nežinojo, kurį kelią eiti. Tik jam buvo visai aišku, kad turi iš čia išeiti.

Už trobos buvo sandėlis, ir Christy nuėjo į jį. Jis pradėjo apžiūrinėti sudėtą sandėlyje aprangą. Kai jis pasilenkė atrišti vieną ryšulį, išgirdo nuo trobos šaukiant:

— Palik daiktus ir kraustykis. Jei neklausysi — aš suvarysiu tau į nugarą sauja šratų!

Jonas neskubėdamas atsikėlė ir išėjo į kiemą.

— Mesk šposus, Christy, kitaip pasibaigs liūdnai, — sušuko nuo trobos tas pat balsas.

Kalnakasys grįžtelėjo per petį.

— Gali apie tai nesirūpinti. Kai aš grįšiu, jūs gailėsitės, kad mane išvijot. Aš nieko nepaėmiau.

Su šiais žodžiais jis pranyko nakties tamsoje.

— — — — — — — —

Jono padėtis buvo tikrai pavojinga. Vienas išmestas žiemos naktį į sniego tyrus, beturįs revolverį ir peilį apsiginti ir parūpinti maisto. Vienintėlis dalykas, kuris liko jam daryti, buvo eiti pirmyn, kad būtų mažiau jaučiamas šaltis.

Jis ėjo visą naktį ir pagaliau, labai apsidžiaugęs, jis pamatė trobelę, į kurią jis nuskubėjo greitesniu žingsniu, tikėdamasis susitarti su trobelės gyventojais dėl valgio ir prieglaudos trumpam laikui.

Priėjęs prie trobos, jis pabeldė į duris, kurios buvo praviros. Niekas neatsiliepė, todėl jis pastūmė duris ir įėjo į vidų. Trobelė buvo tuščia.

Be galo pavargęs, Jonas sudribo ant kailių krūvos ir tuojau užmigo.

Kai jis pabudo, buvo vėlus popietis. Atsikėlęs jis apžiūrėjo visą trobą, ieškodamas maisto, bet nieko nerado. Tada išėjo laukan, tikėdamasis ką nors sumedžioti — visvien ką, kad tik galėtų pavalgyti.

Jis nuėjo geroką atstumą nuo trobelės, nieko nerasdamas. Visai nusilpęs iš bado, jis pasuko eiti atgal. Kai jis priėjo prie trobelės, jis tyliai suriko iš išgasčio, nes kelią į duris jam užstojo didelis vilkas.

Pagaliau laimikis medžioklei! Bet nelabai viliojantis.

Prisitaikęs, Jonas šovė revolveriu, ir kai vilkas krito, jis puolė prie jo. Bet pirma negu jį pasiekė, iš po medžių iššoko visas būrys staugiančių vilkų ir sudraskė nušautą vilką į šmotelius — vilkų gauja, kai alkana, drasko ir savo kritusius draugus, jei tik pasitaiko progos.

Tikėdamasis pasiekti trobelę kol vilkai buvo užimti puota, Jonas puolė pirmyn. Bet vilkai jį pastebėjo ir keli šoko prie jo. Šaudydamas revolveriu ir matydamas negalėsiąs pasiekti durų, Jonas sukaupęs jėgas pašoko į viršų ir tvirtai įsikabino į trobelės stogo kraštą ir užsikorė ant stogo. Deja, lipdamas jis paleido iš rankų revolverį, kuris nukrito į vilkų būrį. Tačiau Jonas jautėsi bent tam tarpui išsigelbėjęs.

Vilkai, padarę kelis nevykusius bandymus pasiekti savo laimikį, susėdo pusračiu ir spoksojo į Joną. Taip praėjo kelios valandos, ir žmogus ir žvėrys suko galvą, kaip apgauti vienas antrą.

Jono padėtis pasidarė dvigubai neviltinga. Atrodė, kad nebėra jokio būdo išsigalbėti, ir jis dar buvo baisiai kankinamas šalčio ir alkio. Priešingai, vilkai neatrodė pavargę ir kartas nuo karto mėgino pasišokėdami pasiekti stogą.

Kalnakasys ėmė galvoti apie tuos žmones, kurie jį išvarė. Ir staiga jis kažin ką prisiminė. Juk tai buvo paskutinė senųjų metų diena. Jis pats nusistebėjo tuo, kaip baisiai jis troško pamatyti naujųjų metų aušrą. Bet viltis sulaukti naujų metų vis menkėjo, nes dėl didelio nusilpimo jis, pagaliau, be sąmonės nudribo ant apsnigto stogo.

O vilkai tebelaukė!

II. Svetimasai.

Vilkai negalėjo suprasti, kas atsitiko žmogui ant stogo — ir jie slankiojo aplink trobelę. Staiga jie sustojo, pastatę ausis ir pasišiaušę. Nes tylą suardė šūvio garsas, ir vienas vilkas apvirtęs krito.

Tuojau prasidėjo peštynės prie lavono. Nuaidėjo dar vienas šūvis, paskui dar vienas, kas kartą padėdamas vietoje po vieną vilką. Staugdami ir grieždami dantimis vilkai greit turėjo pabaigti puotą.

Keli tolimi šūviai dar palydėjo bėgančią gaują ir greit paskutinieji išlikę jos nariai išnyko tirštėjančioje vakaro prieblandoje.

Tada pasirodė pasislėpęs už uolos vyras, tempdamas nedideles sunkiai prikrautas rogutes. Jis nuėjo tiesiai į trobelę, į kurią susinešė rogučių važmą.

Kai jis vėl išėjo, eidamas prie malkų krūvos staiga pastebėjo sniege gulintį Ghristy revolverį. Nepaprastai nustebęs jis pakėlė ginklą. Atsitiktinai pažvelgęs į viršų, jis pastebėjo, kad stogo krašte dviejose vietose nubrauktas sniegas, ir tas paskatino jį apžiūrėti stogą.

Koks buvo jo nusistebėjimas, kai ant stogo surado žmogų, visą sušalusį. Kaip galėdamas atsargiau jis nukėlė jį nuo stogo ir įnešė į trobelės vidų. Paskiau, atsinešęs baklagę, jis suvilgino Jono Christy lūpas, kurios buvo mėlynos nuo šalčio. Gaivinantis vaistas sugrąžino raudonumą į kalnakasio skruostus, ir jis pamažu pravėrė akis. Matydamas jį atsigaunantį, išgelbėtojas davė jam nuryti keletą gurkšnių spirito ir apklojo jį šilta antklode.

Kol ateivis ruošėsi užkurdamas ugnį, Jonas užmigo. Jis miegojo gerą valandą, kol jį pažadino verdančios kavos kvapas. Jis atsisėdo ir godžiai išgėrė kavos ir pavalgė kepsnio, kurio jam pasiūlė šeimininkas.

Kas gali apsakyti Jono dėkingumą gelbėtojui.

— Kuo tamsta vardu? — paklausė šeimininkas, — ir kaip čia patekai? Mano vardas Brame — Abe Brame.

— O mano vardas Jonas Christy, — atsakė Jonas. — Aš buvau nuskriaustas anoj stovykloj, ir iš jos išėjęs užėjau jūsų trobelę. Aš buvau išėjęs pasiieškoti maisto ir tapau vilkų užpultas.

— Aš grįžau labai laimingu momentu, ką! — pasakė Brame.

— O taip, — atsakė Jonas. — Kad kiek, su manim būtų baigta. Bet iš ko tamsta sužinojai, kad aš čia esu?

— Aš nežinojau. Tai mano namai, kaip tamsta matai, ir aš grįžau namo su nauja maisto atsarga.

— Ir tamsta kaip tik laiku išvaikei vilkus.

— Aš nebūčiau tamstos radęs, jei nebūtų jūsų revolverio. Jums revolveris iškrito, tur būt, lipant ant stogo.

Atskrido!

Į tamsųjį žemės pavėsį
Jau metai atskrido nauji,
Paskendę sidabro gėlėse —
Į tamsųjį žemės pavėsį...

Ir vėl mums, kaip žvaigždė žibėsi,
Gaivinsi nauja viltimi:
Į tamsųjį žemės pavėsį
Jau metai atskrido naujį.

Gediminas Vaitiekaitis.

— Taip. Aš esu be galo dėkingas tamstai už tai, ką esi man padaręs. Ir jei aš galėčiau tamstai kuo nors atsilyginti.

Jo balsą nustelbė smarkus vėjo švilpimas, ir vėjas supurtino trobelės sienas. Abu vyrai pašoko. Lauke siautė tikras viesulas. Vėjo švilpimas virto tikru pragaru ir draskė, laužė medžių šakas. Viską apgaubė smarkios sniego pūgos uždanga.

— Gana gražios Naujų Metų išvakarės! — sušuko Christy, nutaikęs ramesnę valandėlę.

— Naujų Metų išvakarės? O aš visai buvau pamiršęs, — atsakė Abe. — Atrodo, kad lauke siaučia smarki audra.

— Mažą malonumą aš turėčiau, jei būčiau klaidžiojęs dabar lauke, — ištarė Jonas, ir atsisėdęs arčiau prie Abe, kad galėtų kalbėdamas perrėkti vėjo ūžimą, jis papasakojo jam visą atsitikimą ir kaip buvo priverstas apleisti stovyklą.

Abe susidomėjęs klausėsi, ir kai Jonas baigė kalbą, Abe ištiesė ranką ir tarė:

— Jei tamsta nori turėti mane savo draugu — duokš ranką!

Jonas paėmė ištiestą ranką ir tylėdamas ją paspaudė.

Pagaliau Abe prisiminė, kad metas pasilsėti, ir netrukus abu užmigo, o lauke tebedūko audra.

III. ATRADIMAS.

Bliški saulė pasveikino Joną, kai rytą jis pravėrė trobelės duris.

Audra buvo nurimusi, bet paliko daug savo galybės pėdsakų. Didelė eglė netoli trobelės gulėjo išversta su šaknimis, ir jei kiek į šalį griūtų, būtų, tur būt, savo sunkumu išgriovusi trobelę. Aplink matėsi ir daugiau išrautų medžių.

Jonas priėjo prie išvirtusio medžio. Medis buvo išrautas su šaknimis, ir kur buvo šaknys — paliko gili duobė. Kai kalnakasys pažiūrėjo į tą duobę, jis ten pamatė kažin ką, kas privertė jo veidą nušvisti. Greit atsiklaupęs, jis pradėjo rankomis kasti palaidą žemę, kurioje surado kažin ką, kas privertė jį lengvai atsidusti.

Pašokęs jis greit nubėgo atgal į trobelę, kur prikėlė miegantį Abe ir įbruko jam kažin ką į rankas. Šiam užteko tik vieną žvilgsnį mesti į tai, ką laikė rankoje, kad pažintų, kad tai buvo aukso smėlis.

— Kur tu gavai to smėlio? — susijaudinęs paklausė.

— Eikš su manim, parodysiu!

Abe kaip sviedinys iššoko iš patalo, ir Jonas nuvedė jį prie išvirtusio medžio. Grunto apžiūrėjimas parodė, kad smėlis šioje vietoje turėjo daug smulkių aukso grūdelių, ir abu draugai labai nudžiugo.

— Šita audra padarė mums tikrai gerą darbą, — pasakė Abe, kai juodu grįžo pusryčių.

— Tai Naujų Metų dovana, — atsakė Jonas.

— Taip, didesnė dovana, negu gali įsivaizduoti.

— Kaip tai?

— Nes dabar aš galiu prisipažinti. Aš turiu labai mažą maisto atsargą, jos užtektų vos keletai dienų. Aš nenorėjau tau vakar apie tai sakyti, bet šiandien nebėra reikalo tylėti. Dabar užtenka, kad vienas mūsų pakastų kiek smėlio, o antras nueitų į Stormvillį ir viską sutvarkytų.

Ir taip pasidarė, kad Jonas nuėjo, tempdamas rogutes, į Stormvillį ir užregistravo atradimą.

Išeidamas iš Kasyklų Valdybos Jonas susitiko Jesse Blaką, kuris labai susiraukė jį pamatęs. Jis jau buvo girdėjęs apie Jono laimę, ir neabejojo, kad jis, Blake, ir jaunas laimingas kalnakasys, yra blogi draugai. Jis žinojo, kad apkaltinimas sukčiavimu buvo neteisingas, ir kad tada ten, stovykloje, lošdamas kortomis jis pats, Jesse Blake, buvo kaltas.

Jonas ėjo tiesiai į Blake.

— Sveikas, Jesse, — ištarė priėjęs. — Laimingų tau Naujųjų Metų!

Blake sumišęs tylėdamas žiūrėjo į žemę, ir Jonas šitai pastebėjo.

— Nauji Metai yra pasiryžimo laikas, — pasakė Jonas. — Ar tu sutinki? Sakyk, ar nori eiti tiesiu keliu ir būti mano draugu, ir jei sutiksi, mes priimsim tave dirbti su mumis. Ką tu pasakysi?

Jesse valandėlę tylėjo, paskui sučiupo Jono ranką.

— Puiku, drauge! — tarė. — A š p a s i ž a d u!

ŽŪKLĖ LEDŲ JŪROJ.

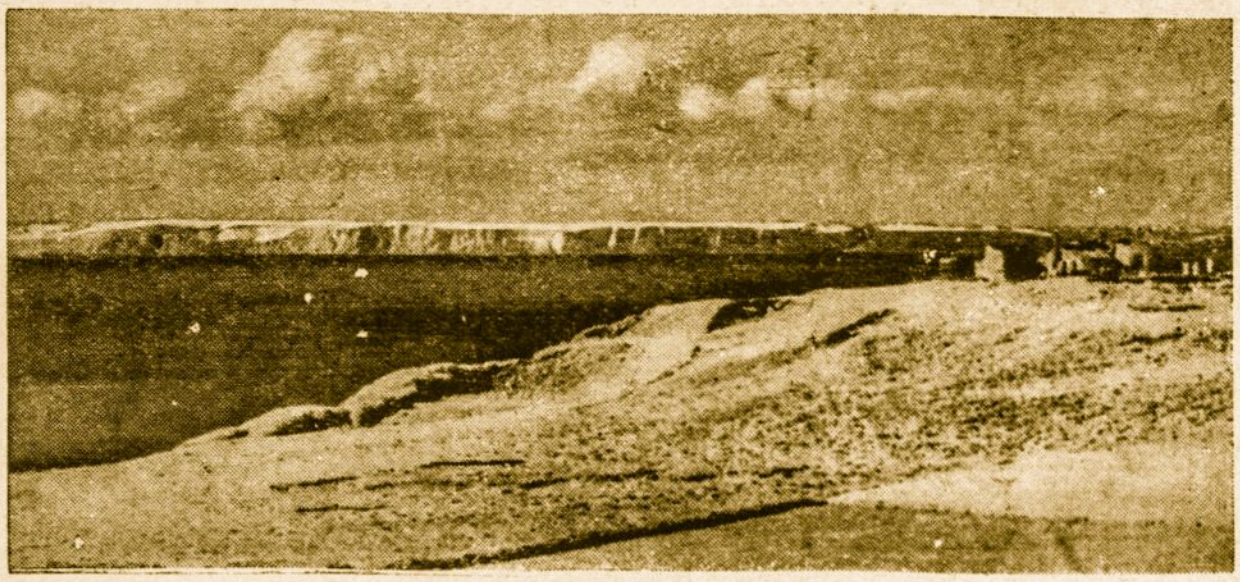

Ketvirtadienis, spalių mėn. 26 d. Vėjas PV. Judrus, beveik kietas vėjelis. Pavojaus nėra. Kryptis kompasu RPR rytų-pietų. 2^{45} val. padėtis 80, kursą pakeitėme R—PPR. 6 val. padėtis 71. 12 val. padėtis 68. 14 val. matomas K a n i n o žemės iškyšulys. 16 val. išmetamas tinklas. Sekasi gerai. 19 val. tinklas ištraukiamas ant denio. Pasitraukiame 45—50 jūros mylių nuo Kanino žemės.

Penktadienis, spalių mėn. 27 d. Vėjas ŠŠV. Stiprokas. Sniegti. 0 val. išmetam tinklą. Traukiam Kanino žemės kryptim 45—50 jūros mylių atstu, PV.

Šeštadienis, spalių mėn. 28 d. Vėjas nesikeičia. Oras ramus. Žuvaujame kaip praėjusią dieną. 5 val. ištraukiam tinklą ant denio. Laimikis silpnas. 5^{30} val. pilnu tempu varomės šiaurės-rytų kryptimi. Esame priešais K o l g y j e v o žemę. Padėtis 43. 16 val. išmetam tinklą, žuvaujam nuodugniai.

Sekmadienis, spalių mėn. 29 d. Vėjas ŠR. Stiprokas. Didelis šaltis. Jūra siūbuoja. Oras apsiniaukęs. Pasirodo pirmasis ižas. Žuvaujam, kaip dieną prieš tai.

Pirmadienis, spalių mėn. 30 d. Vėjas R. Stiprokas. Dideli šalčiai. Jūra banguoja. Mažas matomumas. Žuvaujam, kaip dieną prieš tai. Tinklas nutrauktas.

Taip yra pasakomos trumpai, bet svarbiausios žinios laivo žurnale, kuris plaukia Ledų jūroj, B a r e n t o įlankoj žuvauti. Svarbiausia, šiais trumpais žodžiais yra pasakoma: padėtis ir kryptis laivo, oro stovis, vėjas ir jūros stovis, žūklės vieta ir pasisekimas. Tačiau iš tikrųjų yra daug ir labai daug praleidžiama, kadangi tie dalykai seniems žvejams savaime suprantami. Tie savaime suprantami dalykai kaip tik ir parodo, kokį sunkų darbą reik atlikti, kol galima būtų pristatyti žuvis į turgų. Kiek čia yra didvyriškos kovos su šelstančia jūra ir vėju, su šalčiu ir vargais: ta kova vis atsinaujina, reikalaudama dar daugiau jėgų. Kiek čia reikia drąsos, pasiryžimo ir pasiaukojimo!

Tik retas kuris iš žvejų jūros laivyno yra siunčiamas į tolimą šiaurę, kadangi niekur kitur pasauly nėra taip pavojinga žūklauti, kaip Š i a u r ė s L e d ų (Ledinuotoj) jūroj. Apie 50.000 litų kaštuoja tik kelionė į šiaurę, kuri užsitęsia apie 28 dienas. Todėl mažiausiai turi būti pagaunama 100.000 svarų šviežios žuvies, kuri, pardavus ją rinkoje, galėtų padengti kelionės išlaidas ir duoti šiokį tokį pelną.

Mūsų mažasis „daiktelis" — jūros laivas turi apie 40 m. ilgio, 6 m. pločio ir 4 m. gylio, juodai dažytas, aukšta nosimi ir eliptišku kraštu. Laivo įgula susideda iš 13-kos žmonių, laisvu savo noru čion atvykusių. Pradedant kapitonu, visi yra drąsus, užgrūdinti, be baimės mirti ir gerai žiną savo darbą vyrai. Jų gyvenimas paskirtas vien jūrai ir žuvavimui.

Kad koks nors keleivis pakliūtų ant tokio laivo denio, yra labai retas atsitikimas. Tik pagyvenęs svečias tokiam laive ir apsipratęs su nuoširdžiu bendru sugyvenimu, grįžęs toks svečias namo tikrai galės sukurti eilėraštį — himną apie darbą ir bičiulystę šių jūros žmonių!

Aš buvau kaip tik vienas iš tų retųjų svečių šioje kelionėje. Nežiūrėdamas jokių perspėjimų apie pavojų nutariau pasivažinėti į Šiaurės Ledų jūrą, aukščiau — B a r e n t o jūroj, už S i b i r o krantų. Penkias savaites jūrų laivas FD **Senatorius Predohl** buvo mano namais ir tėviškė. Penkias savaites mes išbuvom kelionėje; reikėjo paimti 70 tonų ledų žuvims, garo katilai tuo laiku surijo 200 tonų anglių, buvo sunaikinta už keletą šimtų litų valgomų produktų, taip pat mums žuvo didžiulis, brangus tinklas, bet užtat mes pristatėm 136.000 svarų įvairios žuvies į turgų!

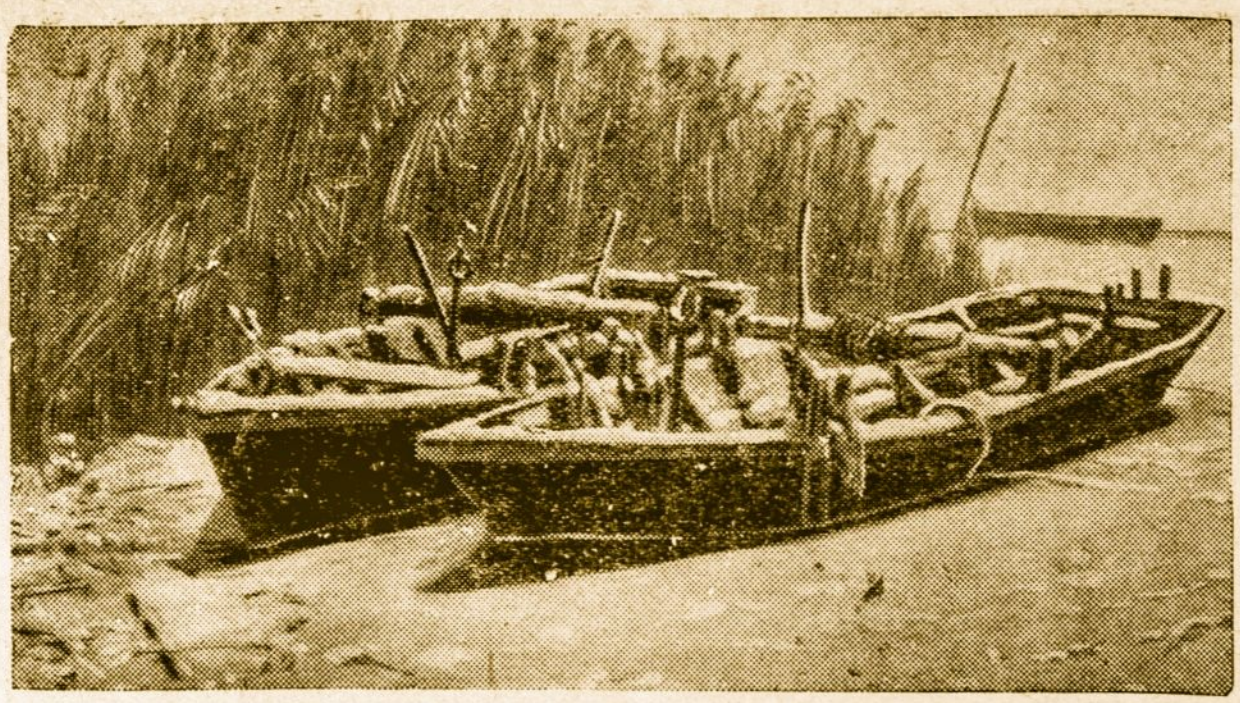

Paprasti žvejų laiveliai.

Dešimties jūros mazgų į valandą greitumu tyliame ore stūmėsi **Senatorius Predohl** išilgai Helgolandijos, Jutlandijos krantų, Skagerako linkui. Artėjanti audra privertė mus plaukti pro Norvegijos uolas, pro Haugesundą, Bergeną, Nerviką, Alezundą, Moldey, Kristianzundą, Harstatą ir Trömso. Jau Rösnehavene buvo gilus sniegas ir oras drebėjo nuo kandančio šalčio — ledais gali sukaustyti. Hammerfestas pasiliko šone ir po Honigswageno, užpakalyje Šiaurės iškyšulio, mūsų laivas įplaukė į Barento jūrą.

Barento jūra, dalis Šiaurės ledų jūros, turėjo **Senatorių Predohlį** pas save! Ji žaidė su mumis kaip su plunksnos svorio sviediniu. Laivas buvo šen ir ten mėtomas, aukštyn ir žemyn. Jis skęsdavo į milžiniškus slėnius ir kopdavo į aukštus kalnus. Pasiutusios bangos viena po kitos ritosi pro laivo viršų. Sniegas, audros varinėjamas, krito kaip iš maišo, švilpdamas ir viską aptemdydamas. Anglų žvejų laivas visu greičiu skubėjo iš žūklės namo: jis pasieks Honigswageną ir tenai galės lengviau atsikvėpti ir pailsėti.

Mūsiškis yra jau visai pasiruošęs artėjančiai, didžiajai žūklei: tinklai gerai peržiūrėti ir tvarkingai išdėstyti. Paruošti gardai, kur tarp ledų bus dedamos žuvys. Priekyje ant ožių išdėstyti stalai: čia guli aštrūs peiliai. Kiekvienas darbas atliekamas logiškai, ramiai ir užtikrintai savo eilėje. Kiekvienas pasiskubinimas ar neatidumas gali skaudžiai atkeršyti: nereikalingas, piktas ar gaišinantis rankų darbas gali visą žūklės pasisekimą pražudyti! Jūrininkai artėjančiam darbui save visai pamiršta, jeigu tik jiems nereikia eiti tarnybos prie vairo ar mašinų. Miego nors mažiausiai valandėlei reikia išsižadėti: kas žino, kaip ilgai žūklėj jie būna nemigę? Kapitonas taip pat nėra be darbo: su žiūronu jis palaiko ryšį su Kanino žeme ir pagalba garsiakalbio susižino su kitais, jūroj esančiais, žvejais. Šiandien arba, vėliausiai, rytoj prasidės didžioji žūklė! 2500 jūros mylių nuo gimtinės krantų!

Pagaliau, po dešimties dienų važiavimo, esame taip toli! 30 jūros mylių už Kap-Kanino nosies, atitinkamoj gilumoj, prie banguojančios jūros išmetėm pirmą kartą tinklą. Tai yra labai sudėtingas, vienlinkas dugno tinklas. Vėjas švilpia ir vaitoja, žmonės stebi tylėdami didžiausiam šaltyje, kiekvienas savo paskirtoje vietoje. **Dėmesio! Laikykitės! Priekį atleist! Vienas, du ir trys! Leisti.** Ir tinklas krenta taškydamasis į vandenį.

Šėlstanti audra kietai daužė ir visaip blaškė mūsų laivą.

Laikina prieglauda tolimoj šiaurėj, kur amžinai viešpatauja žiema.

Viskas paruošta ir dabar pilnu greičiu pirmyn!

Tris valandas laiko tempiamas tinklas pilnu greičiu. Šimtai žuvėdrų staiga atsiranda aplinkui: krykštaudamos ir aplink laivą sukinėdamos tos puikios skraidytojos žino, kad greit galės savo alkį pasotint išmetamomis iš laivo žuvimis!

Kiek pintinių žuvies (pintinė apie 100 svarų) duos pirmasis užmetimas? Tai yra svarbiausias klausimas, kuris laive dabar spėliojamas, kadangi šis pirmasis laimėjimas nusako kiek ši vieta tinkama žūklei. Savaime suprantama, kad kapitonas šią vietą žino, nes jis privalo žinoti (todėl jis ir yra kapitonas — tai jo būtina ypatybė). Tačiau reikia kiekvieną vietą iš naujo išmėginti: oro stovis, vėjo kryptis, jūros srovės, vietos gylis — visa tai paragina žuvis kilnotis. Vienoj vietoj geriau gaudyti dieną, kitoj — naktį; kartais čia būna maža ar labai mažų žuvų, kitą kartą, šimtą ar penkiasdešimt mylių toliau, — didžiausias pasisekimas.

Kiekvieną kartą pirmasis užmetimas turi nurodyti kelią tolimesnei žūklei. Visa laivo įgula labiausiai domisi šiuo klausimu, nes jų kilnus pašaukimas reikalauja grįžti su geru laimėjimu. **Senatorius Predohl** jau ketvirtą kartą randasi tokioj kelionėj per 1933/34 m. žūklės sezoną. Pirmosios trys kelionės buvo beveik patenkinamos: 150.000, 140.000 ir 100.000 svarų geros žuvies laisvam pavidale! Ši ketvirtoji kelionė nebūtinai turi sekti praėjusias! Kas gerai gaudo, tam turi būti už gerą tarnybą ir padėtą rūpestį tinkamai atlyginta!

Taip, jau užtenkamai ilgai tinklas traukiamas! Žmonės vėl griebiasi darbo, laivas sumažino greitį: tinklas traukiamas lauk! O maloningasis Dieve! Iš lėto kyla tinklo bortai, aukštyn ir braškėdami griūva ant paruoštų kartuvių. Štai jau pats tinklas: kumštys kietai suspaustos — tarytum kas piauna ar degina, bet žmonės aplink, rodos, daugiau nieko nemato ir nesidomi: jie pamažu aunasi guminius batus ir odos švarkus. **Vienas, du ir trys!** Sprindis po sprindžio kyla tinklas aukštyn. Dabar pats sunkiausias darbas — ištraukti likusią tinklo dalį iš vandens.

Valio! Kaip sidabriniai daikteliai plakasi žuvys tinkle. Trisdešimts krepšių geros žuvies vienu užmetimu! Tai yra visai nebloga, kadangi žuvys šiek tiek vertos...

Tačiau kapitonas nepatenkintas žuvies kokybe. Tinklas nebus šioje vietoje antrą kartą metamas. Plauksime toliau, pietų-vakarų kryptimi išilgai Kanino žemės, į kitą žūklės vietą.

Naujoji vieta yra į rytus nuo K a l g u j e v o.

Pirmasis užmetimas parodė, kad šios vietos parinkimas buvo teisingas: 60 centnerių didelės žuvies reikėjo išdarinėti ir į gardus tarp ledų sudėti.

20 jūros mylių spinduliu 8 dienas mes žuvavome šioje vietoje, kartu pirmyn varydamiesi. Tai atrodo ir skamba gan nesudėtingai, bet kartu tai „šis tas" yra: šis tas, apie ką šie jūrininkai retai pagalvoja! Aštuonias dienas Ledų jūroj žuvauti, tai nėra maloniai šilimoj sėdėti pas tėvelį už krosnies. Žuvauti 69^{25} šiaurės ir 47^{20} rytų platumoj audringiausiuose spalių ir lapkričio mėnesiuose, tarp pavojingo ledų ižo ir ištisų ledų kalnų, artėjant ilgoms naktims, sniego pūgose ir kaustanty šalty, šėlstančioj jūroj ir kylančiose audrose! 8 kartus po 24 valandas žuvauti — tai reiškia, jog jūrininkai per 8 dienas gauna vos 16 valandų pamiegoti! Taip, taip! Aštuonias dienas žuvauti, tai reiškia sugauti 130.000 svarų žuvies nuolat plaukiančiu į priekį laivu ir labai banguojant jūrai! Tai reiškia, jog prie —15^{0} žemiau nulio reikia šias žuvis ant denio išdarinėti, surūšiuoti ir išplovus tarp ledų tvarkingai sudėstyti!

Šie žmonės žūklės metu atrodo baisiai ir tarytum laukiniai: nesiskutę ir apžėlę, šlapi ir žuvų kraujais apsilaistę, su žaizdotom rankom, reumatizmas gelia kauluose ir akys skauda! Vienas dalykas, kuris džiugina, tai, kad kiekvienas užmetimas duoda brangių, retų ir didelių žuvų.

Senatorius Predohl išrinko gerą vietą! Iš šiaurės varomi ledai atginė kartu ir žuvis, kurios pakliuvo ne į šiltesnius vandenius, bet tiesiai į tinklą! Kapitonas džiaugiasi ir visa draugija džiaugiasi: ši kelionė visai puikiai pavykus! Nors vienas tinklų pražudytas — jis užsikabino už dugno uolų ir ten paliko, tačiau laimikis per daug yra geras, kad dėl to nusiminti perdaug neverta! Dabar lieka tik laimingai grįžti ir štai... gimtinės uostas!

Kasmet Olandijos, Danijos ir kitų kraštų žvejų laivynai pargabena į tėvynę už milijonus litų vertės žuvies. Ir kaip mes turim vertinti šį darbą, pasako, kokia kaina — darbu, drąsa ir pasiryžimu šie turtai įgyjami. Mes, lietuviai, turime savo brangiąją Baltijos jūrą, argi negalėtume rimčiau griebtis organizuoti ne tik prekybos, bet ir tolimųjų jūrų plaukiojimo žvejų laivyną. Ne vienas bręstantis jaunuolis galėtų parodyti savo lietuvišką drąsą ir meilę mūsų tėvynei tolimuose žygiuose nuo gimtinės krantų, nuo močiutės sengalvėlės... **Tv.**

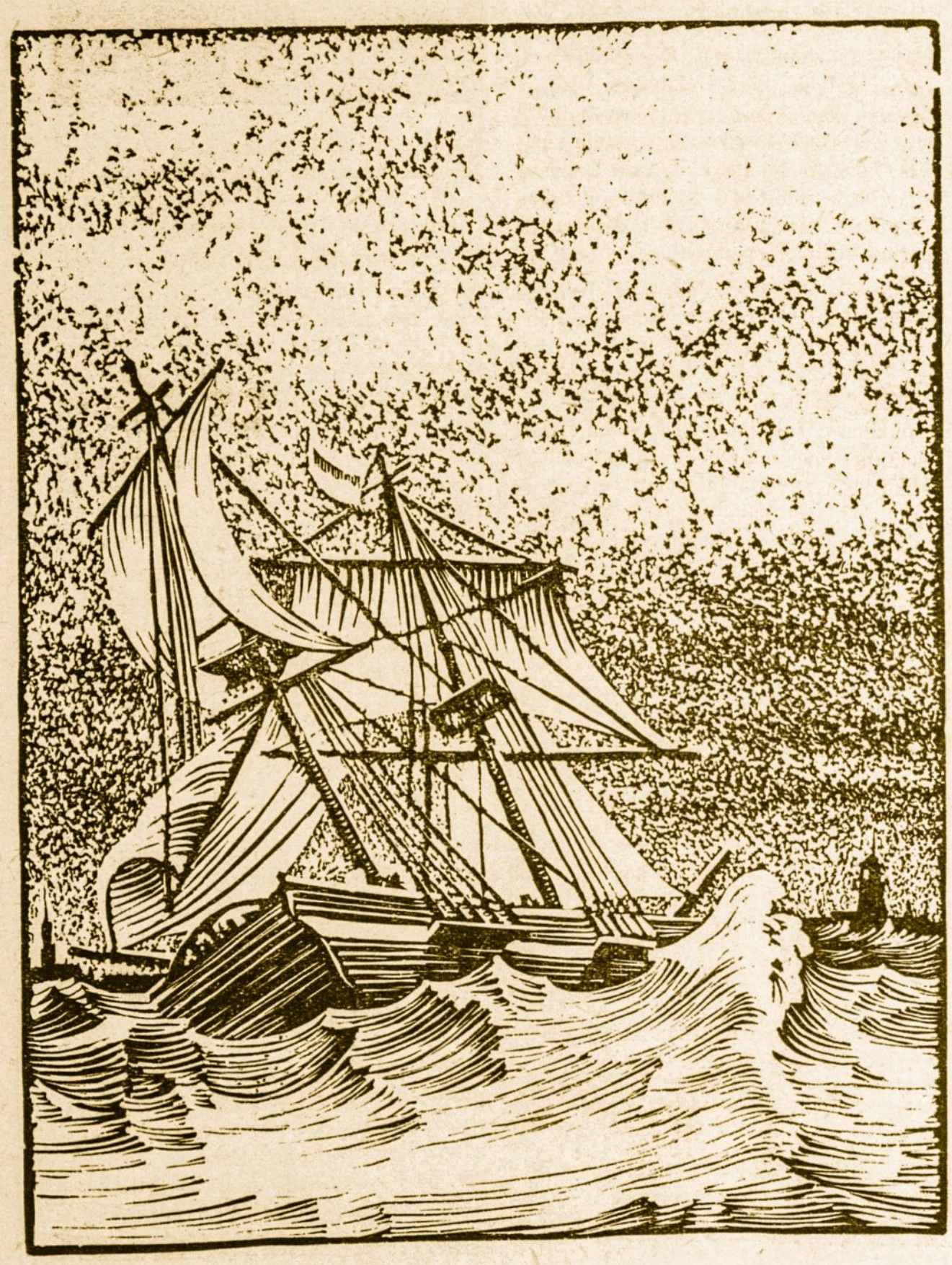

Audros blaškomas laivas grįžta į mūsų tėvynės vienintelį Klaipėdos uostą.

SKAUTO ESMĖ — TAI JO SIELA IR VEIKSMAS, BET NE UNIFORMA.

Dieną ar naktį — skautas eina tiesiu keliu.

Fiziško auklėjimo uždaviniai ir formos Lietuvoje.

Kūno Kultūros Rūmų Direktoriaus p. V. AUGUSTAUSKO kalba, pasakyta 1934. XII. 31 draugininkų sąskrydy, Kaune

(Santrauka).

Noriu pagvildenti fiziško auklėjimo uždavinius; jie yra gausūs ir dar gausesnės tos priemonės, kuriomis šie uždaviniai vykdomi.

Kad aiškiau būčiau suprastas, paaiškinsiu dažnai painiojamas sąvokas: kūno kultūrą, fizišką auklėjimą ir sportą. Tobulą kūniškosios prigimties pasireiškimą, pasiektą dirbtine ir natūralia įtaka, panaudojant visą sankabą priemonių ir sąlygų — galėtume vadinti kūno kultūros vardu, kuris jau ir Lietuvoje yra prigijęs. Kūno kultūra yra lyg platus tikslas, neišskiriamas iš bendrosios kultūros, į kurį veda fiziškas auklėjimas. Fiziškas auklėjimas apims sąlygas, priemones, galima sakyt, atskiras auklėjimo formas, kurios reikalingos mūsų kūnui brandinti, plėtoti, sveikatai stiprinti. Trečioji sąvoka — sportas, dažnai painiojama su kūno kultūra. Tai šiandien suprantama siaura sritis, dalelė. Norėčiau pasakyti, kad sportas yra tam tikras menas, sugebėjimas, paremtas pramuštgalvišku rungtyniavimu. Sporto tikslas yra — *aukščiausias rekordas:* net nežiūrint kokiose sąlygose jis būtų pasiektas: čia sveikatos žmogaus kūniškosios ir dvasinės prigimties pusiausvyros niekas nepaiso. Sportas daugiau technikos ne meno dalykas. Sportas, išsiplėtojęs vakarų Europoje, juo įdomaujasi ne tik jaunuoliai, bet ir seniai. Ši sritis yra susidariusi net mitą. Nežiūrėdami pasėkų dabar eina lenkčių. Kur tik pažvelgsi, ar tai tarptautiniuose, ar tai savuose sąskrydžiuose, ar siaurose aikštėse, visur dedamos pastangos bent vienu centimetru prašokt ar bent vienu dešimtadaliu sekundės praveržt rungtininką.

Jei kalbame apie fizišką auklėjimą, turime galvoje kūno ir dvasios *derinį*. Žiūrime, kad kūnas ir dvasia išlaikytų pusiausvyrą. Mums rūpi auklėtinio sveikata, kuri yra ne kas kita, kaip žmogaus organiškų funkcijų derinys. Fiziškas auklėjimas turėtų apsaugoti, stiprinti ir skatinti fizinį brendimą.

Sportas to nežiūri. Jam svarbu vienašališkai išugdyti kurį nors organizmo judėjimą, kad juo pasiektų ir pralenktų kitus. Čia vyrauja vienašališkumas. Sportininkas pasirenka tik vieną kurią šaką ir miklinasi, kad tik pasiektų tam tikrą rezultatą. Sportininkui nesvarbu ar tat sveika ar ne, svarbu nurungti rungtininką. Todėl „grynieji" sportininkai turi įvairių sveikatos ydų. Sportas įkarštyje neboja ir auklėjamųjų pradų, todėl jis kartais išmuša iš to derinio, kurį siekia kūno kultūra.

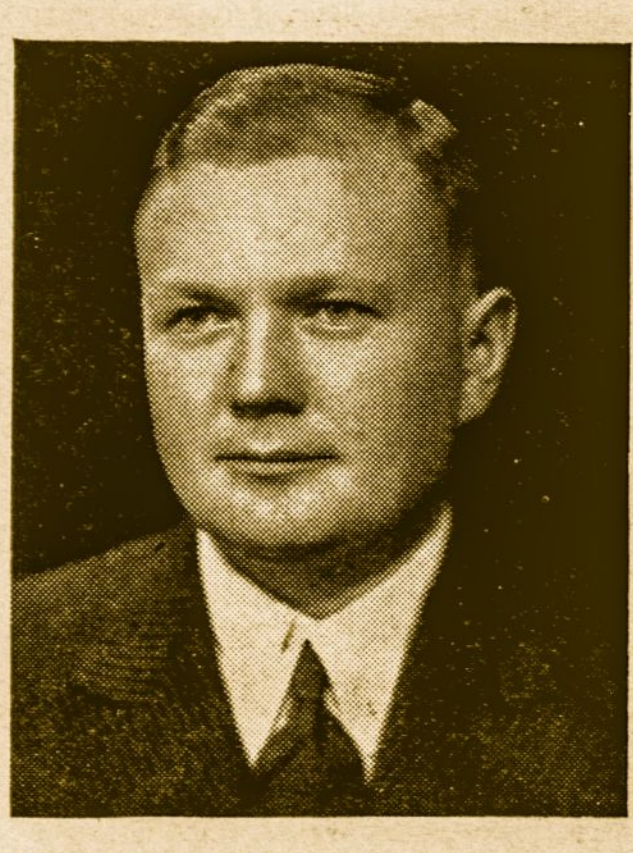

P. V. Augustauskas,
Kūno Kultūros Rūmų ir Aukštųjų Kūno Kult. Kursų Direktorius.

Vakarų Europos žmonėms, kurie suprato šią žalą, parūpo tam reiškiniui, kaip visuomeniškam, ieškoti kitų kelių. Olimpijadose, kurios ruošiamos kas keturi metai, ypač po Versalio sutarties, norėta įvesti daugiau tautų bendravimo, susipažinimo idėja. Bet dabar ten žaidimai nukrypo į pramuštgalvišką sportą, kuriam po kelis metus kartais tautos rengia rungtininkus. Ten parodomi jau kone profesionalai sportininkai, specialiai tai išmiklinti. Ir todėl nenuostabu, kad pasireiškia dėl tų žaidimų rimtų nepasitenkinimų. Biologai, pabrėždami fiziško auklėjimo reikšmę, smerkia sporto išsigimimą. Tenka ir mums vairuoti. Kūno kultūros sritį kuriame naują. Žinoma, nuo grynai sportinio įsivyravimo masėse turime susilaikyti. Mums daugiau rūpi fiziškas tautos auklėjimas.

Fizišką auklėjimą tvarkant, tenka apsispręsti, ko fiziškuoju auklėjimu siektume: ar kelių sportiškų rekordų, ar fiziškai pajėgių, sveikų, drąsių lietuvių. Ko gi reikalaut iš fiziško auklėjimo? Pirma, kad visas kompleksas tų žmogaus organų būtų išsiplėtojęs vienodai, nenustelbęs viens kito. Tai, ką gamta žmogui duoda, turime apsaugot, leisti išsiplėtot ir palenkti valiai. Antras uždavinys — žmogaus pajėgumo lavinimas. Reikia siekti galimai sustiprinti kūniškąją prigimtį. Reikia išlavinti žmogų, kad jis įstengtų kiek galint ilgiau padirbt nenuvargdamas, mokėtų nuovargį išlyginti, pajėgtų blogesnėse sąlygose ilgiau ištvert, sugebėtų sutvarkyti savo polinkius, kurie dažnai pančioja žmogų, sie-

Žiemos iškyloj.

kiantį aukštesnių gyvenimo tikslų. Tat fiziškas auklėjimas negali būti atsiektas nuo aplamų žmogaus dorybių ir vertybių. Kas iš tų dorybių, jeigu jas žinodamas valia negali tesėti! Su fizišku auklėjimu susijusių dorybių nemaža. Pav., *drąsa*, atrodo, kad tai dvasios dorybė, bet aplamai, faktai liudija, kad ji pareina ir nuo fiziško išsiauklėjimo ir pajėgumo. Suglebęs ir nestiprus žmogus neturi tiek drąsos, kiek fiziškai pajėgus, išsiauklėjęs. Su drąsa susijusi kita dvasinė dorybė — *pasitikėjimas savimi*. Pajėgus, fiziškai išauklėtas žmogus sugeba pasitenkinti paprastu gyvenimu, biaurisi ištižimu, išglebimu. Suvaržydamas fiziškuoju auklėjimu kūniškąją prigimtį žmogus sugeba dvasios srityje darytis *sau žmogumi*. Iš to aišku, kad fizinė ir dvasinė prigimtis yra organiškai susipynusios ir išskirt elementais kas dvasios ir kas kūno negalima. Taigi fiziškas auklėjimas ugdo ir dvasios dorybes, stengiasi sudaryti bendrą žmogaus asmenybės konstituciją. Be to, fiziškas auklėjimas iškelia ir kitų visuomeniškų dorybių. Fizišku auklėjimu geriausiai išmokoma jaunuomenė *drausmės*. Ji vienam žmogui nereikalinga, bet žmogui kaip visuomenės nariui yra net būtina. Kitos tautos jaunuomenę mokė drausmės fizišku auklėjimu. Šale drausmės mes matome tam tikrose fiziško auklėjimo formose, pav., žaidimuose, yra *garbingas rungtyniavimas*. Mes visur visuomeniniame ir kultūriniame, ekonominiame ir politiniame gyvenime lenktyniaujame. Tą sveiką, pasakyčiau, garbingą kuriamą lenktyniavimą reikia skiepyt ir jaunuomenei. Už garbingą rungtyniavimą suteiktas laimėjimas suteikia tyro džiaugsmo ir pasigėrėjimo. Žaidimuose iškeliamas pareigos jausmas, mokoma atlikti *pareiga*. Tat žaidimų įtaka labai didelė.

Skautai ypatingai bendraudami su svetimaisiais, žaidimais gali atstovauti tautos jaunuomenę. Juk ir žaidimuose bei kitose kūno kultūros formose ugdomas savo kraštui prisirišimo jausmas.

Kai turime prieš akis fiziško auklėjimo uždavinius, dorybes, aiškiau nuvokiam kurias to auklėjimo formas turėtume pasirinkti, tiems uždaviniams vykdyti. Pačios konkrečios auklėjimo formos nustatyti nepigu, nes tai reikštų sudaryti savą fiziško auklėjimo sistemą. O jei pakenčiamą sistemą sudaryt, reikia akademinio nusimanymo, didelio prityrimo. Mums pavyzdžiu gali būti švedų, čekų, austrų ir kit. sistemos. Jos kurtos pagal savo tautos charakterį ir visu šimtu nuošimčių tinka tik savose tautose. Mums reikia lietuviškos fiziško auklėjimo sistemos, kuri atitiktų lietuviškąjį būdą, derintųsi su lietuviška dvasia, paruoštų lietuvį savo tautos idealui siekti, išmiklintų jį noriai ir pajėgiai ginti savo laisvę. Mes gi tik pradedam, pasirenkam iš kitų kas mums tinkama ir bandome per

Kartais ir taip šildomos kojos.

jaunuomenę to siekti. Šiandien visur jaučiamas linkimas į naturalią mankštą. Naturalioj mankštoj svarbiausia yra boti biologinės žmogaus prigimties, jos neiškraipyti, o leisti tik išsiplėtoti. Pati gamta tobula, jos perdirbinėti nereikia. Be to, naturalios mankštos šalininkai mankšta stengiasi nuvesti į gyvenimą, atseit žmogų išauklėti gyvenimui, todėl ir priemonės čia imamos gyvenimiškos, ne dirbtinės išgalvotos. Todėl naturaliai mankštai ir kelias į mūsų paprastas mokyklas ir kaimą atviras. Į jaunuomenės mankštą tenka įpinti gyvenimiškų formų, pav., keliavimą, stovyklavimą ir p. Ir jaunosios mokyklos programon numatoma įtraukti tie dalykai.

Nepaprastai didelės auklėjamos reikšmės turįs skautų stovyklavimas yra visokiaropai ir valstybės ir visuomenės remtinas. Pageidautina, kad įvairių rūšių stovyklavimai praplistų ir kitose mūsų jaunuomenės organizacijose. Žinoma, čia teks žiūrėti, kad jis nevirstų tuščiu žaidimu, o būtų rimtai suprastas ir duotų auklėjimo vaisių.

Kūno Kultūros Rūmai yra susirūpinę ir šalia mokyklinei jaunuomenei, kaimo jaunuomenei, suteikti galimybių paprastais prieinamais būdais fiziškai auklėtis. Reikia pratinti jaunuomenę prie drausmingo bendravimo, spiečiant į šventes, sąskrydžius. Kas mokės kultūringai džiaugtis, mokės gerai ir dirbti. Šiandien fiziškas auklėjimas tiek įvertinamas, kad pati valstybė ima jį tvarkyti. Stengiamasi prie mokyklų įrengt daugiau aikščių, kur galėtų jaunuomenė pasirodyti, pažaisti, pasimankštinti. Visoms mūsų gausioms organizacijoms norima duoti kuo geresnes sąlygas. Tam pritaria ir Vidaus Reikalų Ministerija, per savivaldybes, įpareigodama jas remti jaunuomenės fiziškąjį auklėjimą.

Dar reikia atkreipti dėmesį į turistinį klausimą. Dabar imamasi priemonių parūpinti mokyklinei jaunuomenei geras sąlygas, kad ji galėtų keliauti. Prie to dar nėra pratusi mūsų visuomenė. Reikės ir ją painformuoti apie jaunuomenės po savo kraštą keliavimo reikšmę ir naudą. Reikia įpratinti visuomenę visokiaropai keliaujantiems padėti, kad mažiau tektų rūpintis pašaliniais dalykais.

Paskutiniame kūno kultūros mokytojų suvažiavime iškilo klausimas, kad tam tikrose vietose steigti komitetus, kurie rūpintųsi keliaujančia jaunuomene. Tai realus dalykas ir, galimas daiktas, bus įgyvendintas. Šis keliavimo ir ekskursijų platesnis judėjimas, galimas daiktas, dar šiais metais bus pradėtas. Didelis džiaugsmas, kad bent mūsų abiturientai būtų Lietuvą skersai ir išilgai iškeliavę. Iš tokių abiturientų vėliau būtų geri kariai, geri patriotai ir geri kultūros darbininkai. Visa tai savu laiku galima bus padaryti, tuo labiau, kad tam turime geras sąlygas, jau turime jėgų geresnėm studijom. Tas klausimas taip pat aktualus ir išsiplėtojęs skautų organizacijoje. Kūno kultūros dalykų pačioje programoje ir pats skautų judėjimas yra davęs keletą gairių, kuriomis pakreipėme kiek galima ir fiziško auklėjimo darbą. Vadinasi ir skautai į naujas kūno kultūros formas bus įdėję savo patyrimo dalį, tad jų sąjūdis kilnina ir remia visą fiziską auklėjimą.

Šia proga, baigdamas norėčiau palinkėt, kad ir ateityje jis stiprėtų.

Kai kojos pavargsta

Pašnekesiai apie Lietuvos senovę.

Gediminas mus gynė nuo vokiečių.

(Pabaiga. Tąsa iš „Sk. Aido" 1934 m. nr. 21 ir 23).

Gediminui išsiuntinėjus laiškus į Vak. Europą, kuriuose jis atidengė visus vokiečių ordeno juoduosius darbus ir žadėjo apsikrikštyti su visa Lietuva, vokiečių ordenas pradėjo smarkią šmeižtų propagandą prieš Lietuvą ir Gediminą. Ordeno riteriai ir dvasiškiai kiek įmanydami šmeižė lietuvius ir Gediminą Vakarų Europoj, Gedimino laiškų pažadus vadindami „klastingais lietuvių apgavimais", kuriais esą pagonys lietuviai norėję suvilioti visą pasaulį ir apdumti jam akis. Vokiečiai nesišykštėjo biauriausių prasimanymų apie lietuvius ir Gediminą.

Nesitenkindami savo šmeižtais, vokiečiai smarkiai rengėsi karan su Lietuva. Jau 1324 m. jie vėl pradėjo terioti Lietuvą. Jie uždarė Vak. Europos amatininkams ir kolonistams kelią į Lietuvą, suimdinėjo Lietuvos pasiuntinius, žiaurai juos kankino ir sodino į kalėjimus. Gedimino laiškai buvo gaudomi ir naikinami, kad negalėtų nė pasiskųsti krikščioniškajam pasauliui ant vokiečių nedorybių. Tuo būdu Gedimino pasiryžimas geruoju priimti katalikybę ne tik neišgelbėjo Lietuvos nuo vokiečių kardo ir ginklo, bet priešingai, dar labiau įerzino lietuvių tautos priešus vokiečius. Jie pradėjo griauti valstybės pamatus pačioje Lietuvoje. *Jie dovanomis papirko žemaičių ir rusų didikus ir juos sukiršino prieš Gediminą.* Žemaičių bajorai ir rusai tiesiog grąsė sukilti, nuversti Gediminą nuo sosto ir išnaikinti visą jo giminę, jei jis drįstų priimti „vokišką" (katalikų) tikybą. Pagaliau *vok. ordeno riteriai, kurie Vak. Europoj skelbėsi turį tikslą krikštyti Lietuvą, dovanomis ir pažadais bandė net patį Gediminą prikalbėti atsisakyti nuo apsikrikštyjimo.* Štai tau ir katalikybės skelbėjai!

Tuo tarpu Gediminas vis laukė popiežiaus pasiuntinių. Popiežius Jonas XXII tačiau buvo tada per daug užsiėmęs žemės dalykais ir neskubėjo Gediminui atsakyti. Jau buvo praėję beveik pilni dveji metai nuo to laiko, kai Gediminas išsiuntė savo laiškus. Tik tada, 1324 m. gale teatvyko į Rygą popiežiaus legatai. Tačiau per tokį ilgą laiką vokiečių agitacija ir slaptas veikimas jau buvo pasiekę savo tikslą. Gediminas nebegalėjo nė manyti apie krikšto priėmimą. Iš Rygos popiežiaus legatai buvo žadėję vykti į Vilnių. Kadangi padėtis nuo Gedimino laiškų išsiuntimo jau buvo žymiai pasikeitusi, tai legatai patys nebevyko į Vilnių, bet ten pasiuntė savo pasiuntinius padėčiai ištirti ir pasiteirauti, ar Gediminas ir toliau žada laikytis savo pažadų. Gediminas tačiau dėl vokiečių agitacijos ir žemaičių bei rusų sukurstymo krikštytis nebegalėjo. Be to, jis matė, kad ir krikštas nebeapsaugos Lietuvos nuo grobuoniškų vokiečių norų. Vis tik Gediminas legatų pasiuntinius priėmė labai iškilmingai Vilniuje, su visa savo taryba. Kai pasiuntiniai paklausė did. Lietuvos kunigaikštį, ar jis dabar apsikrikštys, Gediminas, kaip matyti iš užsilikusios smulkios pasiuntinių apyskaitos, paklausė: „O ar žinote, kas buvo rašyta mano laiškuose apaštalų valdovui, arkivyskupui ir visam pasauliui?" — „Juose buvo išreikštas ketinimas priimti Kristaus mokslą ir apsikrikštyti", — atsakė pasiuntiniai. Tada Gediminas jiems tarė:

„Aš neliepiau to rašyti; jeigu gi vienuolis Bertoldas (pranciškonas, Gedimino raštininkas) taip yra parašęs, tai tegul tatai puola ant jo galvos... Jei kuomet nors aš esu turėjęs tokį sumanymą, tai tegul pats velnias mane apkrikštija. Aš sutinku gerbti popiežių kaip tėvą dėl to, kad jis senesnis už mane, o tokius aš vadinu tėvais. Arkivyskupą taip pat laikau tėvo vietoje, nes jis irgi senesnis už mane; tuos, kurie vieno amžiaus su manimi, vadinu broliais, o jaunesnius už save — sūnumis. *Aš nedraudžiu katalikams tarnauti Dievui savo papročiais, nedraudžiu rusams melstis jų apeigomis ir lenkams jų papročiais. Leiskite ir mums garbinti Dievą mūsų būdu: mūsų visų vienas yra Dievas.* Ir ką jūs man kalbate apie krikščionis? *Kame daugiau pikta, neteisybės, prievartos, keršto ir papirkimų, jei ne tarp krikščionių, o ypač tarp tų, kurie save vadina vienuoliais, kaip antai, kryžiuočiai? Nėra nedorybės, kurios jie nepadarytų.* Jie imdavo į nelaisvę vyskupus, įmesdavo juos į kalėjimą ir laikydavo tolei, kolei tie sutikdavo patenkinti visus jų pageidavimus, kitus gi ištremdavo. Jie užmušdavo dvasininkus ir vienuolius, Rygos miestui darydavo didžiausias skriaudas. *Nuo to laiko, kaip įsiveisė čia tie krikščionys, jie niekuomet neištesėdavo to, ką prižadėdavo savo priesaikose.* Pereitais metais buvo čia pasiuntiniai iš jūsų žemės. Visiems sutikus, be jokios prievartos, jie padarė taiką su mumis krikščionybės vardu, patvirtino sutartį prisiekdami, bučiavo kryžių, bet nė kiek neištesėjo, ką apsiėmė ir patvirtino priesaika. *Jie užmušė mano pasiuntinius, kuriuos buvau pasiuntęs taikai patvirtinti,* ir ne tik juos vienus, bet daugelį kitų ir daug kartų jie užmušdavo, imdavo į nelaisvę, kankindavo sunkiame kalėjime... Aš nebetikiu jų priesaikoms".

Šitoje Gedimino kalboje, kurią užrašė legatų pasiuntiniai savo kelionės raporte, aiškiai matosi iškilmingas religinės tolerancijos pripažinimas, ligi kurio dar taip toli buvo krikščioniškoji Europa. Vakarų Europoje religinės tolerancijos principas prasiveržė ir įsigalėjo vos XVII a., o Lietuvoje jau trimis šimtais metų anksčiau viešpatavo pilna sąžinės ir tikėjimo laisvė. Dar anksčiau Gediminas buvo atsakęs Livonijos pasiuntiniams, kad kiekvienam žmogui jis leidžia Lietuvoje gyventi savo tikyba ir savo papročiais. Iš tikrųjų, Lietuvoj taikingai sugyveno ir senosios lietuvių tikybos išpažintojai, ir stačiatikiai, ir katalikai. Katalikai ne tik turėjo bažnyčių įvairiuose miestuose, bet jų vienuoliai dalyvaudavo net pagonies Gedimino taryboje kaip patarėjai ir raštininkai. Šitokia plati religinė tolerancija, sąžinės ir tikėjimo laisvė, anų laikų Vak. Europoje buvo dar visai neįmanoma. Tik stovėdamas aukščiau už savo gadynę, Gediminas tegalėjo suprasti vienumą Aukščiausios Būtybės, kurią tą pačią kiekvienas savaip garbina, ir lenkas katalikas, ir rusas stačiatikis, ir lietuvis pagonis. Tai liudija labai aukštą Gedimino dvasinę kultūrą.

Popiežiaus legatų pasiuntiniai iš Gedimino kalbos suprato, kad jis jau atsisakė nuo pirmojo savo sumanymo krikštytis. Pasiuntiniai Vilniuje pagal liudininkų parodymus patyrė, jog Gediminas iš tikrųjų anksčiau buvo tvirtai pasiryžęs apsikrikštyti, bet vokiečių kurstymai, šmeižtai ir agitacija, kurstymas žemaičių ir rusų bajorų prieš Gediminą privertė jį atsisakyti nuo savo ir Lietuvos krikšto. Kaip sunku Gediminui buvo nuo to atsisakyti, rodo tų pačių pasiuntinių apyskaita. Iš čia matyti, kad tą

naktį, kada reikėjo pasiuntiniams duoti atsakymas, Gediminas ilgai verkęs ir sielojęsis. Tačiau Gediminas nenorėjo pasirodyti nors ir prievarta verčiamas neišlaikęs savo žodžio, ir jis rado pasiteisinimą prieš pasiuntinius, visą nesusipratimą suversdamas ant savo raštininkų ir vertėjų, pranciškonų ir dominikonų. Mat, Gediminas, siųsdamas savo laiškus, sakydavęs jų turinį vertėjui lietuviškai, vertėjas vienuoliams atpasakodavo Gediminо kalbą vokiškai, o vienuoliai iš to surašydavo laiškus lotyniškai, prie kurių Gediminas prispausdavo savo antspaudą. Gediminas sakė norįs „būti nuolankumo sūnus ir pasiduoti šv. motinos bažnyčios globai", gi vienuoliai suprato, jog tai reiškią norą priimti katalikų tikybą, todėl taip ir parašę. Tuo būdu Gediminas visą bėdą ir suvertė ant savo raštininkų.

Tačiau tikrosios priežastys, privertusios Gediminą pakeisti savo sumanymą, niekam nebuvo paslaptis. Visiems buvo aišku, kad čia kalti „Lietuvos krikštytojai" vokiečiai, todėl Rygos arkivyskupas ir popiežiaus legatai viešai iškeikė vokiečių ordeną ir visus tuos, kurie buvo prisidėję prie Gedimino atbaidymo nuo krikšto. Vilniaus taikos sutartį legatai tačiau patvirtino ir įsakė ordenui griežtai jos laikytis 4 metus.

Vokiečių ordenas, išėjus tiems 4 metams, vėl pradėjo savo kovas prieš Lietuvą. Gediminui tuo būdu diplomatijos keliu nepavyko apginti Lietuvos nuo vokiečių, ir jis ėmėsi ginklo. Narsiai gynė Gediminas savo tėvynę Lietuvą nuo priešų vokiečių ir už tėvynę paguldė savo galvą. Jis žuvo 1341 m., su kariuomene beimdamas Bajerburgo pilį, kurią vokiečiai buvo pastatę Lietuvoje prie Nemuno, netoli Veliuonos. Žuvo Gediminas nuo pirmą kartą Lietuvoje paraku iššautos armotos kulkos. Už jo nuopelnus tėvynei, Lietuva ir šiandien jam tebėra dėkinga. *Ka.*

Galas.

Gera nuotaika.

Gera nuotaika gyvenimą daro lengvą. Žmonės dažnai nė nežino, kad gyvenimo valandų lengvumas ar sunkumas pareina nuo jų nuotaikos. **Linksmumas ir geras nusiteikimas darbą palengvina;** piktam, surūgusiam darbininkui sunkiau dirbti, kaip linksmam. Daug daugiau laimės duoda gera nuotaika, kaip turtai. Deja, daugelis žmonių yra nugrimzdę aukso žaismo rūpesčiuose ir eina tuo keliu, kuris veda tolyn nuo laimės.

Kaip pasiekti geros nuotaikos?

Rami sąžinė, darbo mėgimas, pastangos padėti artimui ir panašios vertybės nuotaiką skaidrina. Bet čia norime atkreipti dėmesį į grynai fizines priemones, kurios gali prisidėti daug prie nuotaikos pagerinimo.

Norint turėti gerą nuotaiką, **reikia jau iš pat ryto ją savyje sukelti.** Kai kam atrodys keista, kad gera nuotaika daug priklauso nuo rytmetinių **judėsių, nusiprausimo** ir **nusišluostymo.** Iš kasdieninio gyvenimo, jei kas save stebėjo, patyrė, kad rytmetinių judesių lėtumas net visam dienos darbui duoda kažin kokio stabdymo ir sunkumo. Priešingai, greiti, vikrūs judesiai energiją didina. Todėl, **vos išlipus iš lovos, reikia veikti visu vikrumu;** atvėrę langą, tuoj padarome kelis gyvus gimnastikos numerius. Iš ivso, labai naudinga skirti bent 10 minučių rytmetinei mankštai; bet geros nuotaikos sukėlimui gali pakakti ir 2, 3 min. labai energingų paprasčiausių judėsių.

Po to puolame į praustuvę ir būtinai nusiplaujame visą viršutinę kūno dalį ligi juosmens; kam sąlygos leidžia, privalo nusiplauti visą kūną. Vanduo turi būti kambario temperatūros, bet nešiltas. Prausdamiesi stengiamės rankomis odą liesti ne švelniai, bet stipriai — spausdami. Nusišluostymas turi būti atliktas šiurkštoku rankšluosčiu, stipriai trinant odą. Tada krūtinė ir liemuo apsidengia švelniu raudonumu ir kūne juntama lengvas šilumos sruvenimas. Po tokio nusiprausimo žmogus tikrai jauti malonumą ir gerą nuotaiką. Gaila, kad ir šiandie daug jaunų žmonių (apie senesniuosius nė nekalbame) pasitenkina tik savo veido nuprausimu.

Nuotaiką taiso greitas vaikščiojimas, taisyklingas ir stiprokas kojos statymas, tiesus kūno laikymas. **Niekad neužmirškime kontroliuoti savo kūno padėties** — venkime susilenkimų ir iškrypimų. Pečius visada privalome laikyti atloštus atgal; galima lavinantis pečius išmokti atlošti tiek, kad jaustume menčių suartėjimą. Tai sveika, nes pečių lošimas atgal lyg savaime krūtinę kelia priekin ir didina jos tūrį.

Nuotaiką gadina suglebęs, silpnas, nedrąsus kalbos tonas. Žinome, kad kai kurių žmonių kalba tiesiog slopina. Todėl **pratinkimės kalbėti drąsiai, stipriai, aiškiai ir garsiai.** Na, ar neslėgia visos klasės, kai mokinys atsakinėja pamoką niurnėdamas neaiškius žodžius?

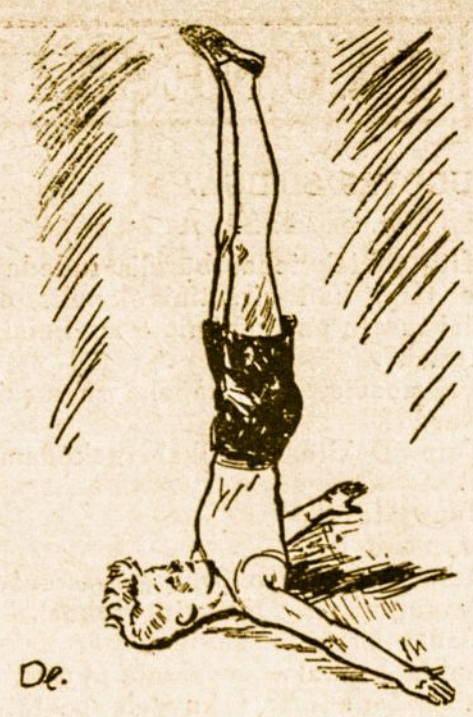

Rytą gerai pasimankštink, — dieną turėsi puikiausią nuotaiką.

Mokytojui daug labiau patiks, kai vietoj savo negarsių išsisukinėjimų drąsiai pasisakysi nežinąs.

Kas nori išvengti blogos nuotaikos slėgimo, tas stengiasi šalinti iš savo veido visas sunkias linijas — kaktos raukšles, antakių žemyn spaudimą, akių primerkimą ir kietą lūpų sučiaupimą. **Geriau be reikalo šypsotis, negu be reikalo būti susiraukusiam.**

Nuotaiką gadina bet kuri netvarka, ypač kambario netvarka. Kai tik patenkame į kambarį, kurio, pavyzdžiui, grindų patiesalas surangytas, kedės išskleistos po visą aslą, ant stalo parversta rašalinė, pamestos kelios knygos atverstais lapais ir t. t., tuoj pajuntame kažin kokį sunkumą ir pykčio artėjimą. Priešingai, **blogą nuotaiką kambario tvarka gali pataisyti.** Geros mokinio nuotaikos priešas gali būti jo knygų netvarka lentynoje.

Čia suminėtieji dalykai yra smulkmenos, bet jos svarbios, negalime eiti pro jas, akis užmerkę. Geros nuotaikos išlaikymas ir remiasi tomis smulkmenomis, kurių žmogus nepamato, neišvengia ir vaikščioja surūgęs. Todėl **pasistenkime visumet būti šviesūs, energingi ir amžinai šypsokimės savo jauna dvasia!**

Stud. Pr. Varnėnas.

DOBILO MINTYS.

Laimės pagrindas mumyse. Jei aš dirbu, nors ir menkiausį darbą, žinodamas, *kad tas darbas yra naudingas žmonijai, — čia ir yra mano laimės pagrindas.*

Neturi būti žymu, kad štai tas vadas, tas viršininkas — ne, čia visi tik broliai ir seserys ir pasiduoda disciplinai ne iš baimės ir net ne iš pareigos, bet iš meilės.

* JAUNESNIŲJŲ SKAUTŲ VADŲ KAMPELIS *

DRAUGOVĖS SUEIGA.

(Žiūr. pr. m. Sk. A. 24 nr.).

„Kitų 6 kiekvienas būrelis sudeda lapelius taip, kad viršutinis lapelis daugiausiai turėtų pavadinimų, o apatiniai vis po mažiau".

„Tai apačioje bus lapelis su mažiausiai vardų?"

„Taip. Dėkite." (Vaikai šnekėdamiesi dėsto).

„Jau gatava".

„Ir mano jau".

(D-kė pasiunčia būrelių galvas sutvarkyti ir sugrąžinti adjutantui vokus).

„Dabar šitaip. Kiekvieno būrelio galva šaukia broliuką ar sesutę, kurio yra viršutinis lapelis ir į knygelę pastato 6 taškus, paskui sekantį kviečia ir pastato 5 taškus, dar kitam 4, kitam, 3, ligi paskutinio".

„Sesute draugininke, Jonukas pirmiems laimėjimams pastatė tikrus taškus, man vietos per maža taip rašyti, aš parašiau 7 ir raidę t."

„Aš taip pat tikrus taškus rašiau".

„Geriau rašykit skaitmenis ir raidę t. Taip bus greičiau suskaityti tie taškai.

Nuo šios sueigos už žaidimus statysime per visą mėn. taškus. Žiūrėsim, kuris būrelis ar atskiras skautukas jų daugiau turės".

„Kad mes žinotume, kokie bus žaidimai, tai iš anksto juos žaisti išmoktume". (Vaikai šnekasi, džiaugiasi).

„Tai dabar, broliukai, sesutės, visi matėt uniformą tikrą ir ženklų. Greit pakartojam. Pirmas būrelis. Kaziukas pasakys uniformos dalis. (Sako). Dar ne visą. Antras būrelis papildo. Gerai. Trečias būrelis. Na, tu pasakyk, Tulpiau. Puiku".

„Kaip tu, Pranuk, ir atsiminti gali?"

„Jis ir už skaičiavimą vis 5 gauna".

„Sesute draugininke, būrelių juostelės raudonos spalvos. Pranukas negerai pasakė".

„Ne raudonos, bet geltonos, ką jūs čia šnekat".

„Visi jūs teisybę pasakėt, vaikai. Pirmo būrelio geltonos juostelės, antro — raudonos, o trečio violetinės spalvos. Dabar visi būreliai būsite nudažyti".

(Tuo tarpu, kol šnekasi d-kė su vaikais, adjutantas prikaišioja nežymiai salėje geltonai, raudonai ir violetiniai nudažytų pagaliukų ar popierio lopelių).

„Čia salėje jūsų spalvos pilna yra pagaliukų. Pažiūrėsime, kuris būrelis daugiau savo spalvos pagaliukų surinks. (Kiti nori bėgti rinkti). Ššš... dar nerenka. Visi vietose. Kai sušvilpsiu, tai bėgsit. (Švilpia. Vaikai klegėdami skuba rinkti. Švilpukas). Baigt rinkti".

(Ženklas pusračiu sustoti).

„Visi atiduoda lazdeles savo galvoms ir į vietas. Galvos suskaito. Pirmo būrelio galva, kiek jūsų surinko?"

„15".

„Antro būrelio?"

„13".

„Trečio?"

„11".

„Pirmas būrelis čia pastabiausias pasirodė. Gera akis daug pamatys. Nagi vis: taip pasakykime". (Sako). „Gera akis daug pamatys".

„Pirmo būrelio galva, rašyk į viso būrelio konkurso skyrių 10 taškų. Antro būrelio 8. Trečio — 6."

(Adjutantas paruošia raiščius rankoms aprišti).

„Tai prisirinksime taškų!"

„Kokius du šimtu".

„Sesute d-ke, kas bus, kai daug taškų prisirinksime?"

„Pamatysim. O dabar kojas truputį paminklinsim. Rengiam medžioklę..."

„Ar su šautuvais?"

„Ne. Uniformuotų ir neuniformuotų skautukų medžioklę." (Vaikai ima klegėti. Tylos ženklas. Būreliais vienon eilėn stot ženklas).

„Pirmais antrais išsiskai-čiuok! Pirmieji nr. 10 žingsnių pirmyn marš! (Garsiai eidami skaičiuoja). A-plink! Broliukas adjutantas nubrėžia linijas kreida (jei kieme — lazdute) ties abiem eilėm skautukų ir dvi linijas centre vieną nuo kitos per geroką žingsnį atstumo". (Kol adjutantas dirba, pasakoja žaidimą). „Viena eilė bus uniformuotų, kita neuniformuotų. Kaip čia pavadinti neuniformuotus?"

„Mano tėvelis puskarininkis, tai neuniformuotus vadina civiliokais".

„Gerai. Tai dabar ausis ištempę klausykit! Kai sušvilpsiu, abi eilės eisite prie vidurinių linijų. Pirmieji prie šitos (rodo), antrieji prie šitos. Pirmieji uniformuoti, tai eidami šauks ūūū... Antrieji civiliokai, tai eidami šauks ci, ci, ci..."

„Kaip pelės".

„Kai prieisite linijas, aš sušuksiu — uniformuoti arba — civiliokai. Kai sušuksiu „uniformuoti", tai civiliokai apsisukę bėga į savo pirmąsias vietas, o uniformuoti veja ir stengiasi jiems užduoti ranka, kol nepribėga linijos. Paliestasis jau yra sumedžiotas ir pasitraukia iš žaidimo. Kai sušuksiu „civiliokai", tai uniformuoti stengiasi pabėgti, o civiliokai veja ir užduoda. Kai sušvilpsiu abi eilės eina į vidų. Kai vėl sušvilpsiu — stoja į savo pirmąsias vietas".

„Ir sumedžioti?"

„Ne, sumedžioti nueina į krepšį, štai kur susėda". (Parodo).

„Adjutantas išdalina uniformuotiems raiščius". (Išdalina).

„Pradedame".

„Sesute d-ke, o jei už linijos suduos?"

„Tai tas laisvas pasilieka".

„O kas laimės, sesute d-ke?"

„Abi eilės bėgsite ir gaudysite po 5 kartus. Jei pasiliks daugiau uniformuotų, tai jie ir laimės, jei civiliokų, tai civiliokai laimės. Aišku?"

„Aišku".

(Švilpukas. Žaidžia. Adjutantas žymi draugininko pastebėtus netikslumus. Baigiamas žaidimas).

„Vis dėl to uniformuoti pasistengė būti vikresni. Kiek čia jūsų liko? 5. Neuniformuotų — 4. Taip, bet viena sesutė užduota neišėjo iš žaidimo"...

„Aš Onutei uždaviau".

„Visai neuždavei".

„Ne, Onute, palietė tave Antanukas, tu gal iš įkarščio ir nepajutai. Abi eilės darė klaidų, tai šiandien laimėjimo neskelbsim. Kitą kartą labiau saugosim taisykles".

„Sesute draugininke, kai būsime visi uniformuoti, tai kaklaryšių medžioklę žaisim".

„Tuomet mes pasistengsim laimėti".

„Gerai, gerai".

(Ženklas sustoti pusračiu).

„Apie uniformą šiandien kalbėjom, žaidėm, o dar dainelės nedainavom. Aš čia tokią linksmą dainelę apie skautukų uniformą turiu. Paklausykit pirmą posmą. Nata kaip „Ėjo skautai į čiuožyklą". Atmenat?"

„Atmenam!"

„Turim gražią uniformą, tralia, tralialia ir kaklaraištį raudoną, tralia-tralialia. Rrr-a, tralialia, rrr-a, tralialia ir kaklaraištį raudoną, traliatralialia".

„Pamėginsim ir dainuoti, ar išeis..."

(Kartoja žodžius ir dainuoja. Tokiu būdu visus posmus išmoksta. Gali ir užsirašyti).

Kai prisisegam ženkliuką, tralia...
Tuoj kiekviens pažins skautuką, tralia...
S-a, tralialia...
Puikiai antpečiai atrodo, tralia...
Jie draugovės eilę rodo, tralia...
Ė-a, tralia...
Ties kišene štai žvaigždutės, tralia...
Mirga, kaip dangaus akutės, tralia...
Mm-a, tralialia...
Dar daugiau gražių daiktelių, tralia...
Uniforma tur skautelių, tralia...
U-a, tralialia...
Dėl to ją gražiai dėvėsim visados,
Gerbt ir saugot ją turėsim iš širdies visos,
U-ni-for-mą, uni-for-mą, gerbt ir saugot ją turėsim iš visos širdies."

„Dainuodami mes įsivaizdavome, kad jau visi turime uniformas, aš manau, kad greit ir tikrai turėsim".

„Turėsim, sesute draugininke".

„Dabar jau žinosim ir kaip siūt, paveikslėlį uniformos matėm.

„Palaukit, jūs žinot tik kaip atrodo uniforma, bet tai dar ne visa. Reik sužymėt, kokios didumo kišenės, antpečiai, būrelių juostelės. Tai ligi kitos sueigos būrelių galvos pasirūpins, kad visi į lapelį nusipieštų uniformą ir susirašytų aiškiai, gražiai visus išmatavimus. Kitoj sueigoj tuos darbus patikrinsime..."

„Ir taškų gausime?"

„Gal ir taškų gausite. Paskui jau galės jums tėveliai ir siūdinti uniformas. Dar ligi kitos sueigos pagalvokite ir pasitarkite, kaip susitvarkysime, kad turėtų uniformas ir tie, kuriems tėveliai negali pasiūdinti. O dabar..."

„Pažaiskim dar, sesute".

„Ar labai norit? Jau sueigą reiktų baigti".

„Labai norime, sesute".

(Žaidimas toks. Kiekvienas skautukas užsirašo aiškiai mažose kortelėse uniformos dalių vardą ir prisisega. Vardą paskiria būrelio galva. Visi būreliai bėgioja, gaudo kits kitą. Tai visiems žinomas gaudymo žaidimas. Kai draugininkas sušvilpia, būrelių galvos kur kuris nori stoja, o paskui juos, nugarom išsirikiuoja skautukai taip, kad pirmas stoja **tas, kurio** uniformos dalis ant galvos arba arčiausiai prie galvos, paskui stoja uniformos dalys, kurios žemiau, pav.: baretė, bliuzė, būrelių juostelės, šlipso mazgas, žvaigždutės, švilpukas, sijonas-kelnaitės, kojinės, batai. Paskui galima stoti į eilę, žiūrint uniformos dalių stambumo. Pirmas taip sustojęs būrelis gauna 1 tašką.

Šis žaidimas labai gyvas ir vaikams patinka. Pabaigus žaidimą ženklas sustoti pusračiu).

„Na, tai jau užteks. Matau, kad jums smagi buvo ši uniformos sueiga."

„Labai smagi, sesute draugininke".

(Vaikai ima klegėti. Tylos ženklas).

„Tai sušukime dar uniformos šūkį u-i-o-a, u-ni-for-ma". (Kartoja).

Dar truputis dėl skautų vyčių.

Pr. m. **Skautų Aido** 20 nr. sktn. A. Jurgutis straipsnyje **Mūsų skautų vyčių rūpesčiai** iškėlė apie skautus vyčius svarbių minčių.

Tikrai, skautai vyčiai — svarbus klausimas mūsų organizacijoje. Dėl to, kad mūsų sąjungoje skautų vyčių veikimas iki šiol dar nėra pakankamai išplėstas, žūva daug mūsų jėgų. Žemesnėse gimnazijos klasėse į skautų eiles įstoja labai daug mokinių. Aukštesnėse klasėse skautų skaičius mažėja. Galop vyresnėse klasėse (VII ir VIII) belieka beveik tik vadai. Eiliniai skautai beveik išnyksta. Šis reiškinys lengva išaiškinti. Skautų programa vidutinio ir vyresnio amžiaus skautams neįdomi ir mažai ką duodanti. Ta pati sueiga negali būti lygiai įdomi ir aktuali, svarbi žemesnių ir vyresnių klasių mokiniui — skautui. Galų gale, kartais ir ambicija neleidžia vyresnių klasių skautui būti vienoje skiltyje su žemesnių klasių skautais. Skiltininkui gi sunku tokiems skirtingiems skautams pritaikyti sueigas.

Galėtume surinkti visus vyresnių (pav., VII ir VIII) klasių skautus į vieną skiltį. Bet tokia skiltis, nepasijusdama, daugiau taikytų skautų vyčių veikimo metodus. Tai kam jai gailėtis skautų vyčių būrelio vardo? Vadinasi, **kiekvienoje gimnazijoje (ar tolygioje aukšt. mokykloje) iš VII ir VIII kl. skautų reikia organizuoti skautų vyčių būrelius.** Visus baigiančius gimnaziją skautus reikėtų įvesti į sk. vyčių tarpą. Ir tai reikėtų padaryti pirmiausia, nes reikia apsaugoti turimą jaunimą. O paskui jau reikėtų organizuoti skautų vyčių būrelius ir dr-ves iš buvusio, o gal ir nebuvusio skautais jaunimo. Bet su šiuo reikėtų būti labai atsargiems. Jie gali turėti skautams neleistinų įpročių: rūkyti, gerti ir t. t. Čia skautams vyčiams neturėtų būti jokių išimčių. Net ir pirmiau nebuvusiems skautais. Jei skautuose vyčiuose nenorime atsiekti ko nors geresnio, nėra prasmės juos steigti.

Skautų vyčių reikalingumas ir nauda gimnazijoje neabejotinas. Štai, šių mokslo metų pradžioje vienoje gimnazijoje įsisteigė skautų vyčių būrelis. Jo nariai — 7 aštuntos klasės mokiniai. Būrelis parodė nemažą gyvumą. Tuo tarpu, kai kurie būrelio nariai, būdami pirmiau skautų skiltyse, jokio didesnio aktyvumo neparodė.

Bet skautams vyčiams organizuoti ne visur pakankamai yra vadų. Todėl artimiausiu laiku reikėtų padaryti skautų vyčių vadų kursus ar suvažiavimą. Tai suvienodintų skautų vyčių veikimą. Dar toliau — vasarą reikėtų suruošti skautų vyčių stovyklą.

Psktn. P. Raudys.

„Dar smagiau". (Kartoja smagiau).

„Adjutantas rikiuoja sueigos pabaigai. (Susitvarko visi būreliai). „Broliukai, sesutės, budėk!"

„Vis budžiu".

„Būrelių galvos savo skautukus prižiūri, kad gerai apsirengtų, užsisagstytų paltus, adjutantas visas priemones sutvarko ir apžiūri, kad salėje visa būtų palikta tvarkoje. Sudie, broliukai, sesutės".

„Sudieu, sudieu!"

„Sesute d-ke, ar galima bus nešioti gintarinį švilpuką; man tėvelis šią vasarą Palangoj nupirko?"

„Galima, Biručiuk, kad tik gerai švilptų..."

Pastabos.

1. D-vės štabo posėdyje prieš šią sueigą reikia išmokyti galvas:

a) Kaip turi uždavinį skautukams paaiškinti laišką paskaitę, tik imti ne uniformos paveiksliuką, kitą kokį. Galvos praktiškai turi tą aiškinimą atlikti.

b) Spėti tokiu būdu, kaip sueigoje kitus žodžius.

c) Supažindinti su taškų statymu.

d) Supažindinti su rikiavimu ženklais: tylos ženklas — ranka iškelta aukštyn; vienon eilėn — abi rankos ištiestos į šalis; pusračiu — rankų į apačią kryžmai supimas.

2. Pakėlimas vienos rankos reiškia visiškos tylos iš skautukų reikalavimą. Vadas nepradeda kalbėti, kol skautukai nors vienas dar kad ir pašnibždom ką sako.

Sktn. V. Arminaitė.

Liūdesyj

Ir koliai širdys plaks mums gyvos

O, norint kartą, norint vieną
Man leiski pažvelgti atgalios
Ir vakarykščią brangią dieną
Prispausti prie širdies gailios.

Tyliai šlama pageltusiais lapais medžiai, o dangus apsidengęs pilku debesų rūku kažką byloja. Tarpe pageltusių lapų gražiai žaliuoją lapai visu savo didingumu stebina praeivį. Jie laukia kada pasirodys saulė ir vėl juos nušvies, o sidabrinė ryto rasa suteiks naujų jėgų. Bet netikėtai pūsteli vėjelis ir vienas tų žaliųjų lapelių atsiskiria nuo kitų, krenta juodon žemelėn.

Taip staiga apsigaubęs tirštu debesų rūku lapkričio 18-sios rytas atnešė mums liūdną žinią, — iš mūsų tarpo vėl atsiskyrė vienas žalias lapelis, tai skautas Vytautas STATKEVIČIUS. Jis pačioje savo jaunystėje, kupinas energijos, šypsodamasis bėginėjo tarp mūsų. Visi kartu ieškojome naujų savo gyvenimui kelių skautijos eilėse. Bet negailestinga mirtis jį pasiėmė amžinybėn.

Vytautas gimė 1918 m. sausio mėn. 25 d., dabartiniu metu mokėsi jėzuitų gimnazijos VI-je klasėje.

Į skautų organizaciją įstojo 1932 m. Kaune, žydint pirmosioms pavasario gėlėms. Po keletos mėnesių perėjo į Maironio draugovę, kurioje buvo iki paskutinei gyvenimo valandai. Vytukas visą laiką buvo gyvas, judrus ir nepažinojo jokio nusivylimo. Bet netikėtai savaitę tepasirgęs atsiskyrė su savo mylimais draugais — skautais ir nuėjo Aukščiausiojo skirton kelionėn, palikęs mus vienus šios žemės kely. Šiuo kartu mes paskutinį kartą tariam jam poeto žodžiais:

Sudiev. Brolau... Lig kol alyvos
Žydės pavasarį baltai,
Ir koliai širdys plaks mums gyvos,
Mūsoji plaks vien tau tiktai.

Sktn. V. Kizlaitis.

Sesėms **Elei ir Birutei Petruševičiutėms,**
skaudžiausioj gyvenimo valandoj, dėl jų tėvelio mirties, reiškiame giliausios užuojautos.

Kartu liūdinčios Pagėgių Bičių skilties sesės.

Š. m. gruodžio 2 d. numirė mūsų dr-vės mylimoji sesutė

Jadvygutė Fridrikaitė

Nuliūdę Petrašiūnų dr-vės skautės-ai.

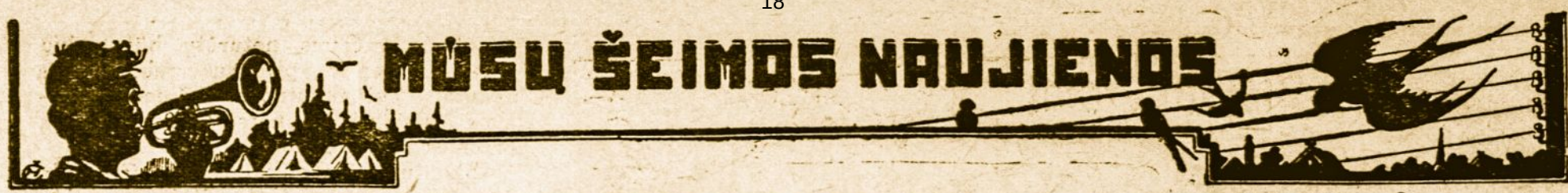

PATVIRTINTAS L. S. S. STATUTAS.

Sąjungos vadovybės paruoštą L. S. S. statuto projektą p. Švietimo Ministeris 1934.XII.29. patvirtino.

Tuojau jis bus paskelbtas ir tada pradės veikti.

PAKELTI SKAUTININKAI LIETUVOS SKAUTŲ SĄJUNGOS ŠEFO AKTU NR. 1.

Žemiau išvardinti pakelti į sekančius skautininkų laipsnius:

į skautininko:

1. psktn. Gr. **Venclauskaitę**, 2. sk. v. dr. Ant. **Jušką**, 3. psktn. St. **Paliulį**, 4. psktn. Br. **Kliorę**, 5 psktn. Alg. **Tribę**, 6. psktn. P. **Dauką**;

į paskautininkio:

1. skautę Val. **Palčiauskienę**, 2. skautę Al. **Fledžinskienę**, 3. vyr. sklt. Pr. **Karalių**, 4. skautą J. **Rainį**, 5. skautą M. **Kviklį**.

VISIEMS JŪROS SKAUTŲ VIENETŲ VADAMS.

Vyr. Skautų Štabo Jūros skautų skyriaus jūrininkystės instruktorius prašo visų jūrų skautų vienetų prisiųsti Vyr. Skautų Štaban ligi sausio 30 d. pranešimus: 1) apie nuveiktą darbą nuo vieneto įsikūrimo ligi 1935 m. sausio 1 d.; 2) apie numatytą veikimo programą visai 1935 m. vasarai ir 3) turimus pageidavimus, projektus bei klausimus.

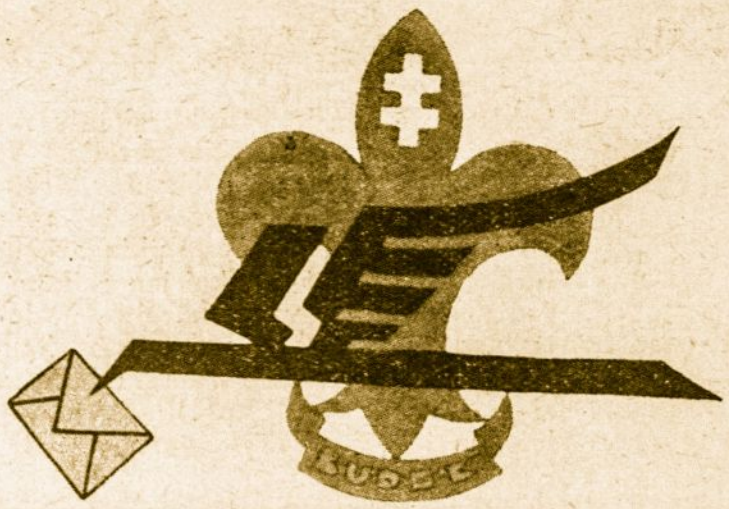

Laimingų 1935 metų ir pasisekimo Šefo konkurse.

ŠV. KALĖDŲ IR NAUJŲ METŲ PROGA LIETUVOS SKAUTUS SVEIKINO:

— Čilės skautų sąjunga.
— III pėstininkų divizijos vadas.
— Estijos skautų šefas švietimo ministeris p. N. Kann.
— Estijos skautininkas H. Paalmann.
— Atsk. artilerijos grupės vadas.
— Šaulių sąjungos vadovybė.
— Japonijos skautų šefas kunigaikštis Yosinori Hutara.
— Jugoslavijos skautų vadovybė.
— Anglijos sk. veikėja p. Nina Sturdy.
— Lietuvos valstybės radiofonas.
— Belgijos skautų sąjunga.
— P. Henri Gueneau iš Paryžiaus.
— P. Esther Fligalstone iš Anglijos.
— P. Thomas Black & Sons iš Škotijos.
— Pulk. l. J. C. Holdich Leicester iš Anglijos.
— P-lė L. Dawson iš Anglijos.
— J. D. Švedijos sosto įpėdinis **Gustavas Adolfas.**
— Luxemburgo skautai.
— Francūzijos skautų — Les Eclaireurs de France — vadovybė.
— Brig. generolas A. Burt iš Anglijos.
— Daktarai D. ir Fr. Chown, iš Anglijos.
— Vengrijos skautų sąjunga.
— Čekoslovakijos skautų sąjunga.
— Latvijos skautų centr. organizacija.
— Rumunijos skautų sąjunga.
— Lordas Baden-Powellis ir šeima.
— Tarpt. skautų biuro direktorius p. H. Marten.
— Hanuš Entner, Čekoslovakijos vyr. sk. štabo narys.
— P. Geoffrey Chilton iš Anglijos.
— Lady ir sir Raine iš Anglijos.
— P-lė M. E. Thynne iš Anglijos.
— P-lė W. A. Waller iš Anglijos.
— P-lė J. Gibsone iš Anglijos.
— Lichtenšteino skautų vardu princas Emanuelis.
— P. Vyt. Alantas-Jakševičius, vyriausias Lietuvos Aido redaktorius.
— P-lė P. E. Pease.
— Ponia R. W. Mellish ir p-lė J. E. Mellish iš Anglijos.
— Graikijos skautų sąjunga.
— Kap. Oroszlány Endre iš Vengrijos.
— Rusų skautų (emigrantų) tautinė sąjunga.

KAUNO AUŠROS TUNTAS. Pakeisti draugovių numeriai.

Tuntininko įsakymu pakeisti kai kurių d-vių numeriai. VI D. L. K. **Gedimino** d-vė į **III D. L. K. Gedimino d-vę**, X K. K. **Vaidoto** laivas į **IV K. K. Vaidoto laivą**, XII P. K. **Margio** d-vė į **V P. K. Margio d-vę** ir XVIII D. L. K. **Kęstučio** d-vė į **VI D. L. K. Kęstučio d-vę.** VI D. L. K. Kęstučio d-vei paskirtas ir naujas draugininkas: vietoj vyr. sklt. P. Baublio paskirtas vyr. sklt. E. Švedas.

SKAUTIŠKAI PRADĖTI NAUJIEJI METAI.

Kauno Vaidoto Laivas Aušros bern. gimnazijoje skautų vadų sąskrydžio dalyviams suruošė N. Metų sutikimą.

Sutikimo žodį tarė Vyriausias Skautininkas pulk. Šarauskas. Be sąskrydininkų buvo atsilankę ir kitų tuntų sesių bei brolių. Sutikimas praėjo labai pakalta nuotaika, ypač po Vyriausio Skautininko pasveikinimo.

Pabaigoje skt. Jurgutis sąskrydininkų vardu padėkojo vaidotiečiams už jaukų N. Metų sutikimą. **A. L.**

NAUJAS LAIVO VADAS. K. K. Vaidoto laivas.

Atsisakius jūr. sk. Kesiūnui nuo laivo vado pareigų, jo vieton paskirtas laivo adjutantas jūr. sk. Dačinskas. Dabar laivas sudarytas iš 3 valčių, viso 19 skautų. Veikimas pusėtinas. Naujam vadui tenka linkėti didesnio pasisekimo.

V. Jurūnas.

Kas neskaito Skautų Aido, tuojau matosi iš liūdno veido.

SU SNAIGĖMIS.

Skamba mūsų dainos,
Šypsosi jaunatvė, —
Tarp keturių sienų
Liko ten vienatvė.
Ei, į aukštą pusnį,
Ei, į platų lauką
Pasisukt su snaigėm,
Lai mūs džiaugsmas plaukia!
Spindi laime akys,
Ach, kaip linksma, gera
Pasisukt su snaigėm,
Kaip jos džiaugsmą mena.

Petras Klevėnas.

ĮSIKŪRĖ JAUN. SK. DRAUGOVĖ.

XII-1 d. „Aušros" merg. gimnazijoje įsikūrė IV draugovė — Jaun. skaučių draugovė. Jos širdis yra skautė mok. Gėrybaitė. Draugininke tuntininkė patvirtino VIIa kl. mok. A. Braziulevičiūtę, adjutante — J. Savickaitę. D-vę sudaro pirmųjų (Ia, Ib ir Ic) klasių mokinės (su geresniais pažymiais). Jau buvo 2 sueigos. Jaun. skautės jas uoliai lanko. Sueigose žaidžiama, dainuojama ir ruošiamasi III-čio laipsnio egzaminams. Dabar visos dar be uniformų, bet 1935 m. kovo 4 d. visos tikisi pasipuošti raudonais kaklaryšiais ir iškilmingai pasižadėti tarnauti **Dievui, Tėvynei ir Artimui!** **A. B.**

MARIJAMPOLĖ KRUTA.

Marijampolės tunte bene geriausiai veikia I kar. **Juozapavičiaus** dr-vė, vadovaujama j. l. Pr. Nedzinsko. Po skiltininkų sąskrydžio, įvykusio Marijampolėje, skautiška nuotaika labai pakilo. Tos gražios nuotaikos sužavėti į dr-vę įstojo daug būsimųjų abiturientų. Dr-vėje yra arti 60 skautų. Dr-vė žengia dideliais žingsniais pirmyn.

Ašmoniškietis.

PINIGAI ir TALKA SPAUDAI.

Krakės (Kėdainių t.). D. L. K. **Kęstučio** dr-vės skautai-tės po ilgų atostogų vėl griebėsi darbo. (O kokios jiems buvo „atostogos"? red.). Gr. m. 1 d. surengė vakarą su įvairia skautiška programa. Svečių į vakarą atsilankė nemažai. Pelno gauta per 30 lt.

Smarkiai susirūpinta **skautiškos spaudos platinimu** ir smarkiai renkamos prenumeratos Sk. Aidui, Sk. Vadui ir Vadovei ne tik skautų tarpe, bet ir Krakių visuomenėje, kuri prijaučia skautams. Krakių skautai-tės greit susilauks naujų jėgų ir paramos. **Senas lapinas.**

KAUNO ŠANČIŲ TUNTAS.

— XI m. IX-ji **dr. Basanavičiaus** d-vė suruošė I-os vidur. m-los salėje šeimyninį vakarėlį. Neilga, bet įvairi ir labai vykusi programa sudarė linksmą nuotaiką. Svečių susilaukė gan daug, todėl ir d-vės iždas džiaugiasi. O iždui besidžiaugiant linksmai šypsos ir visi skautai, nes d-vės inventorius žada pasipildyti keliais katilais ir kt. skautišk. stovyklos reikmenėm, o **dr-vės konkurso** sąskaita padidėti taškų skaičiumi.

— XI m. 11 d. atskiras skautų vyčių būrelis Fredoj galų gale neišlaikė narių spaudimo ir savo metinių sukaktuvių proga „skilo". Tokiu būdu susilaukėm naujos sk. vyčių dr-vės. Metinės būrelio sukaktuvės ir dr-vės įsteigimo paminėjimas buvo atšvęstas kukliai, bet labai gražiai. Jame dalyvavo tuntininko pavaduotojas, daug Kauno vienetų vadų ir mokytojų. Keli esantieji prie dr-vės skautai davė įžodį. Po oficialios dalies vyčiai parodė savo meniškus gabumus, o vėliau visi su savo svečiais gražiai pašoko.

— Kauno Vinco Kudirkos pr. mokykloje mokyt. skauto A. Bazniškio ir Fredos 41-os pr. mokykloj mokyt. skauto Paškevičiaus pastangomis įkurtos naujos jaunesniųjų skautų dr-vės. Mūsų jauniesiems broliams ir vadams linkime pasisekimo!

— Po ilgo „letargo" prisikėlė VIII-ji D. L. K. **Vytenio** dr-vė. Vyteniečiai subruzdo, sukruto ir parodė, kad jie dar gyvi ir ilgai gyvuos. Kai kam ir vėl „ašaros", nes vyteniečiams jau buvo užsakę grabą ir tetrūko tik vinių grabui užkalti, o kai kurios dr-vės pradėjo net pinigus vainikui rinkti, tačiau nauja vyteniečių „galva", paskilt. Valeika, šiam projektui pasipriešino ir vyteniečius prikėlė. Pasisekimo! (Puiku! red.).

— XI m. 18 d. įvyko **pirmoji tunto sueiga.** Tai buvo lyg oficialus tunto „krikštas". Į sueigą atsilankė Vyr. Skaut. pulk. **Šarauskas,** vadijos vado pavad. sktn. **Kazakevičius,** tunto sk. r. d-jos skyrių atstovai, daug Kauno vienetų vadų, mokytojų, skautų tėvų ir svečių. Įspūdingą kalbą pasakė Vyr. Skautininkas, gražiai tuntą sveikino skaučių ir skautų tuntų atstovai ir rėmėjai. Sueigon buvo atsilankiusi ir Rygos lietuvių skaučių dr-vės vadė, L. Rudytė, kuri susilaukė karštų ovacijų ir sveikinimų. Tunto skautai, gavę daug sveikinimų, atsidėkojo tuo ir kitiems: telegrama sveikino savo **mylimą Šefą;** skautų vadovybę, vilniečius, Latvijos lietuvius ir kitus mūsų brolius ir seses galingais šūkiais ir linkėjimais. Tikim, kad jie mus girdėjo!... Brolius latvius ir visą Latvių tautą, minint jiems tą dieną savo Neprikl. sukaktuves, tuntas pasveikino sušukdamas tris kartus „Lai dzivo Latvija!" ir valio!

Po oficialios dalies įvyko linksmoji dalis, kur visi vienetai gražiai pasirodė su vaidinimais, dainomis ir šūkiais.

— XII.8 d. IX-ji **Basanavičiaus** dr-vė minėjo savo 3-jų metų sukaktuves. Kukliai, tykiai, bet gražiai ir įspūdingai.

Dalyvavo tuntininko pavaduotojas sktn. Metelicinas, dr-vės globėjas p. Litvinas, daug mokytojų ir tėvų. Iš draugininko (pasktn. Kalasausko) pranešimo paaiškėjo, kad dr-vė per šį palyginant trumpą laiką nudirbo gana daug. Keli skautai davė įžodį.

Po I-os dalies buvo skilčių konkursai iš pirmos pagalbos, signalizacijos, mazgų rišimo ir kt. Visur basanavitiečiai gražiai pasirodė ir parodė tėveliams ir mokytojams, ko išmoko būdami skautais. Ilgiausių jiems metų!..

Ali.

PALANGOS NAUJIENOS.

— XII.16. Palangos skautus aplankė tunto atstovas, pask. Škėrys.

— XII.25. skautai suruošė bendrą neturtingiems vaikams eglutę. Eglutėje dalyvavo keliolika neturtingų priešmokyklinio amžiaus vaikučių.

— **Kęstučio** ir **Birutės** dr-vės, sutikdamos Naujuosius Metus, savo būkle surengė dirbtinį laužą. **Psklt. J. Strakšys.**

Pilis griūva.

Kaunas. Ne, tai negriūva, bet ant pilies griuvėsių naujas rūmas auga. Tai **Kauno pilies skautų tuntas.** Nors neseniai jis įsteigtas, bet jau spėjo atsistoti ant kojų ir nė kiek neblogiau, už tuos, kurie pusę savo amžiaus yra praleidę. Tuntui vadovauja sktn. V. Pečiūra ir jam padeda skautų mokslinimo dalies vadas sktn. Mt. Martinaitis. Per tą trumpą laikotarpį (tik faktinai 3 mėn.) tuntas nespėjo pastatyti didžiulių rūmų, bet Kauno apylinkės skautų tarpe sugebėjo parodyti, kad ant pilies griuvėsių neleis piktžolėms augti ir išlaikys jam prideramą pirmąją vietą.

Štai gr. m. 9 d. Pažangos rūmų salėje įvyko jau II-ji tunto sueiga — l a u ž a s. Čia po trumpos oficialinės dalies visi susėdę prie degančio ugniakuro gražiai praleidome porą valandų. Nors ir kambaryje būdami jautėmės kaip stovykloje. Prie laužo puikiai pasirodė **Maironio, I ir II skautų vyčių** ir **Dariaus-Girėno** draugovės, suvaidindamos keletą linksmų skautiškų vaizdelių. Visą programą paįvairino laužo vedėjo dr-ko Zaukos sugalvoti įvairūs šūkiai. Į sueigą atsilankė gražus būrelis svečių, kurių tarpe matėsi Rygos lietuvių skaučių dr-vės draugininkė sktn. Rudytė.

Sueigoje vyravusi puiki nuotaika parodė, kad draugovėse tikrai veikimas verda. Juk ne be reikalo yra **paskelbtas konkursas.** Tai tik darbo pradžia, o kas toliau bus, sekantį kartą pamatysite. **V. Vėversėlis.**

Darbas Telšiuose.

— X.27. gimn. kukliai, tarp svečių ir brolių skautų, paminėjo Telšių sk. vyčių **S. Daukanto** būrelis savo 3 metų sukaktį. Būrelio vadas trumpai apibūdino būrelio išgyventas dienas, jo vargus ir pasisekimus. Toliau sekė svečių ir vienetų vadų sveikinimai ir pasirodymai. Svečiai su skautais, griežiant Vytenio Laivui, kartu „patrypė".

Būrelį dabar vadovauja sk. vyt. Petrutis.

Šefo garbei konkurse nutarta aktyviai dalyvauti ir **duoti pavyzdį** kitiems tunto vienetams, o juk ir turi visuomet būti pavyzdžiu jaunesniems. **Vytis.**

IŠ ŽVEJODGALĖS (Biržų aps.).

Žvejodgalės kaime, prie pradžios mokyklos, veikia 3 draugovės: paukštyčių - vilkiukų, skaučių **Gražinos** d-vė ir skautų Jurgio **Bielinio** d-vė, iš viso apie 80 narių.

Šį pavasarį minėdami savo gyvavimo 2 metų sukaktį, savo šefo vardines ir 60 metų jubiliejų, sukūrėm didelį laužą Nemunėlio upės pakrantėje. Laužo programoje dalyvavo visos trys draugovės. Žmonių buvo labai daug, nes tokių dyvų mūsų padangeje nėra buvę, net ir latviai buvo susirinkę anapus Nemunėlio pasižiūrėti ką parodys „broliai lietuviešiai".

Šefo 60 metų jubiliejų minėjom pradžios mokykloje net dvi dienas, klausėm paskaitų per radio ir pasiuntėm Šefui sveikinimą.

X.14 minėjom Vilniaus pagrobimą. Pašnekesį laikė Kirkilų pr. mok. vedėjas A. Janulevičius, o mes padeklamavom.

Baigę ūkio darbus ir mes **sukrusim dirbti Šefo garbei,** ruošimės egzaminams į II pat. laipsnį, mergaitėms numatoma suruošt namų ruošos ir kulinarijos kursai. **Žvejodgalės bitelė.**

NAUJŲ METŲ LINKĖJIMAI IŠ TOLIMŲ KRAŠTŲ.

J. Martinaičio karikatūros ir žodžiai.

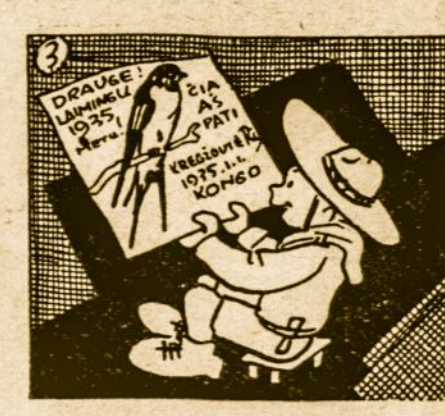

1. Rašo Švilpai gandras Mandras. (Iš Indijos).

2. Švilpą ima linksmas juokas — Rašo špokas. (Iš Ispanijos).

3 Rašo Švilpai atvirutę Ir kregždutė. (Iš Kongo).

4 Linki laimės linksmutėlės Vieversėlis. (Iš Egipto).

NETIKĖTA VASARA.

Kaunas. Nenusigąskit, kad žiemos metu gali būti vasara. Pasakysiu, kad taip tikrai yra. Štai jau 3 metai veikia tokia **Maironio** draugovė. Visur jos skautus tenka matyti ir sutikti, bet **Skautų Aide** apie tai nė žodelio. Savo veikimo paslaptis jie saugoja labiau, kaip kokį išradimą. Šį kartą jų paslaptis ir esu pasiryžęs iškelti aikštėn. **Juk dabar yra konkursas** ir dėlto visi turime žinoti kas kur dedasi. Taip! Vasarą ši draugovė suruošė ties Ž. Panemune dviejų savaičių stovyklą, kurioje stovyklavo 25 skautai. Ringovės miškas pasirodė toks žavėtinas, kad maironiečiai čia pagyvenę nenorėjo ir Kaunan grįžti. Be kit ko, čia skautams buvo netikėtas siurpryzas, tai draugininko suruošta dviejų dienų iškyla Nemuno apylinkėse. Šioje iškyloje jie turėjo progos pamatyti senoviškų pilių ir stebėtinai gražių vaizdų. Apylinkės visuomenė laike stovyklos turėjo progos pasižiūrėti gražiai įrengtą stovyklą ir linksmų malonių laužų. O svečių netrūko. Paskutinį laužą net per šimtą jų atlankė, kiti net iš Kauno ir kitų tolimų vietų. Šios stovyklos pasisekimui daug padėjo dideli draugovės bičiuliai dir. agr. J. Tallat-Kelpša ir ponia, ir dir. Šalčius. Gi p. p. Tallat-Kelpšai buvo nuolatiniai svečiai.

Bet pakaks apie stovyklą. Dabar pažiūrėkime kas draugovėje dedasi. O gi būtent, visi skautai iš kailio neriasi besiruošdami į patyrimo laipsnius. Sako iki Kalėdų reikia pažengti vienu laipsniu aukščiau, o po Naujų Metų imtis specialybių. Dabar draugovėje gražiai veikia trys skautų skiltys ir jaunųjų skautų būrys. Jaunųjų skautų yra visa 12-ka, kuriem vadovauja pats draugininkas. Be to, visi skautai labai susirūpinę **Sk. Aido** prenumeratų rinkimu, o kur dar visa eilė dirbamų darbų. Skautai kalba, kad dabar esą šilčiau kaip vasarą.

Tai tiek, brolyčiai, šį kartą. Mat bijau, kad maironiečiai man kailio neišpertų, jog jų paslaptis išplepėjau. Aš juos galiu užtikrinti, kad sekantį kartą būtinai daugiau papasakosiu (jei neišpers kailio).

V. P-ris.

ŽYMIAI DIDĖJA SKAUTŲ ŠEIMA.

Žagarė. XII.1. įvyko didelės skautų įžodžio iškilmės. Davė įžodį 49, o naujai **įstojo į skautų šeimą 44 asmens** (11 — iš **Žvalgaičio** dr-vės, 23 — gražinietės, 5 — iš sk. vyčių Kęstučio būrelio, 4 — iš vyr. skaučių Birutės skilties ir 1 Minčaičių jaunesnysis skautas). Naujai įstojusiųjų tarpe — **5 mokytojai-jos.**

Įžodžio iškilmės buvo labai gražios ir įspūdingos. Dalyvavo vyr. sk. štabo atstovai. Dalyvavo taip pat daug svečių (skautų tėvai ir šiaip jau Žagarės visuomenė). Davusius įžodį, be skautų vyresnybės, sveikino tėvų atstovas p. Gelgermanas ir vietos šaulių būrio vadas p. Merkelis.

Programėlė buvo gana įdomi, nes atliko ją ne tik mažesnieji skauteliai (kaip yra įprasta), bet visi vienetai: ir mažytės gražinietės, ir suaugę vyrai kęstutiečiai bei vyr. sesės birutietės. Vaidino, dainavo, griežė, kūrinėlius (savo) skaitė...

Po iškilmių buvo bendra skautų-čių, jų tėvų ir malonių-jų skautų bičiulių arbatėlė, kurioje dalyvavo apie 140 asmenų.

Šokti, žaisti, nors ir labai tai dienai būtų tikę, neteko: pagerbdami sunkiai sergantį mokyt. V. Buišą, sk. vyčių būrelio narį, nuo pasilinksminimo susilaikė. Be to, kai kuriems vienetų vadams teko skubėti į gamtos prieglobstį, į kunigaikščio Žvalgaičio piliakalnį ir į žavingąjį Žagarės parką, kur įvyko mokytojams L. Žemgalių Jaunučiui ir V. Plaušonaičiui **skautų vyčių** įžodis ir mokytojoms M. Kirlienei, A. Varkalaitei ir E. Fišeraitei (ji buvo net iš Kretingos atvykusi) — **vyresniųjų skaučių** įžodis.

Paskutinę, priešįžodinę, savaitę daug Žagarės skautų laikė egzaminus į aukštesnius patyrimo laipsnius; išlaikė 21 į II pat. laipsnį (13 skaučių ir 8 skautai) ir 2 — į I-ąjį.

Įžodis buvo leidžiama duoti tik įsigijusiems uniformą; kitiems, kad ir išlaikiusiems egzaminus ir, rodos, taip pat geriems kandidatams, tenka palaukti „geresnių laikų"...

Taigi, Žagarė — suskautėjo..

Žiūrėkime, broliai sesės, kad skautėtų mūsų **sielos!**

Skautas V. Stanevičius.

NAUJŲ BROLIŲ ĮŽODIS.

Panevėžys. XII.1. įvyko iškilminga I. D. L. K. **Kęstučio** draugovės sueiga. Jos 9 skautai davė įžodį. Duodantiems įžodį gražią kalbą pasakė draugininkas mok. Vedegys. Po įžodžio buvo žaidimai.

SUSIJUNGĖ VYČIŲ BŪRELIAI.

Panevėžys. XI.25., atvykus iš vyr. sk. štabo atstovui pskt. K. Venslovui, buvo padaryta abiejų ligšiol esančių vyčių būrelių: **Simano Daukanto** ir **Vyskupo Valančiaus,** bendra sueiga. Buvo tartasi dėl būrelių sujungimo, nes Daukanto būrelis dabar smarkiai nusilpo.

Po ilgo tarimosi nuspręsta abu būreliu sujungti ir susidariusį būrį vadinti Simano Daukanto vyčių būreliu, bet būti nebe atskiru būreliu, o priklausyti I. D. L. K. Kęstučio draugovei.

Vadu išrinktas ligšiolinis V. Valančiaus būrelio vadas, sk. v. V. Ciūnėlis. **K. Ž.**

KALĖDŲ PRAMOGOS.

Obeliai. XII.26 d. skautai, draugininko mokyt. L. Nemicko vadovaujami, surengė vakarą. Dr-kas pasakė įžanginę kalbelę, po kurios keletas kandidatų davė įžodį ir oficialiai tapo skautais. Tada skautai prie tvaskančios eglutės padainavo keletą skautiškų dainelių, o po netrumpos pertraukos suvaidino 3 v. dramą **Meilė ir pavydas,** vyr. skilt. A. Zaukos režisuotą. Aktoriai roles suvaidino patenkinamai. Pajamų gauta daugiau kaip 100 litų.

Švenčių proga skautai lankė neturtinguosius, juos sušelpdami. **R.**

ĮSPŪDŽIAI IŠ RASEINIŲ APS. PR. MOKYKLŲ MOKYTOJŲ SĄSKRYDŽIO.

— Parašyk Tamsta įspūdžius iš kursų, — mane atakuoja.

— Gerai, jei tik aš pataikysiu **Sk. Aido** redaktoriui, — atrėžiau.

— Pataikyt, tai pataikysi, tik trumpai ir aiškiai parašyk, — informuoja mane žaliais kaklaraikščiais apsirišę skautai.

Ką gi daryti, reik pabandyti savo gabumus!

Š. m. sausio 5 ir 6 d. Raseiniuose Piliečių klubo patalpoje vyko nuostabiausi įvykiai ne tik mano, bet ir visų kursų dalyvių draugų mokytojų gyvenime.

Visi kursų dalyviai, 48 žmonės — mokytojai, buvo paversti mažais vaikais, suskirstyti į draugovę, būrelius.

Klausėme sktn. Radvilo, Papečkio, Arminaitės, psktn. Karaliaus ir sk. Mamaičio pašnekesių. Jie pilte pylė skautiškas idėjas į mūsų pilnas pedagoginių rūpesčių galvas.

Pašnekesiai, kaip pašnekesiai, bet kaip mums reikėjo dvi dienas būti nuo 7—12 metų skautukais, žaisti, dainuoti, raportuoti, šūkauti, rišti mazgus, vaidinti, deklamuoti, ginti būrelių garbę, tai ne juokai. Prakaitas ne tik per kaktą, bet ir per kitas kūno dalis varvėjo, nors lauke buvo 20° C.

Taip sumaniai ir taip gyvai vestos praktiškos sueigos sktn. Arminaitės, Papečkio ir Karaliaus mus nuteikė skautiškam darbui.

Nepajutome, kaip prašvilpė dvi skautiško darbo dienos. Džiūgavome, specializavomės programiniuose dalykuose. Konkrečiai tariant, išmokome organizuoti būrelį, draugovę, paskirstyti darbą, rišti mazgus, signalizuoti, dėti kelionės ženklus, švilpauti, žaisti per 30 įdomių pedagoginių žaidimų, dainuoti 11 skautiškų dainelių.

Gintarėlis visus užkrėtė jaunatviška dvasia, skautams remti draugija pavaišino saldžia arbata ir skaniais užkandėliais.

Vyr. skilt. Papečkienė su savo jaunesniųjų skautų draugove puikiai pravedė pavyzdinę sueigą, įrodydama, kad turint pasišventimo ir gerų norų, galima pasiekti nuostabiai brangių auklėjimo rezultatų.

Širdingai padėkoję kursų rengėjams už rūpestingą darbo pravedimą, išsiskirstėme pilni skautiško ryžtingumo įgyvendinti patirtas žinias, savo mokyklose.

IV būrelio j. skautas.

Dar mūsų mažiesiems skaitytojams.

BRANGŪS BROLIUKAI IR SESUTĖS!

Sveikinu jus visus, visus sulaukusius Naujų 1935 metų ir linkiu, kad Dievulis jums padėtų vis geresniais būti.

Nauji Metai, šelmiai, dar maži būdami jau didelius šposus krečia. Kad gnaibo ausis ir nosis be pasigailėjimo. Prisipažinsiu, kad ir aš vieną vakarą tik tik išgelbėjau savo nosį: mat, ir man Nauji Metai su savo šaltiukais norėjo šposą iškrėsti. Kaip tik spėjau atitrinti.

Manau, kad ir jums panašiai atsitinka kartais. Ar ne?

Iš širdies todėl linkiu, kad jūs, skautukai, būtumėt drąsūs ir nepasiduotumėt šalčiui, nors ir kažin kaip norėtų jus įveikti.

Dar... bet palaukit, čia kas barškina į duris. Prašau... Žiūrėkit, juk tai mūsų mažutis

Jaunesniųjų skautukų Aidužis.

Aidužis nusišypsojo taip nuoširdžiai, kad jo lūpų kampeliai abi ausis siekė ir tarė:

— Teta Vale, juk šį mėnesį mano gimimo sukaktuvės: man suėjo lygiai vieni metai. Ir šiandien taip linksma, kad ir pas Jus atbėgau iš to džiaugsmo. Aš visus metus buvau tvarkingas, niekad nesivėlindavau ir dėl to man gera buvo gyventi. Bet už visa tai aš 100 kartų turiu ačiū pasakyti mano mielam, brangiam Redaktoriui. Jis per dienas ir naktis apie mane vis galvojo, manimi rūpinosi, kad gražesnis ir įdomesnis būčiau. Norėčiau jam puikų balių iškelti ir visus mano skaitytojus sukviesti. Patark man, teta Vale, kaip tai galėčiau padaryti, Tamsta geriau žinai.

— Na, broliuk, nors ir jaunas dar esi, bet nuoširdumo tau netrūksta, — apsidžiaugusi tariau mažam Aidužiui. Mūsų mylimas Redaktorius tikrai kaip bitelė rinko ir nešė mums visiems saldaus medučio. Ir žinok dar, Aiduži, kad gražios pasakėlės, eilėraštukai, juokai ir paveiksliukai beveik jo vieno parašyti, sudėstyti.

Pskt. Vl. Šimkus.

Aš visa širdimi tau pritariu ir džiaugiuos drauge. Ir pati jau galvojau, kaip mūsų geradėjui reikės padėkoti. Tik kaip dabar su tuo balium. Taip šalta. Visus skaitytojus sunku sukviesti... Žinai ką padarysime?...

Mano Aidužis net akis išpūtė...

Dabar mūsų kalbą kaip tik visi skaitytojai girdi. Paprašykime jų, kad kiekvienas pasižadėtų gražių straipsnių, fotografijų Redaktoriui šiais metais prisiųsti. Tai puikiausias ir maloniausias bus balius jam.

— Gerai sakai, teta Vale, — smagiai nusijuokė Aidužis. — Aš ir pats tada diktesnis būsiu. Aš labai norėčiau truputį šiais metais paūgėti.

— Ar girdit, broliukai, sesutės. Prašome jūsų ir jūsų vadų: iškelkime mūsų mylimam Redaktoriui tokį balių! Sutinkate?

O dabar už didį darbą pasiųskime jam griausmingą rakietą: „as, das, adas, Vladas Šššš... ssss... Šimkus, gyvuok ilgai, ilgai, ilgai-ai-ai-ai!!!"

Ir dar vieną:

„Tai dėkui, dėkui tariame Tau,
Mūsų brangusis Redaktoriau!"

O dabar skubėkime straipsnelių rašyti. Kas greičiau?...

Jūsų *Teta Valė.*

Redakcijos kampelis.

Sklt. A. Urba. Sk. Aido prašomus nr. nr. administracija pasiųs. Dėl kitų reikalų parašykite vėliau.

R. iš Obelių. Dėkojame už linkėjimus, redakcijai atsiųstus naujų metų proga. Tik neaišku, kur Jūs radot teigimą, kad skautai privalo daugiau forma, o ne turiniu pasižymėti? Rašinėlių laukiame.

Br. **K. Žemaitis** iš Panevėžio. Labai malonu, kad per Sk. Aidą skautišką šeimą supažindinsi su Panevėžio skautų veikimu. Ligi šiol labai maža gaudavome žinių iš Panevėžio padangės.

Br. **Lapinų Kaziukas** iš Skapiškio. Brolyti, rašai gerai. Būtų dar geriau, jei rašytum tik ant vienos lapo pusės. Dabar prirašei abi pusi ir vis įvairių dalykų: štai korespondencija, štai eilėraštis, štai klausimas, štai laiškas ir t. t. Dėl tos savo klaidos nukentėsi — galime įdėti tik korespondenciją.

L. Š. (iš Viekšnių). Redakcija turi žinoti kas siunčia korespondenciją. Jei nėra parašo, korespondencijų nededame. Laikraštin dedame ir su slapyvarde, jei siuntėjas to nori.

Skaut. **J. Patapovas.** Jūsų įdomų straipsniuką **Kaimo riteriai** perdavėm Skautų Vado redakcijai.

Juodraštis.

Kiekvienas moksleivis turi juodraštį. Mat, taip reikalauja gimnazijos tvarka. Tačiau, toli gražu, juodraščiai ne visų tvarkingi. Žiūrėk, pas vieną pripiešti ištisi lapai karikatūrų, pas kitą maišoma lotynų kalbos skyrius su matematikos formulėm. Bet **yra ir tvarkingų mokinių, kurių juodraščiai puikiai sutvarkyti.** Mes, skautai, be abejo, turime sekti pastaruosius.

Trumpai paminėsiu, kaip tvarkyti juodraščius ir jų naudingumą.

Juodraštis perkamas, paprastai, didelis, visiems metams. Tai ne visiškai gerai, nes per metus jis labai apiplyšta. Geriausia pirkti keli mažesni. Pav.: kalboms vienas, matematikai kitas, kariniam parengimui, gimnastikai vėl kitas, ir t. t. Juodraštis sutvarkyti geriausia taip. — Visi puslapiai numeruojami ir reikalingesniems dalykams skiriama daugiau vietos. Gale parašomas turinys. Į jį pažiūrėjus, greit randama reikalingas skyrius. Sulenkti vieno lapo kampus ir ant jo užrašyti paskirtą dalyką negera todėl, kad ant kitų lapų dėl sulenkimo darosi kantai ir labai nepatogu rašyti. Į juodraštį reikia stengtis rašyti **aiškiai,** geriausia rašalu.

Vienu žodžiu, geras skautas taip veda savo juodraštį, kad jį drąsiai būtų galima pavadinti „švaraščiu".

Tvarkingas juodraščio vedimas tuojaus mums atsimokės. — Į juodraštį mes rašome visa, ką pasakoja mokytojas, ko nėra vadovėliuose. Gi vadovėliuose daug ko naudinga nėra.

Į juodraščius rašome ir visas išgirstas taisykles, ypač tai svarbu su gausiais paaiškinimais. Juodraščiuose tenka kartais vesti ir ilgi atskirų dalykų užrašai.

Iš lito mūsų juodraštis darosi vis turtingesnis, jame atsiranda visos, iki smulkiausių, mokiniui reikalingos žinios. Juodraštis tampa lyg mažutė **moksleivio enciklopedija.** Ir užtenka tik pavartyti juodraščio lapus, tuoj prisimeni visa ir kuo geriausia pasikartoji išeitus dalykus. Žinoma, tokį švarutį, turtingą juodraštį reikia saugoti ir nepaleisti ant vėjų.

Taigi, skautai, užveskime švarius „švaraščius" — turėsime mažutę, malonią enciklopedijėlę.

Petras Klevėnas.

Pirmoji pagalba.

BINTŲ*) RŪŠYS:

1. **Trikampiniai.** Trikampiniai bintai yra padaromi iš lygių kvadratų, juos supiaustant. Jie yra daromi iš atitinkamų medžiagų, pav., lininės drobės, kartūno ir t. t. Jų dydis būna maždaug 90 cm × 90 cm × 140 cm.

2. **Kaspininis** arba paprastas bintas. Kaspininis arba paprastas bintas susideda iš tam tikro ilgumo reikalingos medžiagos kaspino. Jis būna įvairaus pločio; žiūrint, kuriam tikslui bintas yra reikalingas. Bintas yra daromas iš medvilninio audeklo, lininės drobės, tinklinio audeklo, trikotinio audeklo ir t. t.

3. **Keturuodegis ir dauguodegis bintas.** Keturuodegis ir dauguodegis bintas vartojamas tam tikrais ypatingais atsitikimais. Jie parodyti 7, 8 ir 9 br.

BINTŲ VARTOJIMAS.

1. Sutvirtinti ir sugrąžinti skilimus į pirmykštę padėtį.
2. Pridengti ir apsaugoti įvairias žaizdas.
3. Gauti įvairių sustiprinimų; pav., išnarintam čiurniui.
4. Gauti spaudimui — kaip, pav., sumažinti tinimui, sustabdyti kraujui ir t. t.
5. Nukreipti kraują nuo subintuotos vietos, pav., jėgų netekus (iš didelio susijaudinimo).

BINTAVIMO PRINCIPAI.

Trikampinis.

1. Bintuoti tvirtai, bet taip, kad nesuvaržytumei kraujo cirkuliacijos.
2. Rišk teisingus mazgus (tikrąjį, ne bobutinį; žiūrėk 2 br.).
3. Bintuok taip, kad suveržtumei bintą išvengtum nepatogumų.

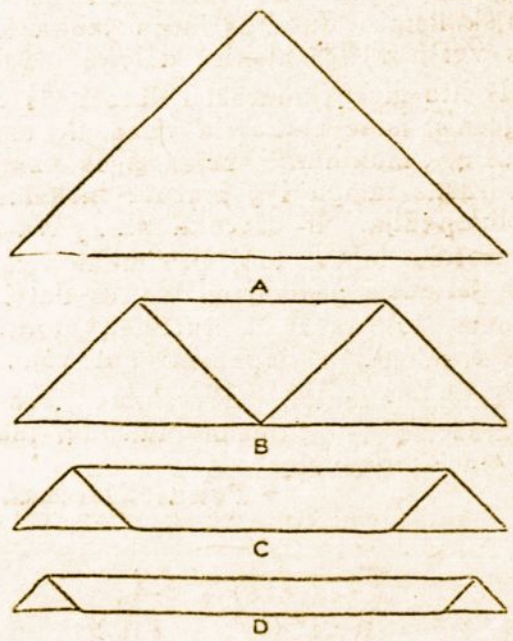

1 br. **Trikampinis bintas. A.** Atidaras trikampinis bintas. **B.** Vienas sulenkimas. **C.** Platus bintas. **D.** Siauras bintas.

*) Bintas yra ne lietuvių žodis; lietuviškai siūloma vadinti **vyturas** arba **suptė.** Reikėtų sakyti ne bintuoti, bet **vyturti.**

Bintavimų diagramas.

4. Būk skrupulingai švarus.
5. Norėdamas sulenkti ar kitam reikalui niekad nepasidėk binto ant žemės.
6. Aprūpink bintu pirmiausia tą vietą, kuri apsaugotų viršutinę lūžimo dalį.

Kaspininis arba paprastas.

1. Žiūrėk, kad bintas būtų tampriai suvyniotas į kamuolį.
2. Stovėk iš pryšakio prie tos dalies, kuri turi būti subintuojama.
3. Sugrąžink tą dalį į pirmykštę padėtį, kurioje ji turės pasilikti.

2 br. **Trikampinis bintas. A(1).** Tikrasis mazgas. **A(2).** Bobutės mazgas. **B.** Pirmo laipsnio kilpa. **C.** Užbaigta kilpa. **D.** Didysis rankos parišimas. **E.** Mažasis rankos parišimas. **F.** Improvizuotas rankos parišimas (švarko skverno pagalba). **G.** Pirmo laipsnio Šv. Jono parišimas. **H.** Šv. Jono parišimas iš pryšakio. **I.** Šv. Jono parišimas iš užpakalio.

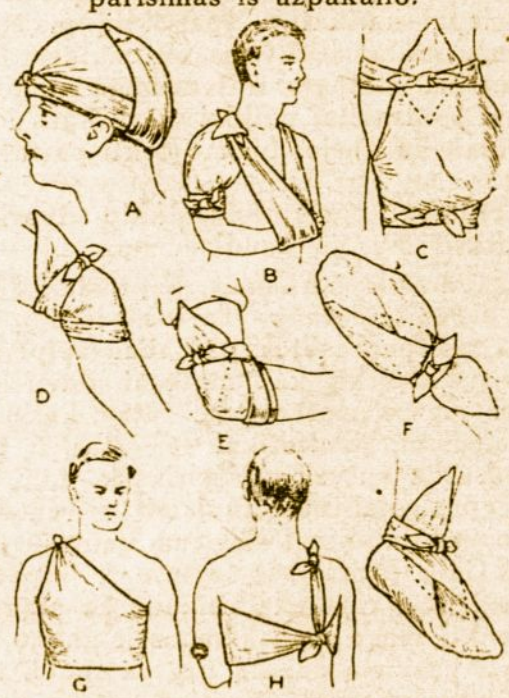

3 br. **Trikampinis bintas. A.** Galvos subintavimas. **B.** Peties subintavimas. **C.** Klubo subintavimas. **D.** Kelio subintavimas. **E.** Alkūnės subintavimas. **F.** Plaštakos subintavimas. **G.** Krūtinės subintavimas iš pryšakio. **H.** Krūtinės subintavimas iš užpakalio. **I.** Pėdos subintavimas.

4. Klok binto išorinę pusę prie odos.
5. Pritvirtink bintą.
6. Bintuok iš vidaus pusės į lauką.
7. Bintuok iš apačios aukštyn.
8. Kryžiavimus ir atbulines apvijas daryk tiesiomis linijomis.
9. Bintuok taip, kad kiekviena sekanti apvija išeitų lygiagrečiai su viršutine.
10. Kiekviena sekanti apvija turi uždengti pirmesnę apviją apie du trečdaliu (²/₃).
11. Atbulines bintavimo apvijas daryk žemyn.
12. Niekad nedaryk atbulinių bintavimo apvijų ant kaulėto paviršiaus.
13. Bintą nuiminėk atsargiai.
14. Kur yra reikalingos sagutės, vartok tik tokias, kurios turi apsaugą.

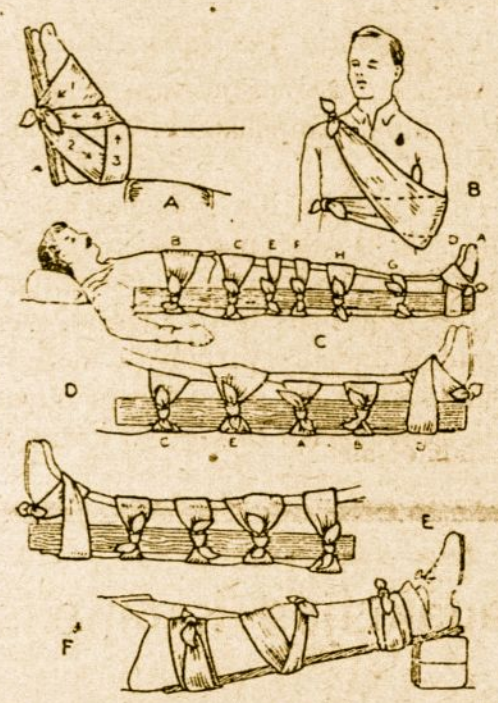

4 br. **Trikampinis bintas. A.** Sutriuškinta pėda. **B.** Sulaužytas raktikaulis. **C.** Sulaužytas šlaunakaulis. **D.** Sulaužytas blauzdikaulis. **E.** Sulaužytas blauzdikaulis ir paties subintuotas (be jokios pašalinės pagalbos). **F.** Sulaužyta kelio roputė-girnelė.

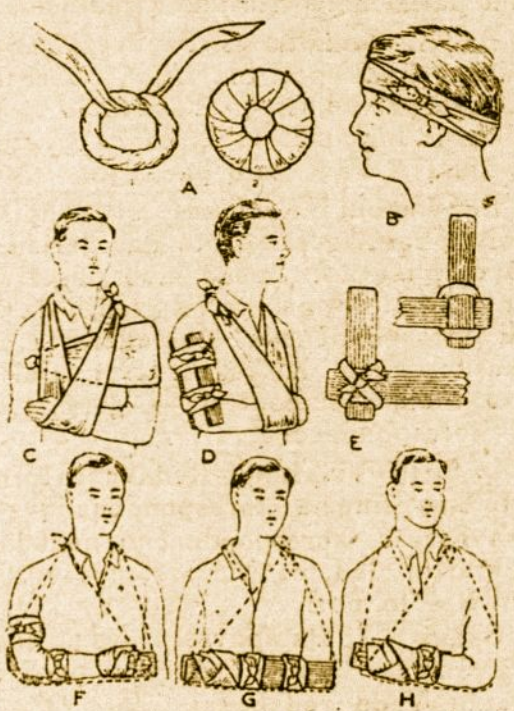

5 br. **Trikampinis bintas.** A(1). Žiedo pagalvėlė. **A(2).** Užbaigta žiedo pagalvėlė. **B.** Žiedo pagalvėlė, pavartota galvai su-

Kaimo vyras foto konkurse laimėjo I-ąją premiją.

Pr. m. Sk. Aidas buvo suruošęs foto konkursą **Lietuvių žemė — lietuvių buitis.** Konkurso jury komisija už geriausias nuotraukas paskirstė vertingas premijas.

Pirmos premijos laimėtojas nuo dovanos atsisakė ir pats parinko šiek tiek geresnį foto mėgėją, kuris turi blogą foto aparatą ir konkurse jokios premijos negavo ir jam savo laimėtą dovaną — foto aparatą (188 litų vertės) paskyrė.

Atidarius „Vėjelio" (tokia slapyvardė buvo to nepremijuoto autoriaus) voką rasta, kad I-sios premijos dovaną gaus p. A. Balsys iš Bukšnių kaimo (Bubelių v.).

Dovanos laimėtojas labai buvo sujaudintas. Čia dedame jo padėkos laišką.

P. A. Balsys gimė 1915.V.21. Mažas būdamas lankė pr. mokyklą. Neturėdamas lėšų, buvo priverstas atsisakyti didžiausio savo troškimo — mokslo. Sunkiai kaime uždarbiaudamas perkas knygų, laikraščių ir namie pats lavinas.

Įsigijo patį papraščiausį foto aparatą ir, labai mėgdamas Skautų Aidą, jame radęs skelbimą apie foto konkursą, pasirįžo ir jis savo nuotraukų atsiųsti.

Ir laimė jam tikrai nusišypsojo!

Padėka.

Turiu garbės pareikšti savo padėką dėl Skautų Aido foto konkurso, kuriame man teko tokia brangi dovana. Pirmiausia esu labiausiai dėkingas gerb. p. A. Giedraičiui, kuris pats laimėjęs I-ąją premiją, nuo jos atsisako, ir perleidžia man, premijos negavusiam; tuo sudarydamas man nepaprasto džiaugsmo. Apie tokio aparato įsigijimą nė svajoti nesvajojau, nes vos-ne-vos pereitais metais nusipirkau dėžinę kamerą.

Bet štai netikėtai nušvinta laimė: gaunu pranešimą, kad man yra dovanota pirmoji premija ir iš džiaugsmo net ašaros ištryško... Taigi jam ir reiškiu didžiausią savo padėką.

Taip pat esu labai dėkingas ir p. sktn. K. Lauciui, kuris man padovanojo savo knygelę Fotografuoti gali kiekvienas; ji yra man be galo naudinga. Irgi esu dėkingas Skautų Aido redakcijai, kuri šį foto konkursą suruošė ir, jei ligšiol buvau Skautų Aido skaitytojas ir Lietuvos Skautų Sąjungos draugas (jei man tai leista vadintis), tai nuo šiol liksiu dar jai draugiškesnis.

Taigi, visi čia paminėti prūmkite nuo manęs širdingiausią padėką.

Su pagarba

Ant. Balsys — „Vėjelis".

3 br. **Kaspininis arba paprastas bintas.** A. Aštuoniukės pavidalu peties subintavimas. B. 8 figūra krūtinei subintuoti. C. Skraistės pavidalo bintavimas galvai. **D(1).** Nykščio subintavimas aštuoniukės pavidalu. **D(2).** Piršto spiralinis bintavimas. **E.** 8 figūra plaštako subintavimui. **F.** 8 figūra subintuoti plaštakui ir atbulinis spiralinis rankos subintavimas. **G.** 8 figūra visai krūtinės lastai subintuoti. **H.** Kirkšnio subintavimas aštuoniukės pavidalu. **I.** Abiejų kirkšnių subintavimas aštuoniukės pavidalu.

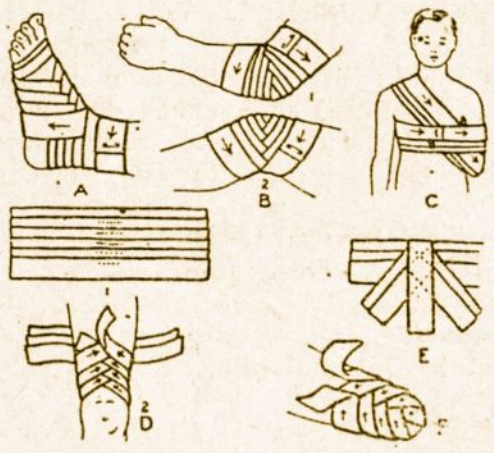

9 br. **Kaspininis arba paprastas ir dauguodegis bintas.** A. Kaspininis bintas pėdai. **B(1).** Kaspininis bintas alkūnei, **B(2).** keliui. **C.** Kaspinis bintas sulaužytam raktikauliui. **D(1).** Dauguodegis bintas. **D(2).** Dauguodegis bintas kojai (blauzdikauliui). **E** Dauguodegis bintas paruoštas nupiautam pirštogaliui. **F.** Dauguodegiu bintu aprūpintas nupiautas pirštogalis.

bintuoti. **C.** Prie peties sulaužyta ranka. **D.** Per vidurį sulaužytas alkūnės kaulas. **E.** Kampinis skėlimas. **F.** Prie alkūnės sulaužytas alkūnės kaulas. **H.** Sutriuškinta plaštaka.

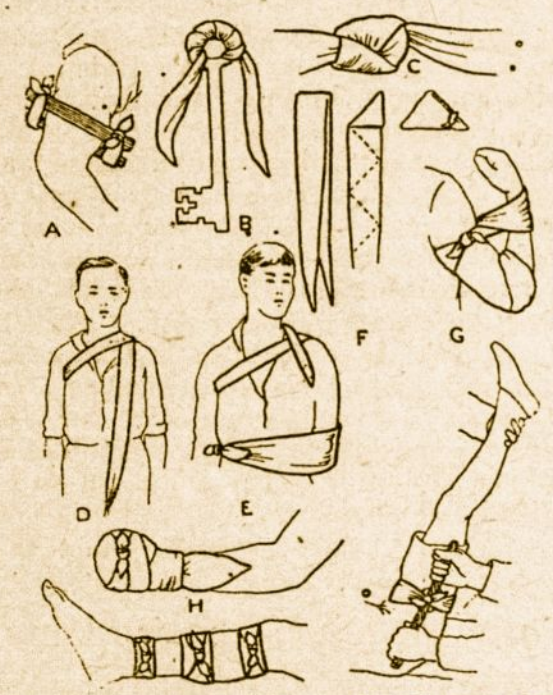

6 br. **Trikampinis bintas. A.** Chirurgiškas lazdelių veržtuvas kraujo bėgimui sustabdyti. (Du bintai). **B.** Apibintuotas raktas (subclavinei arterijai). **C.** Mazgas lazdelių veržtuvui. **D.** Pagalvėlė laikoma ant subclavinės arterijos. **E.** Pagalvėlė laikoma ant axilliarinės arterijos. **F.** Pagalvėlė axilliarinei arterijai. **G.** Brachialinės arterijos sulenkimas. **H.** Delninis skliautas - lankas. **I.** Venų išsiplėtimas. **J.** Femoralinės arterijos suspaudimas.

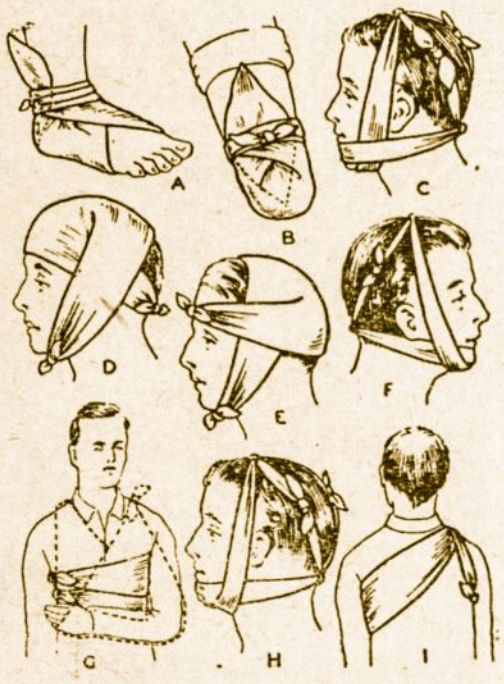

7 br. **Trikampinis ir keturuodegis bintas. A.** Tr. b. kulniui. **B.** Tr. b. nupiautam pirštogaliui. **C.** Tr. b. sulaužytam apatiniam žandikauliui. **D. ir E.** Keturuodegis bintas galvai. **F.** Sulaužytas apatinis žandikaulis subintuotas dviem nosinėm. **G.** Tr. b. sulaužytiems šonkauliams. **H.** Keturuodegis bintas sulaužytam apatiniam žandikauliui. **I.** Tr. b. sulaužytai menčiai. **Pastaba:** Tr. b. reiškia Trikampinis bintas.

PASTABOS:

Kaspininio arba paprasto binto, bintavimo metodai.

1. Spiralinis bintavimas vartojamas, kada bintuojamoji dalis yra vienodo diametro.

2. 6 br. bintavimas vartojamas, kur bintuojamoji dalis yra nenormalaus dydžio. Kaip, pav., sanariui išsinarinus.

3. Absoliutinį bintavimą vartok tada, kada bintuojamoji dalis yra nevienodo diametro.

4. Aštuoniukės pavidalo subintavimai vartojami prie kirkšnio, nykščio ir peties.

Fotografuoti gali kiekvienas

Mes „gaudome" snaiges ir „fokusninkus"!

Ore jau raksto snaigės ir žiema kasdien artėja. Netrukus foto mėgėjai gali susilaukti tų dienų, kurių seniai nekantriai laukia. „Na, kokią Ameriką čia dabar atrado? Juk jau seniai žiema prasidėjo. Ir dar kokia žiema!" — ne vienas gal pagalvos, pradėjęs skaityti šį straipsnelį. Tiesa, šaltis spigina, kaip kitados apie užgavėnes spigindavo ir sniego šiek tiek padulkėjo. Bet foto mėgėjams dar ne žiema. Jos mes dar laukiame, nes mums reikalinga sniego. Ką ir kaip fotografuoti tikrosios žiemos metu, gal mes pasikalbėsime kitame „Skautų Aido" numery, o dabar noriu papasakoti, ką veikti žiemos belaukiant.

Kai visa gamta yra pasipuošusi sniego apsiaustu ir oras gražus, fotografuojančių daug galima pamatyti. Bet pamatykit jūs ką nors fotografuojant tuo metu, kai sninga? Tuomet visi dumia į pastoges, o reikėtų priešingai elgtis — griebti foto aparatą ir dumti į gatvę. Kodėl? Todėl, kad **sniegui krintant galima padaryti labai gražių nuotraukų.** Tai nauja foto mėgėjo darbo sritis, į kurią kiti dėmesio nekreipia. Skautai čia turėtų būti pionieriais.

Taigi, kaip tas snaiges „gaudyti"? Pirmiausiai reikia žinoti, kad kuo stambiau sning, anot žemaičių, kuo didesniais „šuns kąsniais" sniegas drimba, tuo fotografuoti geriau. Toliau reikia žiūrėti, kad sniegas neužkristų ant objektyvo. Geriausiai apsaugoti objektyvą nuo sniego su tuo pačiu prietaisėliu, kuriuo naudojamės fotografuodami priešais šviesą (vokiškai „Gegenlichtblende" arba „Sonnenblende"). Kas jo neturi, galėtų atsistoti fotografuodamas (jei sąlygos leidžia) kur nors pastogėje ar kur po medžiu arba apsaugoti objektyvą nuo snaigių su skėčiu ar kepure (jeigu vaikščiojama dviese). Parenkant motyvus, reikia žiūrėti, kad būtų tamsus fonas. Todėl fonu reikia parinkti tamsų namą, mišką ar tamsiais rūbais apsivilkusių žmonių grupę. Fotografuojant prieš šviesų foną snaigės su juo susilieja ir nebegaunamas nuotraukoje snigimo efektas. Taip pat snigimo efektui gauti reikia šiek tiek ilgiau apšviesti nuotrauką, pav. kokią $^{1}/_{25}$ ar $^{1}/_{10}$ sekundės. Mat, tiek apšvietus nuotraukoje snaigės atrodys kiek paplitusios (neryškios) ir didesnės. Trumpu momentų, kaip $^{1}/_{100}$ ar $^{1}/_{50}$ sek. fotografuojant snaiges vartoti nepatartina. Kas dėl motyvų parinkimo, sunku ką nors konkretesnio patarti, nes tai pareina nuo vietos sąlygų ir kiekvieno žmogaus sugebėjimo motyvą surasti. Iš niekų galima sukurti gražiausią nuotrauką. Atrodo, kad sningant motyvų lengviau galima rasti miestų gatvėse, kur pilna žmonių, vyksta judėjimas. Bet nestinga jų ir kaime, tik reikia pasidairyti.

Bet kol ims snigti taip, kad galėtumėm fotografuoti, gali kartais praeiti ir nemažai laiko. Tuo tarpu yra viena sritis, kur galima padaryti gražių nuotraukų kiekvienu metu, visvien ar yra sniego ar ne. **Tai ledo sportas.** Čiuožyklos jau veikia visu tempu. O čia atsiranda daug tokių, kurie uoliai demonstruoja savo gabumus įvairius „fokusus" ant ledo išdarinėti. Nesykį tenka jiems ir kelis syk kulvirsčiomis persiristi. Čiuožyklose visuomet pasitaiko labai įdomių meniškų ir komiškų momentų. Tuos ledo menininkus arba, kaip juos paprastai vadina, „fokusninkus" aš ir patarčiau pamedžioti su foto aparatu. Žiemos sporto nuotraukų sritis pas mus labai apleista. Nepamirškit jos — nesigailėsite.

Einant fotografuoti į čiuožyklą reikėtų pasiimti kiek galima jautresnę filmą (kokių $^{26}/_{10}$ ar $^{28}/_{10}$ Din), nes čia teks turėti reikalo su smarkiais judesiais ir dėl to reikės labai trumpai apšviesti. Jei tik šviesos sąlygos leidžia, stengtis apšviesti nuotrauką kuo trumpiausiai, pav., $^{1}/_{500}$, $^{1}/_{300}$ ar $^{1}/_{200}$ sek. Ilgai apšviečiant nebus ryškumo. Ilgiausiai apšviesti darant šios rūšies nuotraukas iš arti galėtų nuo $^{1}/_{50}$ iki $^{1}/_{100}$ sek. Reikia nepamiršti, kad kuo statesnį kampą su objektyvu sudaro judąs objektas, tuo trumpiau reikia apšviesti. Todėl patartina fotografuoti iš priešakio arba iš šono smarkiu kampu. Be to, kuo arčiau nuo aparato yra judąs objektas, tuo trumpiau reikia apšviesti ir priešingai — kuo toliau, tuo ilgiau. Mano knygelėje „Fotografuoti gali kiekvienas" yra išspausdintos lentelės, kuriose nurodyta, koks ilgiausias apšvietimas galimas fotografuojant įvairius judančius daiktus.

Ant ledo.

Darant sporto nuotraukas patartina, kas turi, naudotis mažesniais aparatais, nes jų objektyvo fokusas yra trumpas ir todėl gaunama didesnė ryškumo zona. Pav., kas turi 3×4 cm. formato aparatą su 5 cm. fokuso objektyvu nustatęs ant 5 mtr. prie diafragmos f:5,6 gaus ryškumo zoną nuo 3,80 iki 7,20 mtr., o nustačius ant 10 mtr. — nuo 6 iki 26 mtr. Dėl to patartina fotografuojant judančius objektus nustatyti ryškumą tam tikru atstumu, pav., 8 — 10 mtr., ir laukti kol čiuožikas iki tos vietos prisiartins. Kai prisiartins — išjungti užraktą. Nustatinėti ryškumą fotografavimo momentu labai sunku, nors ir būtų kamera su automatišku atstumo matikliu.

Sktn. K. Laucius.

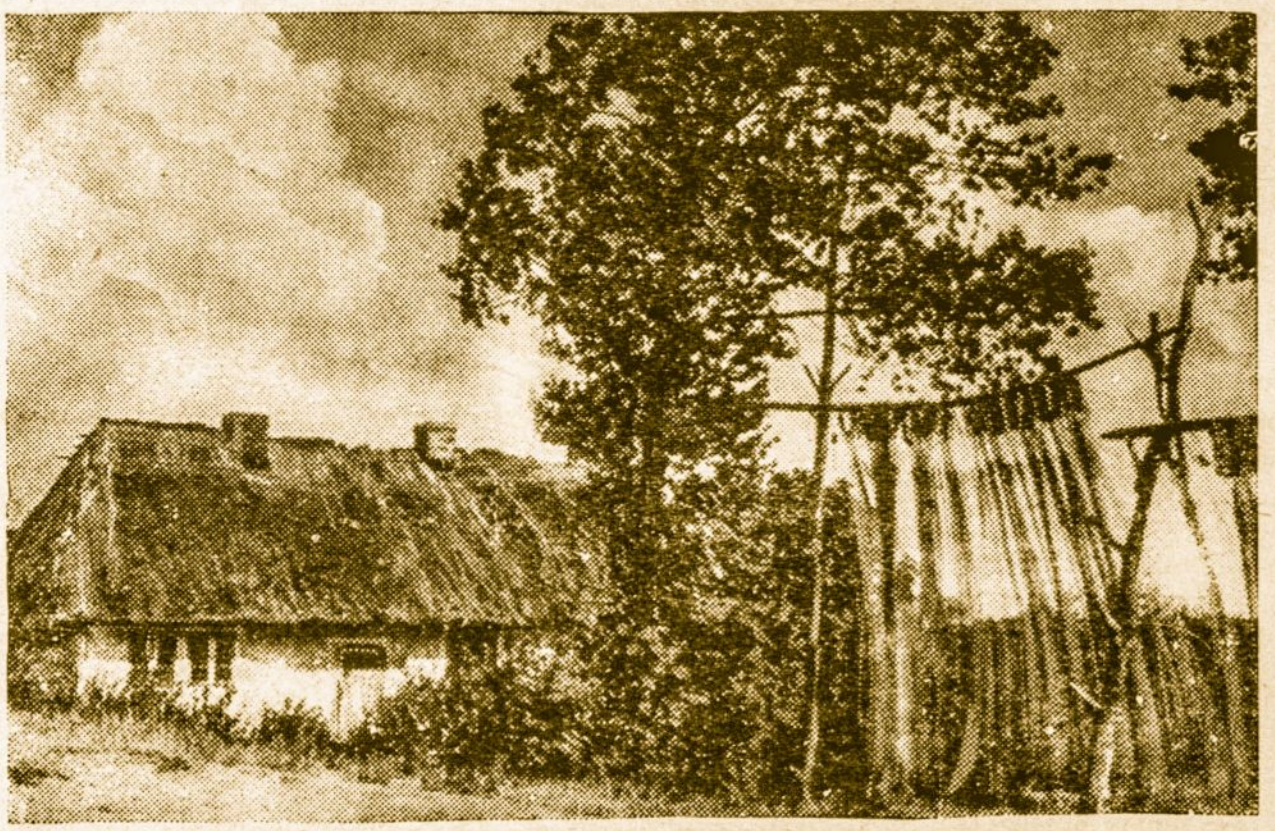

Mūsų pajūrio žvejo trobelė.

„Foto Mėgėjui" pasirodžius.

Daugiau metų laiko lauktas Lietuvos foto mėgėjų sąjungos organo „Foto mėgėjas" Nr. 2 (pirmas nr. išėjo 1933 m.) pr. m. gruodžio mėnesio vidury išėjo iš spaudos. Iš redakcijos žodžio sprendžiant atrodo, kad šis laikraštis pradės eiti dažniau. Tai labai džiuginantis reiškinys. Norėtųsi tik pageidauti, kad eitų reguliariškai.

Palyginus šį „Foto mėgėjo" numerį su pirmuoju, turinio atžvilgiu matyti didelė pažanga. Šiame numery rašo: **prof.**

* **VILNIAUS KRAŠTO VAIZDŲ ALBUMAS.** 1934 m. **Mūsų Vilniaus** nemokamas priedas. Redagavo **Vincus Uždavinys.** VVS leidinys 66 nr. Kaunas, 1934 m.

Gražiai ir rūpestingai išleistas įvairių pavergtosios Lietuvos ir mūsų sostinės vaizdų rinkinys bus gal populiariausia knyga miesto salionuose ir kaimo seklyčiose.

Vilniją ne tik jausime ir girdėsime, bet ir savo akimis regėsime, tuo tarpu tik šiame albume... Bet už tai į jį žiūrėdami stiprinsime savo pasiryžimą atgauti sostinę.

* **Stepas Zobarskas GANYKLŲ VAIKAI.** Iliustravo dail. J. Penčyla ir P. Tarabilda. Sakalo b-vės leidinys. Kaunas. 1934. 96 pslp. Kaina 2 lt.

* **Agr. J. Valatka VAISIŲ SULTYS.** III laida. Kaunas, 1934 m. 48 pslp. (nedidelio formato). Kaina 50 cnt.

* **V. Skorupskis** (a. g. š. pulkininkas). **KARAS UŽ LIETUVOS LAISVĘ.** 1914—1934. Kaunas. 1934 m. 187 pslp. Kaina 2 lt.

Knyga iliustruota ir pridėti keli žemėlapiai.

Nedaug teturime aprašymų iš kovų už Lietuvos laisvę. Jų niekad nebūtų perdaug. Tai džiaugiamės kiekviena tokia naujiena. Ir nekariui ši naujoji knyga suprantama ir lengvai įskaitoma.

Jaunimas, taip nuoširdžiai domėdamasis Lietuvos praeitim, aišku, nepraleis pirmos progos perskaityti ir tą knygą.

* **LIETUVOS SPARNAI.** 1 nr. 1935 m. sausio mėn. **Aviacijos ir oro apsaugos žurnalas.** Lietuvos Aero Klubo organas. Eina kas mėnuo. Ats. red. **Jonas Pyragius.** Pren. metams 6 lt. Adres.: Kaunas, Maironio g. 14.

Yra ir labai įdomių straipsnių ir iliustracijų. Prof. Žemaitis rašo apie LAK uždavinius; p. J. Pyragius — tarptautiniai oro keliai ir Lietuva; kpt. J. Namikas — Lietuvos eskadrilė aplink Europą; p. V. Landsbergis — Dariaus ir Girėno atminimas; L. A. K. ir priešlėktuvinė apsauga; pulk. Ingelevičius — Oro puolimų pavojus civ. gyventojams; ir kt.

Naujam laikraščiui linkime pasisekimo. Galėtumėm pageidauti, kad jis būtų ir jaunimui naudingesnis ir labiau prieinamas.

Tuojau pat užsisakyk
SKAUTŲ AIDĄ
1935 metams!

* **Kazys Plačenis KOOPERATIŠKOS VESTUVĖS.** 3-jų veiksmų pjesė. Kaunas. 1934. Liet. koop. tarybos leidinys. 6 nr. 96 pslp.

× **Bernardas Brazdžionis. KRINTANČIOS ŽVAIGŽDĖS.** Eilėraščiai (socijaliniai, ekonominiai, tėvynės meilės ir religinio pobūdžio) ir lirika. „Sakalo" b-vė. 1933. 76 pslp. Kaina 2,50 lt.

SKAUTAMS ĮDOMIOS KNYGOS.

Žemės Ūkio Rūmai išleidžia ūkininkystei labai naudingų knygų. Skautai-ės, ruošdamies į patyrimo laipsnius ir specialybes, jokiu būdu negalės apseiti be tų leidinių.

Šia proga paminėsime Ž. Ū. Rūmų išleistą knygų seriją jaunimui — **JAUNŲJŲ ŪKININKŲ DARBYMEČIUI.** Štai sąrašiukas: 1. agr. J. Strazdas — **Braškės, serbentai, agrastai, avietės;** 2. agr. dr. J. Krikščiūnas — **Pašarinių runkelių, kručkų (sėtinių) ir ropių auginimas;** 3. agr. J. Strazdas — **Kaip jaunieji ūkininkai turi vištas auginti ir laikyti;** 4. agr. J. Strazdas — **Vaiskrūmių auginimas;** 5. agr. J. Strazdas — **Vaismedžių auginimas;** 6. agr. J. Strazdas — **Paukščių auginimas;** 7. agr. dr. J. Krikščiūnas — **Pašarinių šakniavaisių ir bulvių auginimas;** 8. agr. J. Krikščiūnas — **Triušių auginimas;** 9. agr. dr. J. Krikščiūnas — **Cukrinių runkelių auginimas.**

Visos šios knygutės yra nedidelės (turi po 24—36 pslp.) ir pigios, rodos, po 50 centų.

Kolupaila ragindamas nenusiminti, jei kas nepasiseka, **prof. Končius** apie tai, ką fotografuoti etnografijai, **S. Žvirzdinas** apie šviesos filtrus, **K. Laucius** apie nuotraukų sutvarkymą ir foto autoriaus teisių ignoravimą mūsų spaudoje, **J. Dereškevičius** apie spalvotą fotografavimą, **A. Gdr.** apie filmavimą, **Pr. Gaižutis** apie iškilmių bei įvykių fotografavimą. Be to, yra foto mėgėjų sąjungos kronika, klausimai ir atsakymai, informacijų apie foto naujienas, foto parodą, „Skautų Aido" foto konkursą, recenzijų, foto apsakymėlis ir eilėraštis. Kaip matome, turinys labai įvairus. Laikraštyje išspausdinta 20 nuotraukų. Tiesa, turinio atžvilgiu jos nėra tiek įvairios, kaip laikraščio tekstas, tačiau palyginus su pirmojo numerio nuotraukomis matyti didelė pažanga. Popierius geras, viršelis kreidinis. **Kiekvienas foto mėgėjas būtinai turėtų šį numerį įsigyti.** Kaina — 1 litas.

Tačiau šis numeris turi ir tokių trūkumų, kurių, turint galvoje foto kultūros plėtotę, negalima nutylėti. Pirmiausiai — nepakenčiamas atspausdinimas. Graži viršelio nuotrauka atrodo tiek „murzina", kad ir pažiūrėti nemalonu. Blogai atrodo ir tekste atspausdintos nuotraukos. Giedraičio nuotrauką „Dievo žodis" teko matyti ant „Skautų Aido" viršelio. Čia ant blogesnio popierio atrodė geriau, kaip „Foto mėgėjuje".

Turinys irgi turi trūkumų, kurių, atrodo, galėjo išvengti. Mūsų nuomone, tokie straipsniai, kaip „Šviesos filtrai", neturėtų būti spausdinami. Straipsnis per daug specialus, mėgėjui praktikui per sunkiai parašytas. Straipsnis užima 3 psl. su viršum. Tą patį klausimą galėjo daug trumpiau ir populiariau nušviesti. Yra daug aktualių klausimų, kuriuos reikia foto mėgėjų žurnale išgvildenti. Todėl ilgi, su moksliškais išvedžiojimais, straipsniai kol kas neturėtų būti spausdinami. Tai viena. Antra, ne visos straipsnyje iškeltos mintys teisingos. Pav., Agfos filtras Nr. 4 laikomas normaliu, t. y., vidutinišku, o iš tikrųjų tai jau stiprus filtras, kuris vartoti patartinas tik išimtiniais atvejais. Lygiai daug ką gali suklaidinti neaiškus autoriaus patarimas, kad „norint sudaryti rytmečio ar vakaro apšvietimo įspūdį būtinai reikia vartoti šviesos filtrus, nurodytus 3 skyriuje". Šiame skyriuje kalbama apie stiprius filtrus. Nežinia ką autorius norėjo pasakyti posakiu „rytmečio ar vakaro apšvietimo įspūdį". Mes manome, kad fotografuojant dienos metu jokių filtrų pagalba negalima sudaryti ryto ar vakaro įspūdį. O kai dėl fotografavimo anksti rytą (saulei patekėjus) arba vakare (prieš nusileidžiant) kaip tik reikia vartoti labai lengvą filtrą arba net be jo galima apseiti. Straipsnyje išspausdintos lentelės kokiai negatyvinei medžiagai koks tinka filtras, matyti, paimtos iš Rhedeno, bet, deja, jau pasenusios. Dalies tų plokštelių, kurios ten nurodytos, fabrikai jau ir nebegamina.

Kas dėl nuotraukų, mums atrodo, kad eiliniai darbai foto mėgėjų žurnale neturėtų rasti vietos. Čia turėtų būti spausdinamos tik labai geros, pavyzdinės nuotraukos, kokių, ačiū Dievui, mūsų mėgėjai turi. O šiame numery buvo ne tik vidutiniškų, bet ir blogesnių už jas nuotraukų, pav. nuotrauka be pavadinimo 25 psl. (du žmonės ant molo), „Foto mėgėjai gamtoje" (psl. 26), „Mala" (psl. 29). Tačiau reikia pastebėti, kad yra ir labai gerų nuotraukų (Gaižučio — viršely, prof. Kolupailos — psl. 27 ir 31, Giedraičio — psl. 5, Babicko — psl. 15 ir kt.). Reikėtų vengti klaidingų parašų po nuotraukomis. Kas, pavyzdžiui, patikės, kad 10 psl. atspausdinta nuotrauka „Nemunas" ir 27 psl. — „Nemuno krantai" iš tikrųjų vaizduoja „Nemuną". (Paskutinioji buvo išstatyta pereitais metais foto parodoje ir pavadinta „Birželis prie Virvytės")...

Lygiai norėtųsi, kad medžiaga būtų geriau sutvarkyta. Dabar ji truputį per daug išmėtyta, pav., kronika. Kai kurie straipsniai taip sulaužyti, kad pabaigos reikia ieškoti, pav., Lauciaus ir Dereškevičiaus straipsnių. Laikraštyje turėtų būti lyg ir pastovesni skyriai, Foto naujienų skyrius „mizernas", o į jį ypač daug dėmesio reikėtų kreipti.

Taip pat pageidautina, kad kai kurie svarbūs klausimai būtų kritiškiau nušviečiami. Kas neturėjo supratimo apie spalvotą fotografiją, vargu ar daug sužinos apie ją perskaitęs p. Dereškevičiaus straipsnį. Spalvota fotografija šiuo metu yra nepalyginamai toliau pažengusi, kaip ją vaizduoja p. Dereškevičius. Apie I foto parodą pasakyta, kad turėjo didelį pasisekimą, nurodyta, kiek kuris dalyvis nuotraukų išstatė ir daugiau nieko. Kas kiek nuotraukų išstatė, foto mėgėjui ne taip jau įdomu. Jam įdomiau žinoti, ką sakė toji paroda apie mūsų foto kultūros lygmenį: kokie motyvai vyravo, kaip stovi technika, kokios nuotraukos buvo ypatingai geros ir kt. Nors poetams daug kas dovanotina, tačiau ir jie neturėtų klaidinti. Eilėraštis „Foto elegija" pradedamas: „Buvau jautrus, kaip geras objektyvas, sakysim „Contax", „Codac" arba „Leica". Atrodytų, kad esama objektyvų pavadinimo „Contax" ar „Leica", o iš tikrųjų tokių objektyvų nėra. Yra tik tokio pavadinimo aparatai.

Baigdami norime pabrėžti, kad aukščiau nurodyti trūkumai „Foto mėgėjo" vertės nesumažina. Jis turi tiek pliusų, kad jie nusveria čia suminėtus minusus. Mes tik norėtumėm, kad ateityje tolygios klaidos nepasikartotų. Dėl to jas ir iškėlėme. Šiaip gi gerai žinome, kad kiekviena pradžia sunki.

Skyrių veda psktn. **H. Rudzinskas.**

UŽDAVINIAI.

Užd. nr. 1.
Germanto iš Alytaus.

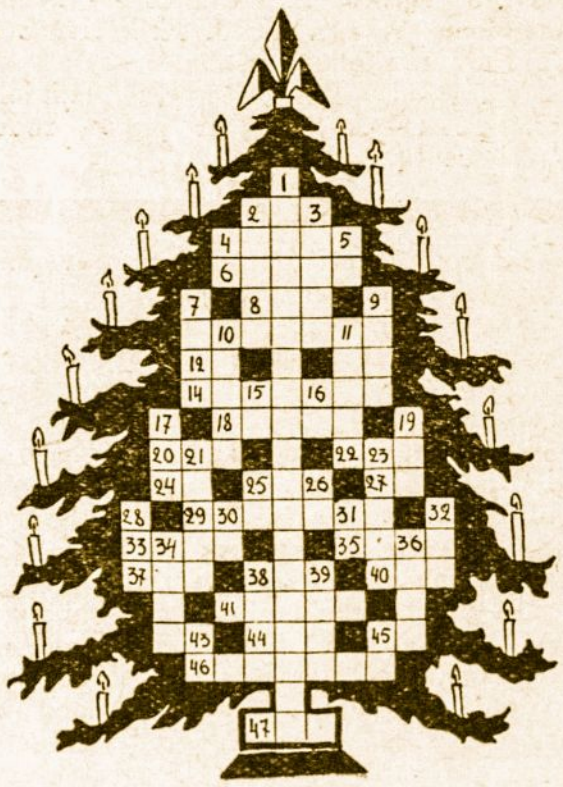

Paskaitykit stačiai: 1) vyr. skautn. skautams pasveikinimas, 2) apavas, 3) pagalba, 4) kartais parašoma laiško pabaigoj, 5) įvardis (prancūz.), 7) sanitarai turi, 9) šventas jautis, 10) vandens paukštis, 11) mot. vardas, 15) įvardis, 16) taip (vokišk.), 17) peilius valo, 19) atsisveikinant sako, 21) pirmųjų krikščionių valgis paskutinei vakarienei atsisveikinti, 23) pušis (rusiškai), 25) Elbe (sutrump.), 26) dvibalsis, 28) esam. l. veiksmaž., 30) gaida, 31) upė Europos, 32) smauglys, 34) nuotaika, 36) penas indiškai, 38) spės, 39) giminė, 43) sakai šokdamas per grioviį, 45) žiūrėk.

Gulsčiai: 2) jungtukas, 4) dokumentas, 6) mot. vardas, 8) Akademinis sporto klubas, 12) įvardis, 14) žemdirbys, 18) Kaukazo kaimas, 20) įvardis, 22) neva valgyk, 24) A ir G, 25) tegul, 27) šauksmas, 29) vyr. vardas, 33) su lopšiu daro, 35) lėktuvas, 37) Nemunas, 38) sutrumpinta veiksmažodžio bendratis, 40) trys vienodos raidės, 41) šūkis, 42) taip (vokiškai), 44) R ir et, 45) su 45 stačiai — daržovė, 46) gandas, 47) taip (lotyniškai).

Užd. vert. 2 taškais.

Užd. nr. 2.
V. Vintarto iš Kauno.

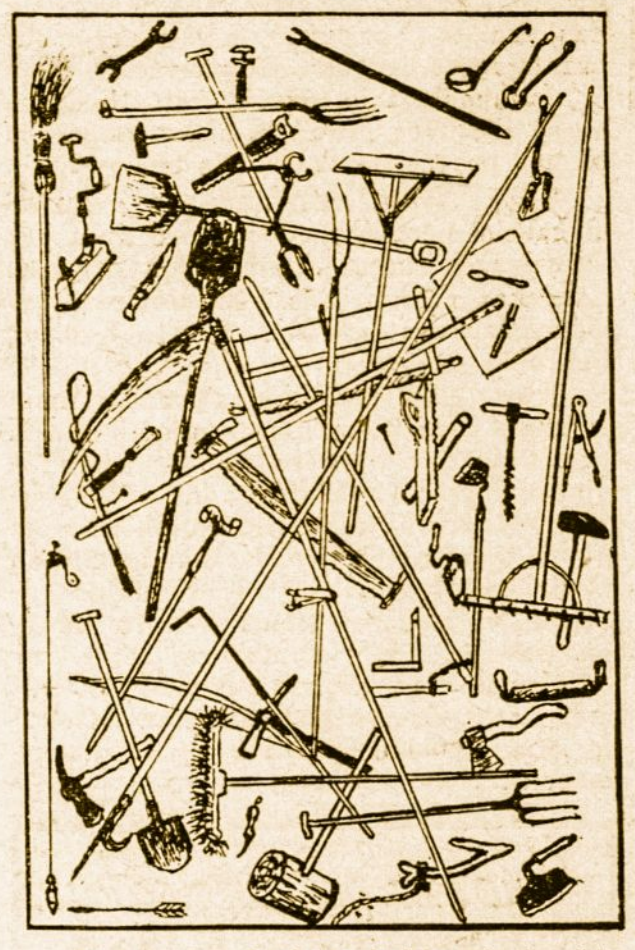

Suskaitykit kiek ir kokių čia įrankių nupiešta. Užd. vert. 2 taškais.

Užd. nr. 3.
L. Gavėno iš Kauno.

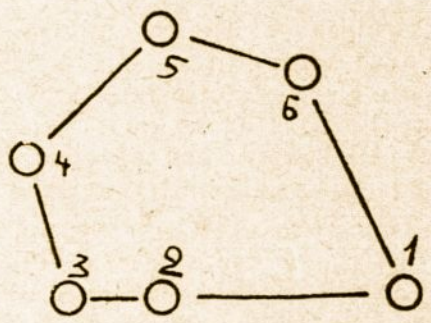

Taškais pažymėti šeši Lietuvos miestai. Pasistenkit juos surasti.
Užd. vert. 2 taškais.

Užd. nr. 4.
Vitolio iš Kaišiadorių.

S. Žiltarunas.
St. Sanietis.

Sužinokit šių ponų profesijas.
Užd. vert. 1 tašku.

Užd. nr. 5.
L. Gavėno iš Kauno.

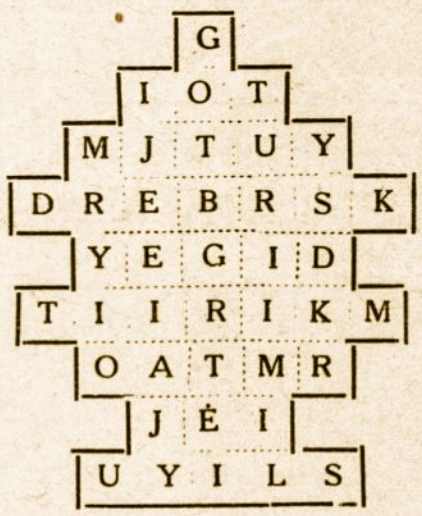

Šachmatų valdovės ėjimu paskaitykit vieną žinomą posakį.
Užd. vert. 2 taškais.

Užd. nr. 6.
Lydžio iš Kauno.

Vienas vilkiukas turėjo mažą peiliuką „žuvelė". Jam beeinant per tiltą peiliukas įkrito į vandenį. Peiliuką jis vandenyje galėjo matyti, bet išimti jo negalėjo. Šiek tiek pagalvojęs nubėgo namo, atsinešė kažkokį įrankį ir peiliuką išėmė. Kaip jis tai padarė jokios karties nevartodamas.

Užd. vert. 2 taškais.

Užd. nr. 7.
Birutės iš Kauno.

Šarada.

Vakare į pievą eisi —
Mane ten atrasi.
Pirmą raidę jei pakeisi —
Pas mergaitę rasi.
Brauksi raidę, kitą dėsi —
Pinigas tau šviečia;
Dar prieky raidę pridėjus
Tur visi piliečiai.
Užd. vert. 1 tašku.

Užd. nr. 8.
Lydžio iš Kauno.

Šarada.

Italijos miestui raidę jei pridėsi,
Gražų pusiasalį tuomet regėsi.
Užd. vert. 1 tašku.

Užd. nr. 9.
A. Gavelio iš Alytaus.

Šarada.

Gyvuliukui raidę mainysi,
Ant knygos pamatysi.
Užd. vert. 1 tašku.

Užd. nr. 10.
Sakalėlio iš Trakų.

Šarada.

Šiaip tik šliužas aš esu,
O raidelę kas pridės —
Šilumos tikrai turės.
Jei raidelę dar mainysi,
Lietuvos draugą matysi.
Jei raidelę dar pridėsi,
Su juo būti panorėsi.
Užd. vert. 1 tašku.

Užd. nr. 11.
V. Paliušio iš Kauno.

Šarada.

Senovės liekanai raidę dėsi,
Virtuvėj būdamas regėsi.
Užd. vert. 1 tašku.

Užd. nr. 12.
L. Vaižganto iš Jurbarko.

Šarada.

Plano dydžiui galus apkarpysi,
Moters vardą išgirsi.
Dvi raides jei pridėsi,
Per upę kelią regėsi.
Užd. vert. 1 tašku.

PRANEŠIMAI.

Visiems: kitam Sk. A. nr. bus paskelbta kiek kas surinko taškų.

J. Gusčiui: panašiems uždaviniams reikia daryti gražų piešinuką — atsiųsk, įdėsiu.

Dar už uždavinių sprendimus gavo po 26 taškus šie sprendėjai: Vitolis, Gella-Bela, Anbo.

24 taškus: J. Lebionka, Šešuolėlis.
22 taškus: J. Sakalėlis.
8 taškus: Silpnutė.

SĄSKRYDIS.

(Feljetonukas prisiminus Mariampolę...).

Baisiai nepaprastai geras dalykas yra suskristi. Ir taip iš tolimiausių kraštų, kaip antai, Alytaus ar Kybartų, traukiniais, autobusais arba stačiai pėsti suskrenda skautai į sąskrydį, kur iš jų per 3 dienas tokius vadus padirba, kad ne tik skilčiai, bet visai divizijai galėtų vadovauti! Yra čia toks geras prietelius — vadų rengimo dalis, iš kurio rankų per 24 valandas gatavi vadai išeina. Ir štai jis pats kartą mane sutikęs ir sako:

— Žinai, Ablauche, — sumaniau ir tave švietimo darbui suvartot. Per Visų Šventus važiuosi į Mariampolę ir ten papasakosi, kaip savo jaunystėj laiškus rašinėjai. Tikiuosi, kad geriausia priemonė atbaidyt nuo tos nuodėmės bus parodyti patį nusidėjėlį, kuris iš savo išvaizdos pasigailėjimo vertas... Taigi, važiuok, nesigailėsi! —

Ką gi? — jei jau vedęs žmogus sako kad nesigailėsi, tai būtinai reik važiuoti. Kad padaryčiau bent kiek rimtesnį įspūdį, užsidėjau visus, kokius tik turėjau, ženklus, iš tiekimo skyriaus pasiskolinau kelnes ir vieną atliekamą ordeną ir sėdęs į automatrisę išskridau Mariampolėn. O skristi turėjau garbės su pačiu Sk. Aido redaktorium, kuris tylus ir susimąstęs sėdėjo ir kažką galvojo. Man rodos, kad jis svarstė ar negalima būtų ir mane taip su raudonu rašalu iš šio vagono išbraukt, kaip jis ištisus mano feljetonus išbraukia iš gyvenimo.

Mes jau sąskrydy. Įėjom į salę, kurioje gimnazistam fokstrotus draudžiama šokt. O čia, brač, kaip bažnyčioj: vienoj pusėj sėdi vyrai, kitoj moterys ir visi klauso, kaip vienas susižiedavęs skautininkas aiškina, kad vaikai turi klausyti tėvų, priešingu atveju jiems taip išpers kailį, kad gimnazijos suolas bus tiek kietas, jog be minkšto patiesalo 2 savaites negalėsi į jį atsisėst. Viršuj salės šus į chorą su vargonais, nes ūžė, ūžė... buvo balkonas, kuris baisiai buvo panašus į pietumis? Mariampolė pašėlusiai didelis miestas, aš čia pirmą kartą, o, be dvasinio peno, neprošalį būtų ir koks „šnicelis", vienom idėjom sotus nebūsi... Ir ėmė nerimti jauna siela, bet čia kaip tyčia prieina prie manęs net dvi paskautininkės ir neabejotinai kviečia į bendrus skaučių pietus. Iš kuklumo net tris syk atsisakiau, bet tiek sykių ir drebėjau iš baimės, kad jos gali imt ir nepakartot kvietimo... Tokių skanių pietų prie tokių gražių dekoracijų, tai nei studentų valgykloj už litą negausi.

Galima būtų, žinoma, pridėti ir kas po pietų buvo, bet kam čia plepėt apie šeimyniškas paslaptis. O be to juk vis tiek redaktorius išbrauks, jei parašysi, kad jis pats šnekėjo apie konkursą ir pats asmeniškai pusę Skautų Aido viešai perskaitė ir ant galo pažadėjo laimėjusią draugovę tūkstančiais apdovanot, ko faktiškai jis niekad nepadarys, nes, kiek aš jį pažįstu, tai jis niekad savo gyvenime nėra daugiau 50 litų turėjęs, o dabar tai ir tuos paskutinius žąsims pirkti išleido, tai kam jis be reikalo šneka apie tūkstančius?

Kaip kiekvienas pradėtas daiktas, taip ir sąskrydis, baigėsi. Važiavau namo slegiamas naujo rūpesčio: kur reiks dėti dabar tiek naujų vadų ir prieš akis atsistojo skautiškos inteligentijos pertekliaus problema. Bet pirm negu spėjau ją išspręst, jau buvau Kaune.

Henr. Ablauchas.

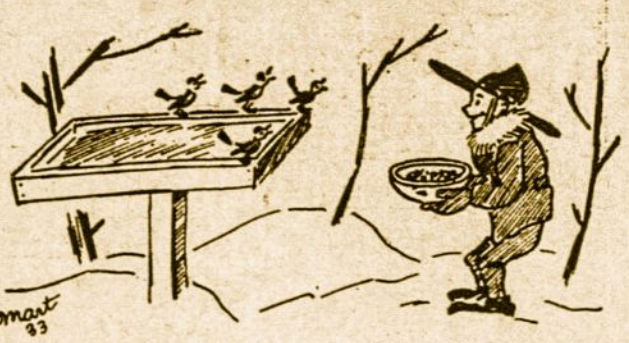

Paukšteliams lesalo, o sau Skautų Aidą 1935 m.

besėdint į galvą atėjo idėja: o kaip bus su pietumis? Mariampolė pašėlusiai didelis miestas, aš čia pirmą kartą, o, be dvasinio peno, neprošalį būtų ir koks „šnicelis", vienom idėjom sotus nebūsi... Ir ėmė nerimti jauna siela, bet čia kaip tyčia prieina prie manęs net dvi paskautininkės ir neabejotinai kviečia į bendrus skaučių pietus. Iš kuklumo net tris syk atsisakiau, bet tiek sykių ir drebėjau iš baimės, kad jos gali imt ir nepakartot kvietimo... Tokių skanių pietų prie tokių gražių dekoracijų, tai nei studentų valgykloj už litą negausi.

Galima būtų, žinoma, pridėti ir kas po pietų buvo, bet kam čia plepėt apie šeimyniškas paslaptis. O be to juk vis tiek redaktorius išbrauks, jei parašysi, kad jis pats šnekėjo apie konkursą ir pats asmeniškai pusę Skautų Aido viešai perskaitė ir ant galo pažadėjo laimėjusią draugovę tūkstančiais apdovanot, ko faktiškai jis niekad nepadarys, nes, kiek aš jį pažįstu, tai jis niekad savo gyvenime nėra daugiau 50 litų turėjęs, o dabar tai ir tuos paskutinius žąsims pirkti išleido, tai kam jis be reikalo šneka apie tūkstančius?

Kaip kiekvienas pradėtas daiktas, taip ir sąskrydis, baigėsi. Važiavau namo slegiamas naujo rūpesčio: kur reiks dėti dabar tiek naujų vadų ir prieš akis atsistojo skautiškos inteligentijos pertekliaus problema. Bet pirm negu spėjau ją išspręst, jau buvau Kaune.

Henr. Ablauchas.

Visi, kurie norim prisidėti prie dvasinio ir kūrybinio renesanso Lietuvoj, prenumeruokim iliustruotą savaitinį kultūros, visuomenės, dailės ir mokslo žurnalą

Naująją Romuvą

Naujoji Romuva visuomet originali ir moderniška savo turiniu. Metams kaštuoja — 24 lt, pusei metų — 12 lt., 3 mėn. — 6 lt. Užsieny 36 lt. Moksleiviams 25% nuolaidos.

Visiems prenumeratoriams, kurie atsilygins už metinę prenumeratą iki 1935-I-15 d., bus duodama veltui J. GRUŠO romanas Karjeristai Be to, prenumeratoriams burtų keliu skiriama daug vertingų knygų.

Naująją Romuvą redaguoja — Juozas Keliuotis.

Antrašas: N. ROMUVA, Kaunas, Laisvės al. 31b.

1935
metais visi
prenumeruoja
populiarų, visų skaitomą dienraštį
„LIETUVOS ŽINIAS"

Visi, kurie turi pajamų į mėnesį nedaugiau 300 litų, už 2 mėn prenumeratos Lietuvoj moka tik Lt. 6.— Kaunas, Gedimino g. 38. Paskubėkit išsirašyti.

Jaunuolis, jaunuole skaute!

Tu nori, kad rytojus būtų gražesnis, kad Lietuvoj šeimininkautų lietuviai, o ne svetimšaliai biznieriai. Už naują, lietuvišką Lietuvą 1935 metais kovos

savaitraštis „TĖVŲ ŽEMĖ"

Ji naikins apsnūdimą, neteisybę, išeikvojimus ir menkos doros pataikūnus. Užsisakyk tą lietuviškos kovos laikraštį, metams 6 lt. 50 ct. Dalyvauja savanoriai-kūrėjai. Leidžia L. Atgimimo Dr-ja. Adresas: Kaunas, Laisvės alėja 19 nr. Telefonas 42-66.

Mokytojams, tėvams ir visiems tautos auklėtojams

„Tautos Mokykla"

rimčiausias pedagogikos ir tautinės kultūros dvisavaitinis laikraštis

„Tautos Mokykla" — vienintelis gausiai iliustruotas pedagoginis žurnalas. „Tautos Mokykloje" gvildenami aktualūs Lietuvos mokyklos ir Lietuvos mokytojų reikalai ir mūsų tautinės kultūros problemos. „Tautos Mokykloje" bendradarbiauja žinomi mūsų pedagogai, daugybė mokytojų iš įvairių Lietuvos vietų, publicistai, rašytojai ir kiti mūsų kultūros darbininkai. „Tautos Mokykla" išeina dukart per mėnesį ir metams kaštuoja 16 litų, pusmečiui — 9 lt, 3 mėn. — 5 lt; atskiras nr. — 1 lt.

Redakcija ir administracija: **Kaunas, Nepriklausomybės Aikštė 4, tel. 46-64.**

„Knygoje populiariškai nagrinėjama visa tai, kas reikalinga žinoti fotografuojant... Visa tai aprašyta labai aiškiai ir pradedančiam visiškai suprantamai, bet ir įgudęs foto mėgėjas ras kai ką čia naujo. Labai gerai, kad knyga gausiai iliustruota. Knyga išleista gražiai. Autorius ir leidėjas verti visokeriopos padėkos **už tą, kol kas, vienintelę, išsamią mūsų foto literatūroje knygą**" —

Taip rašo apie K. LAUCIAUS knygą

„Fotografuoti gali kiekvienas"

Lietuvos foto mėgėjų sąjungos laikraštis „FOTO MĖGĖJAS" Nr. 2, kuris išėjo iš spaudos 1934 m. gruodžio mėn. 8 d

Knygos kaina: luxus viršel. 4 lt., papr. virš. — 3,50 lt.
Reikalaukite knygynuose arba skautiškų reikmenių tiekimo skyriuje. Nedaug beliko.

Tinkamiausias Jūsų sesėms, draugėms ir žmonoms 1935 metams žurnalas

„NAUJOJI VAIDILUTĖ",

plačiai ir įdomiai rašanti visoms moterims apie labai svarbius klausimus: pasaulėžiūra ir gyvenimas, aboliucionizmo idėja, socialinė nelygybė, ekonominė krizė ir moteris, moters reikšmė tautos ūkyje, moksle, literatūroje, garsiosios moterys (Selma Lagerlof, Marija Sklodowska-Curie ir kt.) ir t. t. Platus skyrius „Namų Židinys" — šeimininkėms, auklėtojoms praktiškas vadovas. Jaunoms seselėms ir dukrelėms priedas „Rimties Valandėlė". Be to, daug įdomių novelių, poezijos, plati moterų kultūrinio gyvenimo Lietuvoje ir užsienyje apžvalga ir t. t.

Pren. met. 10 lt., pusm. 5 lt., stud. ir moksl. 5 lt., pusm. 3 lt. Užsienyje 15 lt. pusm. 8 lt.

Kaunas, Laisvės alėja 3.

Visi 1935 metais skaito

Trimitą

Kas ligi sausio m. 15 d. užsiprenumeruos metams, gaus brangių dovanų.

Trimito kaina met. 6 lt. Kaunas, Laisvės al. 20.

Lietuvos karininkų laikraštis

„KARDAS" eina dukart per mėnesį

Kardas

rašo aktualiais krašto gynimo, kariuomenės, atsargos karininkų, savanorių kūrėjų, šaulių reikalais; deda karo, užsienio ir vidaus politikos apžvalgas; plačiai informuoja apie mūsų ir kitų valstybių kariuomenių gyvenimą bei įvykius

Kardas

iliustruotas ir dailiai leidžiamas. Kardą leidžia Karininkų Ramovė.

Prenumerata:

Lietuvoje: metams — 18 lt; 6 mėn. — 10 lt.; 3 mėn. — 6 lt. Užsieny, be Latvijos, Estijos ir Vokietijos, dvigubai brangiau.

Adresas:

Nepriklausomybės a. 10, Kaunas. Telef. per Vyr. Štabą 56.

Lietuvi, studente, inteligente,

jei nori susidaryti tvirtą ideologiją, jei tau rūpi lietuviškosios studentijos reikalai, jei degi tautos idealų meile, tai turi skaityti iliustructą dvisavaitinį akademinį kultūros žurnalą

AKADEMIKĄ

Akademiko prenumerat.: metams 6 lt., pusmečiui 2.50 lit.

Moksleiviams ir studentams metams 4 lt., pusm. — 3,50 lt.

Adresas: Kaunas, Parodos g-vė 22 nr. Telefonas 18-24.

Įdomiausias ir pigiausias savaitinis jaunuomenės žurnalas

Jaunoji Karta

„Jaunoji Karta" yra jaunuomenei skiriamas žurnalas: didelio formato, gražiai iliustruotas ir svaraus turinio. Metiniai skaitytojai gauna priedų knygomis ir, be to, skiriamos dovanos burtais.

Kaina metams 5 litai, pusei metų 3 litai.

Užsienyje metams 12 litų, pusei metų 7 litai.

Skolon žurnalas nesiunčiamas. Susipažinti vienas numeris siunčiamas dovanai.

Administracijos adresas:

Kaunas, Laisvės Alėja 29.

Ypač šiandien reikalinga skaityti

„KARYS",

nes, norėdamas žinoti, ką besiniaukstančioji politinė padangė mums nešia, kaip reikia savojo krašto laisvę ginti, kokie geriausi kovai pasirengti būdai, sužinosi tik „KARY". Jis bešališkai ir neperdėdamas supažindins Tamstą su visa tuo

Be to, „KARYS" deda ir įdomių naudingų kariškų apysakų, eilėraščių, atsiminimų, įvairenybių, istoriškų dalykų ir daug paveikslų. Supažindina ir su kitais kaimyniniais kraštais, net specialius tuo reikalu numerius išleisdamas

Kiekvienam numery dedamos linksmos „Kuprinės pabiros" išblaškys Tamstos rūpesčius bei liūdesius.

Metiniai prenumeratoriai gauna, be kitų priedų, gražų sieninį karių kalendorių.

„KARYS" tinka visiems, ne vien kariams.

„KARIO" kaina: metams—8 lt., 6 mėn.—4 lt., 3 mėn.—2 lt.

ADRESAS: Kaunas, Nepriklausomybės a. „KARYS".

„VILNIAUS" sp. Kaune, Nepriklausomybės aikštė 4. Telef. 776.

08 184. 135